F2028

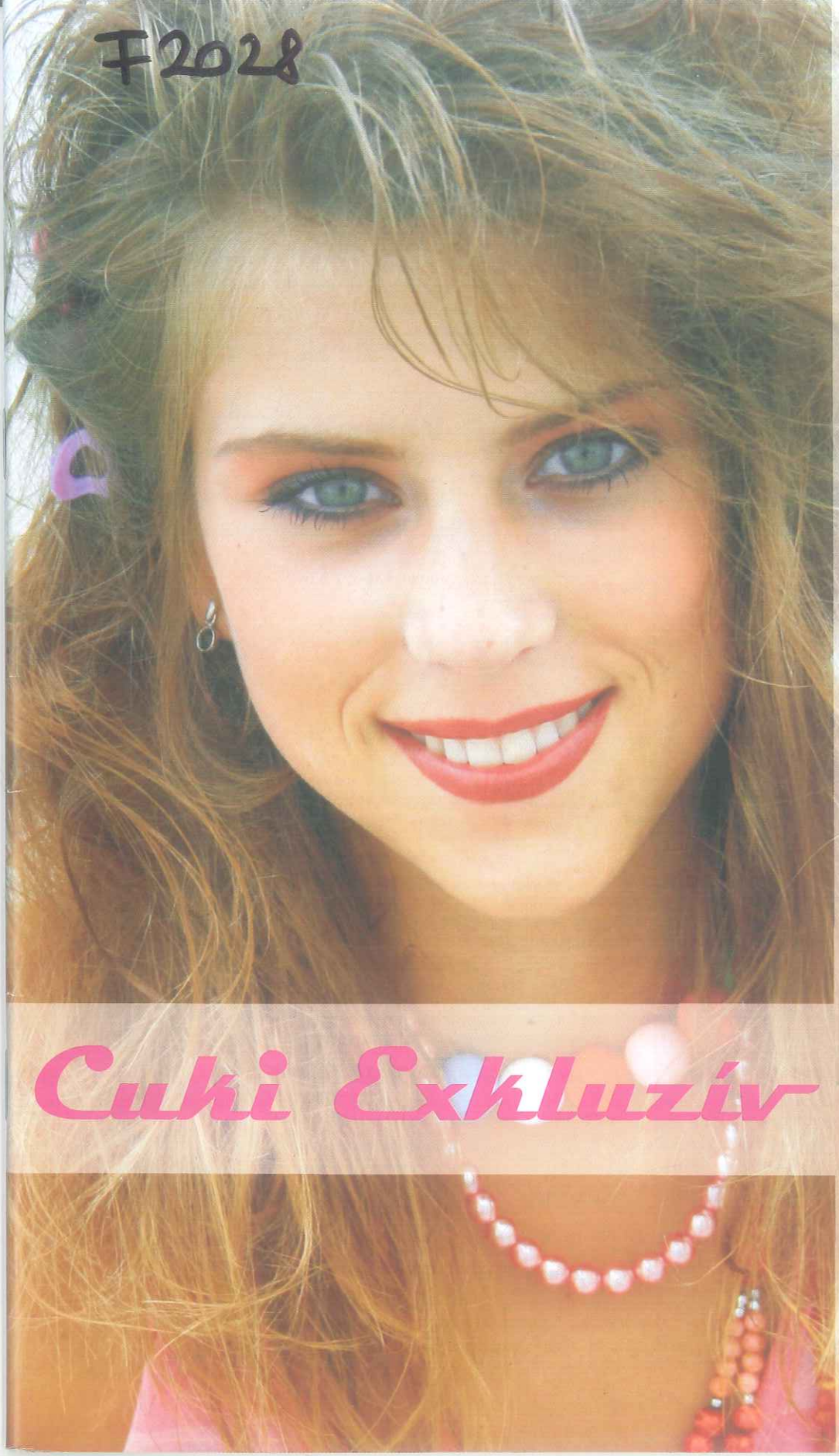

Cuki Exkluzív

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

CONFABULA

A PTE-ÁOK HALLGATÓI LAPJA

2006/2007 I. FÉLÉV 2. SZÁM

CONFABULA

A Pécsi Tudományegyetem Általános Orvostudományi Karának hallgatói lapja

Főszerkesztő

Váncsodi József
j_vancsodi@yahoo.com

Felelős szerkesztő

Szarka Dániel

Olvasó szerkesztő
Pető Nikolett
Riba János

Tördelő szerkesztő
Jakab László

Fotó
Piski Zalán

Képregény:
http://feketemacska.freeblog.hu

Munkatársaink

Alföldi Viktória
Bartha Zoltán
Cseh Judit
Fekete Lóránd
Hornyák Árpád
Horváth-Sarródi Andrea
Kovács Emese
Lénárt Petra
Lőcsei Zoltán
Mihály Kinga
Nagy Csaba
Mateisz Erzsébet
Sipos Eszter
Somogyi László
Szántó Viktória
Szukits Sándor
Tóth Viktória
Wu Yen-Ying
Georgios Zarifis
Zomborszky Márton

Szerkesztőség címe:
7624 Pécs Szigeti út 12.
Diákiroda, Confabula
Telefon: (72) 536-000/1541
Fax: (72) 536-112
e-mail: confabula@webmail.hu

Nyomda: PTE-ÁOK Kari Nyomda

Megjelenés időpontja:
2006. november

Megjelenik 1500 példányban

TARTALOM

Egyetem

Interjú - Prof. Dr. Németh Péter dékán 04.
Interjú - Prof. Dr. Csernus Valér 06.
Interjú - Dr. Miseta Attila 09.
HÖK oldal 14.
HuMSIRC oldal 15.
Megemlékezés egy megemlékezésről... 16.
Dekurzáció 18.

Vélemény

1956... mai diákként 12.
Publicisztika 26.
- A térerő rabjai
- Vizitdíj 2007 - avagy hogyan járhat el a mintaháziorvos...
Szubjektív 28.
- Fejezetek egy régmúlt szerelem naplójából
- Három írás
- Őszi séta

Kultúra

Tíz szentecia 17.
Villámhírek és érdekességek 19.
A Díj 21.
Havinovella - Szerelem 32.
Vena Literatura 33.
Könyvajánló - Wass Albert: Elvész a nyom 34.
Múvi Kritix - Bújócska 35.
Fülhöz Szóló Ajánlatok: 36.
- Porcupine Tree
- Lorraine
Gastro oldal - Bundás kenyér 37.
Testkultúra 38.
- "Kocogj, hogy egészségesebben halj meg!"
- Bécs-Budapest maraton
- Rókaűzők 2006

Miegymás

Technokrata oldal - Az égbolt visszahódítása 22.
Humortumor 23.
Interjú Cukival 24.

English Pages 40.

Deutche Seiten 44.

Piski Zalán fényképei - partyfotók 47.

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

FŐSZERKESZTŐI LEVÉL

Tisztelt Olvasó!

Ezerkilencszázötvenhat, ezerkilencszázötvenhét, ezerkilencszázötvennyolc, ezerkilencszázötvenkilenc, ezerkilencszázhatvan, ezerkilencszázhatvanegy, ezerkilencszázhatvankettő, ezerkilencszázhatvanhárom, ezerkilencszázhatvannégy, ezerkilencszázhatvanöt, ezerkilencszázhatvanhat, ezerkilencszázhatvanhét, ezerkilencszázhatvannyolc, ezerkilencszázhatv[illegible] zerkilencszázhetven, ezerkilencszázhetvenegy, [illegible] ezerkilencszázhetvenkettő, ezerkilencszázhet[illegible] ezerkilencszázhetvennégy, ezerkilencszázhetvenöt [illegible] ezerkilencszázhatvenhat, ezerkilencszázh[illegible] ázhetvennyolc, ezerkilencszázhatvenkilenc, [illegible] ezerkilencszázkilencven, ezerkilencszázkilencvenegy, ezerkilencszázkilencvenkettő, ezerkilencszázkilencvenhárom, ezerkilencszázkilencvennégy, ezerkilencszázkilencvenöt, ezerkilencszázkilencvenhat, ezerkilencszázkilencvenhét, ezerkilencszázkilencvennyolc, ezerkilencszázkilencvenkilenc, kettőezer, kettőezer-egy, kettőezer-kettő, kettőezer-három, kettőezer-négy, kettőezer-öt, kettőezer-hat.

-uj-

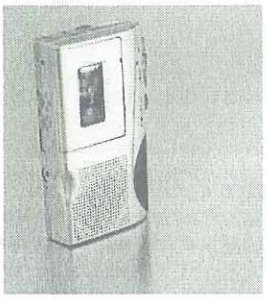

Előző számunkban az ajánlók sorában az első helyen egy interjút található a Kedves Olvasó, melynek egyértelmű oka volt, tisztelgéssel és köszönetmondással megtámogatva. A dolog ebben a számban sem változott a tekintetben, hogy ismét egy interjú-ajánlás került erre a helyre, illetve pontosabban fogalmazva, egy interjú-triász ajánlása, ugyanis szeptember hónaptól karunk élén új dékáni vezetés áll, és eltökélt szándékunk, hogy a Confabula hasábjain bemutatjuk azokat, akik reményeink szerint a lehető legjobb irányba terelik egyetemünk (gondolok itt az orvosi egyetemre) dolgait. A **negyedik oldaltól** a **tizenegyedik oldalig** bezárólag az Olvasó találkozhat **Németh Péter** dékán, **Csernus Valér** dékánhelyettes és **Miseta Attila** dékánhelyettes gondolataival, véleményeivel, melyekből egyértelműen körvonalazódik, hogy milyen célokat tartva szem előtt vették át az egyetem vezetését. (A decemberi számunkban még bemutatásra kerül majd Kollár Lajos dékánhelyettes és Nyárádi József dékánhelyettes.)

Régóta fontolgattuk, hogy létrehozunk a lap hasábjain egy olyan rovatot, mely a képzés során kötelezően vagy szabadon választható kurzusokat mutatja be, illetve azok egy töredékét, az általunk legjobbnak tartottakat. Negatív véleményt nem szándékozunk közzétenni, a kevésbé jó kurzusok felé legyen az a figyelmeztető visszajelzés, hogy kimaradnak az ajánlóból. Mindjárt az elején négy teljesen különböző kurzust ajánlunk, amelyet az is eredményez, hogy ezeket az ajánlókat nem ugyanaz az ember írta, és a jövőben is törekedni fogunk erre a heterogén alkotói munkára. Így mostantól lehet majd szemezgetni, véleményeket megjegyezni, aminek következtében esetleg a kisebb hírverést kapó tantárgyak is a hallgatóság látóterébe kerülhetnek, és könnyebb lesz a választás a legközelebbi, ETR-istenség előtti leboruláskor... **Dekurzáció** című rovatunk a **18. oldalon** található.

A nyolc-tíz évvel ezelőtti elindulása óta igazi sikertörténetet tudhat magáénak a mobiltelefonálás, illetve annak elterjedése. Mostanra, nagyjából kilencmillió előfizetés van közkézen hazánkban, ami azt is mutatja, hogy jó néhányan többet is birtokolnak belőle, a készülékek tengeréről meg felesleges szót ejteni. A kérdés jogos: Biztosan készek voltunk e gyors térhódítás befogadására? Gyakran úgy tűnik, ez aligha kijelenthető; mármint a biztosság. Vegyünk alapul egy előadást: egyre kevesebb kézen tudnám megszámolni, hogy hány olyan alkalom zajlik le, ahol legalább egy telefon meg ne szólalna, és ez csak egy csepp a tengerben... A rohamos térhódítás mellőzte a mobilhasználat etikettjének kialakulását, és sokan ezt képtelenek tudomásul venni, belecsöppennek modern korunk rabszolgaságába, ahol pillanat sem múlhat el a kapcsolattartás égető szüksége nélkül... **Hornyák Árpád** publicisztikájában ezt a témakört járja körül, **26. oldalon** olvasható **A térerő rabjai** című írásában.

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

INTERJÚ

Prof. Dr. Németh Péter Dékánnal

Míg az előző szemeszter vége a dékánválasztás lebonyolítását hozta, addig az aktuális szemeszter elején megtörtént a hivatalátvétel, és immáron az új dékáni vezetés kezébe került a marsallbot. Az „újságírót" két cél is vezényli, hiszen egyfelől szeretné bemutatni az új vezetőket, mert – ha csak az új elsőéveseket vesszük figyelembe – akadnak sokan, akik keveset tudnak az érintettekről, főleg ebben az új kontextusban, másfelől pedig óhatatlanul felüti fejét a kíváncsiság, hogy vajon mire számíthat az elkövetkező években, a „kormányzati" ciklusban.
Németh Péter Dékán Úrral a közelmúltban már olvashattunk interjút, melyben jó néhány elképzeléséről beszámolt. Most mégis újra megkerestem, mert kíváncsi voltam arra, hogy változott-e valami az elmúlt néhány hónapban, ami esetleg közvetlenül érinti a hallgatóságot, az egyetem struktúráját, illetve, hogy miként látja az aktuálpolitikai helyzetet, mely kialakult a felsőoktatásban.
Ezen túl a novemberi és decemberi Confabulákban egy interjúsorozat keretein belül a dékánhelyettesekkel is készül egy-egy beszélgetés, így, aki kedveli az efféle „utazásokat", illetve kíváncsi arra, hogy egyetemünk irányítói milyen utat kívánnak kijelölni a jövő szövevényében, azok biztosan találnak érdekes olvasnivalót...

Mennyiben más úgy átlépni az egyetem küszöbét, hogy immáron valóban Ön irányítja az intézményt?
Az az igazság, hogy a Kar irányítása egy csapatmunka. Ebben különböző feladatot vállalnak pl. a klinika- és intézetigazgatók, a Kari Tanács, az állandó bizottságok stb., általában a Karon valamilyen formában mindenki. Kétségtelen, hogy a dékán szerepe és felelőssége a leginkább szembetűnő. Miként az előző interjúban is jeleztem, a dékánságot én szolgálatnak tekintem, az elvégzendő feladatokra koncentrálok és próbálom azokat minél gyorsabban megoldani. Ebben nem vagyok egyedül, a helyetteseim nemcsak emberileg kiválók, hanem az általuk képviselt szakterületen nagy szakértelemmel és ambícióval végzik a munkájukat. Azt szeretnénk, és arra törekszünk, hogy a Kar minden dolgozója és hallgatója csapatmunkának tekintse a feladatát, hogy mindenkiben alakuljon ki az az érzés, hogy a maga területén mindenki fontos, hogy ne kívülálló idegenként szemlélje a Kar életét, hanem érezze, hogy a saját munkáját, tanulását, körülményeit alakítja, a többiekkel szoros együttműködésben. És azt is, hogy sikeresek csak együtt lehetünk.

Gondolom, nagyban megváltoztak a „hangsúlyok", mindennapi egyetemi tevékenységében. Megkockáztatom, inkább kell dékánnak lennie, mint immunológusnak...
Igen. Sajnos. Bár bízom benne, hogy a kezdeti feladat-dömping után beáll egy egyensúly, amiben több jut az intézetre, mint az elmúlt hónapban. Szerencsére nagyon jó munkatársaim vannak, akik viszik az intézeti munkát, amíg én mással vagyok elfoglalva. Az oktatásból – ugyan csökkent óraszámmal – azért igyekszem kivenni a részem, márcsak azért is, mert kevesen vagyunk az intézetben. Meg egyébként is, az immunológiát egy olyan izgalmas területnek érzem, ami mindig tud újat adni a kutatásban és aminek az oktatása nem megterhelés, sokkal inkább kikapcsolódást, az adminisztratív gondokról történő megfeledkezést jelenti. És az is jólesik, ha érzem, hogy a hallgatók "veszik a lapot" és könnyedén sajátítják el mindazt, aminek a megismerésével én éveket töltöttem el.

Hogy látja a kapcsolatát a Kari Tanáccsal, amely abszolút meghatározó a törvény- illetve szabályalkotásban?
Miként említettem, a Kari Tanácsnak is megvan a maga szerepe a Kar és az egész Egyetem életében. Az új Felsőoktatási Törvény nagyfokban megerősítette a központi vezetés (rektor, szenátus) hatáskörét, a karokét és a dékánokét viszont gyengítette. A Kari Tanács (és a dékán) szerepe is kizárólag a javaslattétel lett. Ezt a hatáskört egy jól megfogalmazott kari szabályzat – amennyiben a szenátus is jóváhagyja – bizonyos mértékig finomítani tudja. Azt hiszem, hogy a Kari Tanács és a dékán céljai azonosak, és egymásra vannak utalva ebben a folyamatban.

Gondolkodik-e olyan változtatáson, ami kisebb vagy nagyobb mértékben, de egyértelműen átalakítaná az egyetemi-klinikai struktúrát?
Együttműködés, integrálódás. Eddig is ezt hangsúlyoztam. Ebben a témában is csak ugyanezt tudom mondani. Ez

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

vonatkozik a szakmai folyamatokra. Ami a klinikai rendszer tulajdonviszonyainak alakulását illeti, az nem dékáni, sőt nem is egyetemi kompetencia csupán, azt országos hatáskörű rendeletek szabályozzák.

Ha élesen elválasztaná egymástól a teendőket, akkor milyen különbségeket lát a rövid és hosszú távú feladatok között?
Rövid távon, a napi ügyintézésben a felhalmozódott ügyeket kell rendbetenni. Meg kell oldani olyan kérdéseket, melyek a gyökeresen megváltozott körülmények (pl. a hallgatói létszám drasztikus emelkedése, a kreditrendszerre történt áttérés) miatt keletkeztek. Ez indokolja pl. a Tanulmányi Osztály struktúrájának átalakítását. Ha ezek megtörténnek, akkor kezdhetjük a hosszabb távú feladatok megoldását. Ehhez stratégiai döntések kellenek. Ezeket viszont, jó előkészítés után, közösen kell meghoznunk.

Be kell vallanom Önnek, a tanévkezdést megelőzően olyan híreket is hallottam, hogy beindul a távolkeleti, konkrétan a kínaiak oktatása a karon. Akkor most hogy is van ez?
Én nem hallottam róla. Még folyosói pletyka szinten is csak komolytalan utalásokat. Pletykákkal és névtelen levelekkel viszont nem szoktam foglalkozni. Ha az a hallgatókat toborzó cég, akivel szerződéses kapcsolatban állunk keresne meg bennünket ezzel, akkor biztos, hogy komolyan tárgyalnánk, de látni kell, hogy további hallgatói létszámnövelés csak nagyon jelentős beruházások (infrastruktúra és személyi állomány fejlesztés) után jöhet szóba. Itt viszont már a gazdaságosság kérdése lesz a meghatározó, mert konjunktúrális piacért nem szabad olyan beruházásokat kezdeni, melyek üzemeltetése a kereslet megszünte után deficitet termel.

A közelmúlt zivataros belpolitikai helyzete nem kímélte a felsőoktatást sem. A mai napig nem körvonalazódik egyértelműen, hogy pontosan mi is lesz a végkifejlet. Ön mit sejt e zavaros színjáték mögött?
Az Egyetem politikamentes terület. Nagyon egyetértek azzal, hogy nem szabad a napi politikai kérdéseket az oktatásba bevonni. Magánvéleményem természetesen nekem is van, de csak a munkahely falain kívül.

A hallgatóság az egyetemi lét főszereplője. Van-e valami olyan markáns terv, célkitűzés, ami már az ön nevével fémjelezhető, és egyértelműen meghatározza majd az egyetemi polgárok életét?
A Hallgatói Központ létrehozása. Az első naptól határozott lépéseket tettünk ennek kialakítása érdekében. Egy olyan épület kialakítását tervezzük, ahol a magyar és a külföldi hallgatóinkat kiszolgáló tanácsadó és szolgáltató irodák, könyvesbolt, internet kávézó, médiaközpont, TDK iroda, számítógép központ és más hallgatói funkciókat ellátó helyiségek lesznek megtalálhatók. Elkeserítőnek tartom ugyanis azt, hogy a szünetekben a hallgatók a bejárati lépcsőkön kell, hogy ücsörögjenek, a Hallgatói Önkormányzat helyiségei túlzsúfoltak, az Angol Program és a Német Program szolgáltató irodái sem rendelkeznek megfelelő infrastruktúrával.

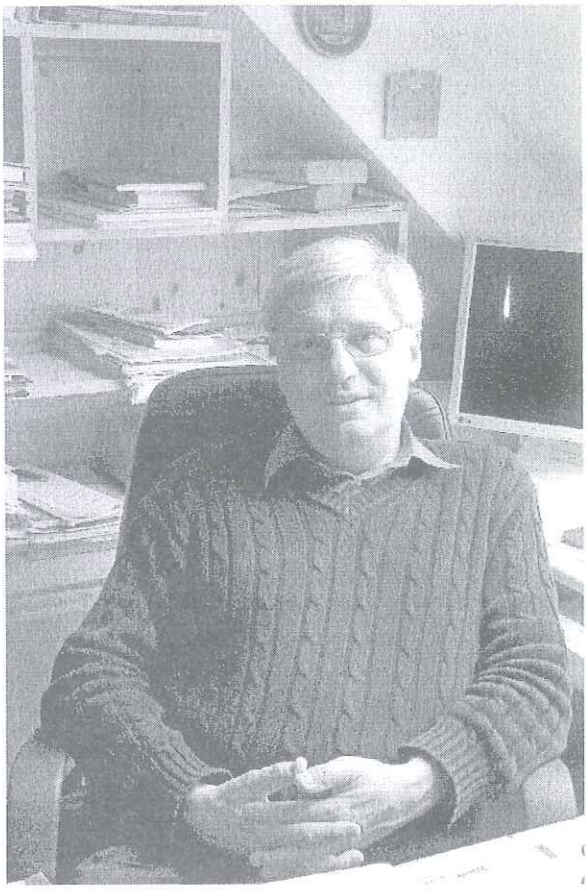

Tegyük fel, hogy felruháznánk Önt egy mágikus képességgel. Akkor mi volna az, amit egy csapásra megváltoztatna az orvoskaron?
A széthúzást. Nem fontos, sőt, elképzelhetetlen az, hogy mindenki mindenben mindig egyetértsen, de az is egyértelmű, hogy csak közösen tudjuk megoldani a Kar előtt álló súlyos gondokat. Ennek az eléréséhez valóban mágikus képességek kellenének. Az összes többit szorgalommal, jó ötletekkel, kitartással – és persze a szükséges pénzzel – saját magunk is meg tudjuk oldani.

Ha számba veszi a kitűzött céljait, akkor lát-e olyat, amit ha megvalósít, akkor már nyugodtan adhatja át a stafétát az egykoron Ön után következőknek?
Több ilyen is van. Ezek egy része beruházás jellegű (pl. a Hallgatói Központ), de ugyanilyen fontosnak érzem, hogy a jelenlegi kaotikus struktúrát egy átlátható, világos működésű, automatizmusokra épülő rendszerrel tudjam felváltani. Tudom, hogy a szervezés nem mindenkinek erőssége, ezért a dékánhelyetteseim kiválasztásánál nemcsak a feltétlen bizalom és a tehetség volt a meghatározó, hanem a jó szervezőkészség is. Akkor leszek nyugodt tehát, ha ezzel a csapattal egy új, korszerűen működő kari struktúrát sikerül kialakítanunk. Ez azonban sok munkát igényel még.

-Váncsodi József-

INTERJÚ

Prof. Dr. Csernus Valér

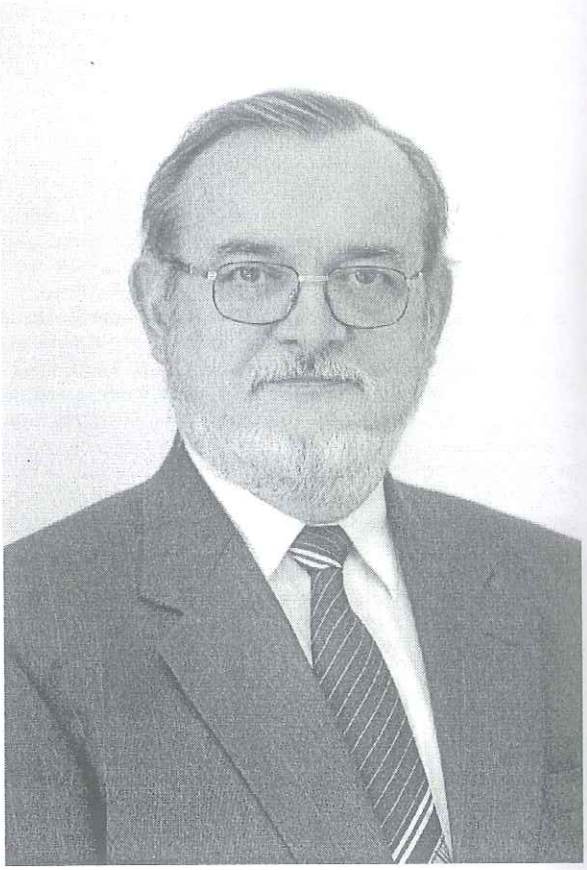

Csernus Valér oktatási és tudományos dékánhelyettes nevét valószínűleg mindenki jól ismeri, vagy ismerni fogja, hiszen az alapozó modul, az anatómia tárgy alapvető elsajátítása nagyban segíti a névmemória jó működését. Most azonban kicsit távolabbra hajózunk az emberi testtől, és nem az intézetvezetőt kérdezem, hanem inkább a dékánhelyettest.

Kérem, vázolja fel az olvasó előtt, hogy pontosan mivel foglakozik, amikor új tisztségét betölti.

Az új dékánhelyettesek közötti munkamegosztás eltér az eddig megszokottól. Részben új dékánhelyettesi funkciókat alakítottunk ki (pl. minőségbiztosítási és adatvédelmi dékánhelyettes), részben a hagyományos elnevezések módosított tartalmat takarnak. Dékán úr felkérése alapján én formailag az „általános, oktatási és tudományos dékánhelyettesi" funkciót töltöm be. Tudományos dékánhelyettesi funkcióm közel áll a hagyományoshoz. Talán abban különbözik, hogy elődeimnél is jobban szeretnék támaszkodni a Seress professzor által vezetett, kiválóan működő Tudományos Bizottságra.

Hagyományosan az oktatási dékánhelyettesi funkció valamennyi, a dékáni vezetéshez tartozó hallgatói ügyekkel foglalkozik. A jelenlegi vezetésben két dékánhelyettes is foglalkozik hallgatói ügyekkel. Az én feladatom szorosabb értelemben az oktatásszervezés, ezen belül a tanrend, a tantárgyak (a Kurrikulum Bizottság segítségével), a tantárgyfelvételi rendszer korszerűsítése, a tanulmányokkal kapcsolatos szabályzatok, rendelkezések, eljárások karbantartása. Az egyedi hallgatói tanulmányi ügyekkel (a Tanulmányi Bizottság segítségével), valamint a tanulmányokkal közvetlenül nem kapcsolódó hallgatói ügyekkel Miseta professzor, a gazdasági és diákjóléti dékánhelyettes foglalkozik.

Információim szerint korábban már betöltött dékánhelyettesi munkakört, van-e különbség az akkori és a mostani feladatai között?

A fent említettek alapján – oktatási dékánhelyettesi munkakörömben – elsősorban a graduális oktatás „stratégiai" tervezésének irányítása, és a hallgatók tanulmányi-szervezeti hátterének javítása a feladatom.

Meglepte-e, amikor Németh Péter megkereste Önt felkérésével?

Németh dékán úrral több évtizedes baráti viszony köt össze. Több mint 10 éve együttműködünk kari stratégiai feladatok megoldásában, illetve a megoldási lehetőségek kidolgozásán. Korábban, Lénárd dékán úr idején is együtt töltöttünk be dékánhelyettesi munkakört. A többi dékánhelyetteshez is hosszú baráti kapcsolat fűz, csaknem minden területen együtt gondolkodunk. Az, hogy a jelenlegi dékáni vezetés feladatát betöltheti, az „egész csapat" több éves, harmonikus együttműködésének köszönhető. Ennek során több éve részletesen foglalkoztunk – más vezető oktatók bevonásával is – a kar problémáival és annak megoldási lehetőségeivel. Így – számunkra – az összeállítás és ezen belül felkérésem nem volt meglepő.

Az első elmélet szerint a német hallgatók a második év után visszatértek volna az anyaországba. Mostanra viszont kiderült, ha nem is nagy számban, azért maradnak. Az alapozó modul intézetei többé-kevésbé berendezkedtek a németek oktatására, de vajon felkészült-e a preklinikai, klinikai oktatás?

Bár a német hallgatók a vártnál lényegesen magasabb arányú itt-maradásában van némi szerepe annak, hogy „visszamenetelük" a vártnál nehezebbé vált, de a hallgatók elmondásuk szerint elsősorban kedvező itteni tapasztalataik alapján maradnak. Részben a német egyetemeknél gyakorlat-orientáltabb oktatásunk vonzotta őket, de elsősorban az, hogy – a néhány esetben tapasztalható nyelvi nehézségeik ellenére – oktatóink lelkesebben bánnak velük, szakmailag igen felkészültek és többet tanulhatnak tőlük, mint németországi kollégáiktól. Vonzerőnket az is mutatja, hogy a harmadéven maradt német hallgatók aránya meghaladja a hosszú német oktatási hagyományokkal rendelkező Budapesti Orvoskaron maradt hallgatókét.

Az örvendetes tény ugyanakkor valóban nehéz helyzetbe hozza a preklinikai és klinikai modul oktatóit. Az angol nyelvvel szemben, amit a tudományos tevékenységük miatt

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

oktatóink általában jól használnak, a német nyelvet jóval kevesebben beszélik oktatóink közül. A preklinikai és klinikai modul németül beszélő oktatói is jó egy éve elkezdték német tudásuk továbbfejlesztését, amit a korábbi dékáni vezetés is nyelvtanfolyamok szervezésével messzemenőkig támogatott. A klinikusok között várhatóan talán valamivel jobb a helyzet, mert az elsősorban angolul beszélő külföldi kutatólaborokban tanulmányúton lévő elméleti intézeti oktatókkal szemben a klinikusok jó részének német nyelvű kórházakkal van munkakapcsolata.

A középiskolai oktatás terén, mintha nem volna konszenzus a politikai vezetők között. Ez a diszharmónia a felvételi rendszerben is érzékelhető, hiszen mostanában szinte évente új kritériumrendszer kerül bevezetésre az egyetemi/ főiskolai felvételi rendszerben. Vajon érezhető ez a bizonytalanság az egyetemre kerülő „hallgatói alapanyagon"?

Egyetemi életünk kellemes, józan hagyománya, hogy igyekszik az aktuálpolitikai megnyilvánulásokat a lehetőségek határáig kirekeszteni. Én is igyekszem magam ehhez tartani. Azt azonban el kell mondani, hogy oktatóink általános véleménye az, hogy az elmúlt másfél évtizedben jelentősen romlott a felvett hallgatók használható tudása, ismeretei. Bár a mai hallgatók ezt nyilvánvalóan nem érezhetik, de az általános követelmények jelenleg lényegesen alacsonyabbak a korábbiaknál. Az más lapra tartozik, hogy szerintem még mindig sok „felesleges" téma van a kötelező tananyagban – ami a fontosabb részek felületes tárgyalását engedi csak meg – és az optimálisnál lényegesen magasabb a foglalkozások – elsősorban az előadások – száma. Szerintem az a felvételi rendszer, ami a hallgatókat arra kényszeríti, hogy a szükséges szakmai tárgyakkal (biológia, fizika, kémia) való elmélyült foglalkozás helyett (pl. nyelvi) különórákra járjanak azért, hogy felvegyék őket, egyenesen káros. Szintén igen rossznak tartom, hogy az egyetemnek nincsen beleszólása abba, hogy a bizonyos teljesítményt felmutató, de esetleg emberileg alkalmatlan (pl. irtózik a vértől...) hallgatókat kiszűrje és ezzel lehetőséget biztosítson erre alkalmasabb hallgatóknak a bejutáshoz.

Az egyetemi oktatásra való gyengébb középiskolai felkészítés mellett igen rosszat tett „hallgatói alapanyagunknak" az a divatos téves eszme, hogy a jogi, vagy közgazdasági egyetemet elvégezve valaki hónapokon belül feltétlenül milliárdos lesz. Ennek következménye volt, hogy a jobb képességű hallgatók jelentős része ez irányba ment. Az elmúlt 1-2 évben nyilvánvaló lett, hogy országunk tele van állástalan jogásszal és közgazdásszal. Ennek a felismerésnek kijózanító hatása már az idei felvételinél is markánsan jelentkezett.

Tandíj: igen vagy nem?

Igen is, meg nem is. Miután a részletes utasítások nem jelentek meg, a véleményeket inkább „érzelmi" alapon lehet alkotni. Kontra érvek: az esélyegyenlőség ne legyen „jövedelemfüggő". Bár ez elsősorban a közepes és rosszabb hallgatókra érvényes, mert a rendszer (állítólag) tartalmaz egy jelentősen megemelt ösztöndíjrendszert a jobb hallgatók számára, ami bőven fedezi a tandíjat. Pro érvek: Az egyetemi oktatás igen drága mulatság – az adófizetők pénzéből. A jelenlegi rendszerben azon adófizetők is jelentősen hozzájárulnak a felsőoktatáshoz, akiknek gyerekeit nem vették fel – és több éven keresztül

támogatják a felvett és néha elsősorban nem a tanulásra koncentráló hallgatókat. A tandíj lényegét abban látom, hogy valamivel (orvostanhallgatók esetén <10%) hozzájárulnak a hallgatók saját képzésükhöz. Ez nem fog érezhető javulást hozni az egyetem rossz anyagi helyzetén, ugyanakkor a hallgatók egy részét komolyabb munkára serkenti. Általános tapasztalat: amiért fizetünk, azt komolyabban vesszük.

Mindezek ellenére összességében én a jelenlegi tandíj-rendeletet egy felemás módon kidolgozott megoldásnak tartom. Van egy megoldási javaslatom, de ennek ismertetése meghaladná a cikk kereteit, és – nem lévén politikus – kicsi az esélyem megvalósítására.

Tudományos dékánhelyettesként hogyan látja az Európai Unió adta lehetőségeket, a tudományos tevékenységre kiírt, kiírásra kerülő pályázati rendszert?

Az EU-s tudományos pályázatok valóban nagy lehetőséget jelentenek. Sajnálatos, hogy ezzel párhuzamosan a magyar tudományos támogatás a minimálisra csökkent, számunkra gyakorlatilag megszűnt. Oktatóink számára a pályázás során nehézséget jelentenek az eddig megszokottól jelentősen eltérő pályázási formák. Az egy intézeten belüli munkacsoportok támogatása helyett több laboratórium közös pályázatait helyezik előtérbe általában nemzetközi összefogással. Örvendetes, hogy a fiatal kutatók külföldi tanulmányútjainak támogatására is igen tekintélyes összeg áll rendelkezésre – természetesen megfelelő színvonalú pályázat esetén. Kevéssé ismert, hogy Brüsszelben a biológiai tudományok területén beadott pályázatokat elbíráló testületekben Magyarországot évek óta ketten képviseljük Németh professzorral. A munka során szerzett tapasztalatainkat szívesen megosztanánk

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

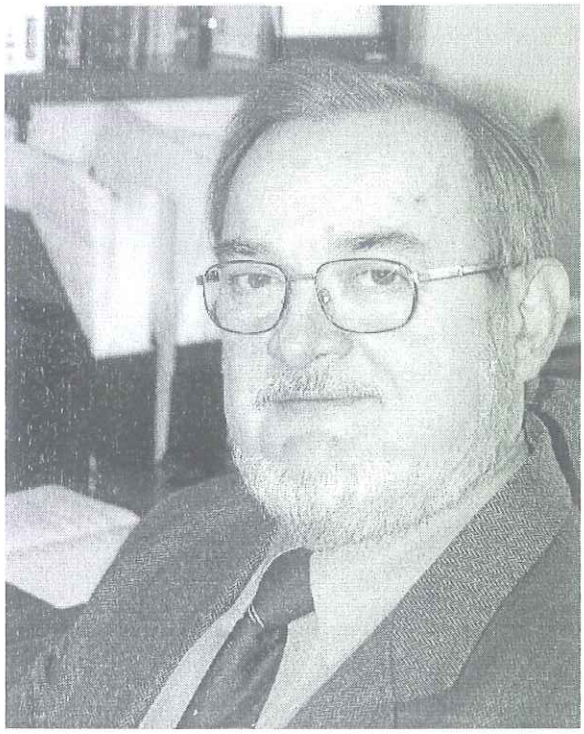

másokkal is, de egyelőre, elsősorban az újszerűtől való félelem miatt, egyetemünkről alig pályáznak.

Van-e olyan terve, amely merőben újat hozhat az egyetem, az oktatás, a klinikai képzés struktúrájában?
Számos elképzelésem van az orvosoktatás korszerűsítésére. Ezekről részletesebben az Orvoskari Hírmondó legutóbbi számában írtam. A változtatásokkal célom, hogy az orvosoktatás tematikáját a képzett szakemberek gyakorlati igényeihez jobban közelítsem, az idejétmúlt témákat a kötelező tárgyakból a választható tárgyak körébe átvigyük, és a felesleges párhuzamosságokat megszüntessük. A munka során igyekszünk jobban figyelembe venni az oktatás egészét, a tantárgyakat, mind egymásra épülő ismeretszerzési lehetőségek együttesét. A klinikai képzésben a nagyszámú hallgatókkal történő délelőtti klinikai gyakorlatok részbeni rovására előtérbe igyekszünk helyezni a hallgatók egyéni kezdeményezésén alapuló egyéni gyakorlatos képzést, az Egyetem vonzáskörébe tartozó (Szombathelytől Szekszárdig) kórházak minél szélesebb körű bevonásával. Ennek kulcs-eszköze a megújított „Klinikai leckekönyv" lesz, melyen egy Molnár Dénes professzor által vezetett bizottság most végzi az utolsó simításokat. Az oktatás minőségi javítása érdekében lépéseket teszünk afelé, hogy az oktatást (felfelé) nivelláljuk és az oktatási fegyelmet (az oktatók részéről is) javítsuk.

Az oktatás terén a kreditrendszer a negyedik évfolyamig nyomult előre. A vélemények e téren is megosztottak, bárki találhat napos és árnyoldalt egyaránt. Ugyanakkor egyes külföldi hírek szerint a kreditrendszer sok helyütt nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket az orvosképzésben. Maradunk-e az úton, amin elindultunk, vagy lát esélyt a régi oktatási rendszer visszaállítására?

Véleményem szerint a kreditrendszer elve jó, csak a gyakorlati kivitelezésébe csúsznak gyakran igen zavaró hibák. Ennek oka részben a rendszer lényegének meg nem értése, részben az újtól való idegenkedés miatti „szabotázs". A rendszer egyébként kiállta az idők próbáját. Talán kevéssé ismert, hogy már a múlt század 20-as éveiben (!) vezető amerikai egyetemeken a jelenlegivel azonos kreditrendszer működött, és azóta is sikeresnek tartják.
A kreditrendszer finomságainak leírása messze meghaladná e cikk kereteit. Röviden: a rendszer két alapvető vonása – az egyéni hallgatói érdeklődéshez jobban illeszkedő tantárgyfelvételi rendszer, és a hallgatói mobilitást megkönnyítő, a hallgatói előmenetel nemzetközileg könnyen összehasonlítható értékelése. Ezek más rendszerekkel nem kialakítható előnyök. Az az egész világon elfogadott, hogy erősen gyakorlat-orientált képzésben – ilyen az orvosoktatás is – a kötelező törzsanyag a teljes tematika nagyobb arányát adja, de szerintem, ha a jelenlegi, elsősorban presztízs okokból kialakított 80 %-on „faragunk", az oktatás színvonalának jót tenne. A rendszer egyik „kellemetlen" vonása, hogy felnőttnek tekinti a hallgatót, akinek magának kell megszerveznie tanulmányait. A „kényelmesebbek" kedvéért a Kar ad egy mankót, a „mintatantervet", amit ha a hallgató szolgailag követ, megfelel a követelményeknek és nem lesz órarendi ütközése. De aki a lehetőségeket ki akarja használni, komoly szervezőmunkát kell kifejtenie.
Összességében: a magam részéről – a hallgatók érdekében – remélem, hogy nem áll vissza a régi rendszer. Ugyanakkor a jelenlegi gyakorlaton – mely egyes területeken még mindig eltér nemcsak a józan észtől, de a szabályoktól is – lehet még bőven javítani.

A visszajelzések szerint a hallgatóságot leköti, érdekli a multimédiás elemeket sem nélkülöző előadásai. Lesz-e ideje eztán is az oktatásra?
Ez a kérdés igen jól esik. Mindig szívesen fogadom a hallgatók véleményét – különösen, ha az számomra hízelgő. Számos elismerést kaptam eddig, de számomra legkedvesebb az az immáron 6 érem, amit a hallgatók szavazata alapján legjobb gyakorlatvezetőként kaptam. Szeretek oktatni, és igyekszem a jövőben is időt szakítani rá. Kétség kívül elég sok tevékenységben veszek részt, de – a közhely szerint – mindenkinek arra van ideje, amire szán. Eddig is azon kevesek közé tartoztam, aki intézetigazgatóként a heti 2-8 előadás mellett heti 6-10 gyakorlatot is vezet. Kétség kívül munkámra az Anatómiai Intézet oktatási terhei mellett (268 foglalkozás/hét 14 oktatóra ...) szükség is van.

Végezetül kalandozzunk kicsit a jövőben: tegyük fel, hogy egy hallgató a Confabulától megkeresi a dékáni ciklus végén. Mi az, amit szívesen elmondana, amiről szívesen beszámolna akkor, hogy igen, ezt sikerült véghezvinni.
Őszintén remélem, hogy a klinikai gyakorlatok reformját sikerül mind a hallgatók, mind az oktatók megelégedésére bevezetni. Ha terveim szerint sikerül, komoly előrelépés lesz oktatásunkban. Ugyancsak remélem, hogy sikerül a tematikát közmegelégedésre korszerűsíteni és a kreditrendszer néhány „vadhajtását" megigazítani.

-Váncsodi József-

INTERJÚ

Dr. Miseta Attila

Miseta Attila a Laboratóriumi Medicina Intézet igazgatóhelyettese, karunk új gazdasági és hallgatói ügyekért felelős dékánhelyettese. Hallgatóként legkorábban a negyedik évfolyamon, a Klinikai Biokémia tantárgy előadásain találkozhatunk vele, illetve akkor, ha valamilyen komoly problémánk adódik az egyetemi tanulmányaink során, hiszen szeptembertől Ő foglakozik a hallgatói ügyekkel.

Mivel a Laboratóriumi Medicina Intézet nem tartozik az alapozó és preklinikai modulok rettegett intézetei közé, talán kevesebben ismerik Önt. Ezért mindjárt az elején arra kérem, mondjon magáról néhány szót. Miért éppen ezt a hivatást választotta, mi a szűkebb kutatási területe, és magánemberként mivel foglakozik szívesen.

A Somogy megyei Gölle községben nevelkedtem, szüleim – a mai napig - a helyi patikát vezetik. A helyi általános iskolában a kíváló Mezei Béla igazgató úr vezetésével olyan oktatás folyt, hogy akkori baráti körömből nagyon sokan diplomához juthattunk. „Somogyországhoz" még sokkal több szál is köt, édesanyám a Tab melleti Zala-Bóta községből, édesapám Buzsákról származik. A kaposvári Táncsics Mihály gimnáziumban folytattam tanulmányaimat, ahol olyan nagyszerű tanárok tanításában részesülhettem mint Miklós Endre (történelem), Kiss Zoltán (matematika-fizika) és Kontra József (kémia). Ezekután nem csoda, hogy csak szülői befolyásolásra döntöttem az orvosi pálya mellett. Ezt azért is köszönöm, mert a pályával járó sok nehézség ellenére ez talán a legszebb hivatás.

Egyetemei tanulmányaim megkezdése után csakhamar a karizmatikus Kellermayer Miklós (akkor adjunktus) mellett találtam magamat. Azóta – néhány hosszabb amerikai tanulmányutamat kivéve - folyamatosan a Klinikai Kémiai később Laboratóriumi Medicina Intézetben dolgozok.

Jelenleg a Dél-Dunántúli Régió szakfelügyelő főorvosa vagyok a laboratóriumi diagnosztika területén, így hivatalból is járom Somogyot, Tolnát és Baranyát. Különösen szoros kapcsolat fűz a Kaposvári Egyetem Diagnosztikai Központjához (jelenleg már nem így hívják, hiszen jelentősen bővült). Ez az intézmény Repa és Bogner professzorok vezetése alatt látványos és mindmáig töretlen fejlődésen ment át.

A sejten belüli víz és ionháztartás sejtélettani, biofizikai és molekuláris biológiai aspektusaival foglalkozom. A legutóbbi időben a lítium és más antidepresszánsok hatásmechanizmusait vizsgálom. A laboratóriumban a rám osztott igazgatási feladatok mellett a molekuláris biológiai részleget vezetem. Aki a PubMed-en nézegeti a közleményeimet, az azt is láthatja, hogy meglehetősen különleges témákkal is foglalkoztam, mint amilyen a genetikai kódszerkezet elmélete vagy a teve vízháztartása...

Hogyan került kapcsolatba Németh Péter dékánnal, és mit szólt hozzá, amikor megkereste a felkéréssel?

Németh Pétert még mint a Korbonctan adjunktusát ismertem meg a nyolcvanas évek elején. Itt gyakorlatvezetőm a kíváló Németh Árpád volt, aki később rövid ideig az Igazságügyi Orvostani Intézet vezetője volt. Péter mint népszerű TDK témavezető a diákok között is kedvelt volt. Érdekes módon kapcsolatunk mégis csak 1989-ben vált igazán szorossá, mikor – feleségeink közvetítése révén - több hétvégét töltöttünk együtt az Egyesült Államokban. Ekkor ők Dallasban (Texas), mi Jacksonban (Mississippi) dolgoztunk. Kiderült, hogy eltérő hátterünk ellenére nézeteink a leglényegesebb pontokon hasonlók. Nem mellékes, hogy közös hobbink a pecázás és a sütés-főzés. Persze ez kevésbé lényeges ahhoz képest, hogy több közös munkánk, pályázatunk is volt. Mikor a Lénárd László Dékán úr vezette csapat TDK Elnöknek kért fel, alkalmunk volt a gyakorlati menedzsmentben is látni egymást. Mellesleg ekkor a közvetlen főnököm Csernus Valér volt, akivel szintén kíváló kapcsolat alakult ki. Így a felkérésem nem volt kérdés még akkor sem - amikor részben személyemet is érintően - néhány méltánytalan támadás is érte Pétert a tavaszi dékánválasztás során.

Gazdasági és hallgatói ügyekkel foglakozni nem könnyű a jelen helyzetben. Mely terület kap nagyobb prioritást?

A prioritást mindig a szükség határozza meg. Meggyőződésem szerint a gazdálkodásunkat Trishler Bernadett vezetésével megfelelő szintű csapat segíti. Mint

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

ismert, jelentős kari adósságállomány halmozódott fel az ezredforduló környékén. Kétségtelen, hogy ennek egyik eleme a gyógyszerész szak önerős elindítása, mely a mai napig többletkiadásokat okoz. Ezzel együtt ez az Egyetemnek és a Karnak presztízst jelent, s minden valószínűség szerint a jövőben nettó bevételt is. Az adósságállomány más elemeit nem egészen következetesen tártuk fel, mert nem volt Kari Gazdasági Hivatal. Ezt Lénárd László és Németh Péter hozták létre, s lényegében kontrollingként működik: azaz a bejövő és kimenő pénzek áramlását ellenőrzi. Minden más tekintetben az Egyetemi Gazdasági Hivatal apparátusát használjuk. Biztosan van még tere a javulásnak, a jobb együttműködésnek. Látni kell ugyanakkor azt, hogy igen nehéz körülmények között működünk, s az egymás iránti türelmetlenség semmi jót nem hoz.

Természetesen közel áll hozzám a diákjóléti ügyek intézése. Itt lényeges a jó együttműködés a hallgatói szervezetekkel. Munkájukra és az irányításom alatt álló bizottságok munkájára erősen számítok.

Sokáig beárnyékolta egyetemünket a kincstári biztos árnyképe, eltűnt-e mostanra ez a fenyegetettség?

Szegény Tasnádi Zoltán kincstári biztosunk kis megszakítással egy teljes évet töltött itt. Járhattunk volna rosszabbul! Személyében az együttgondolkozásra hajló, jóindulatú, intelligens embert ismertem meg. Azt gondolom, hogy bár távolról se tudta megoldani a problémainkat, - csapatával együtt - sok hasznos tanácsot adott. Jórészt rajtunk áll, hogy mit tudunk ebből végrehajtani.

A „biztostalanság" jelenleg még nem biztos. Erről azonban kiváló Gazdasági Főigazgatónk, Ferenci József tudna többet mondani. Jelenleg a Kar adósságállománya még mindig 1,2 milliárd Ft körül van, ugyanakkor hála a megnövekedett volumenű idegennyelvű képzésnek jelentős jövedelemtermelő képességgel rendelkezik. Ebben nagy érdemeket szereztek Sümegi Balázs dékán és segítői. Ezt a jövedelmet a közelmúltban történt változások ugyan két szinten is megcsapolták (megnövekedett rezsi, s a személyi jövedelem után járó járulékterhek), de így is alkalmunk lesz egy középtávú tervet készíteni, melyben az ütemezett törlesztés is szerepel. Ennek hiányában folyamatos támadások céltáblái voltunk az egyetemi fórumokon.

Nagyobb a gond a klinikumban. Az egészségügyi reform idáig elmaradt, most már azonban nagyon aktuális. Ugyanakkor a költségvetés jelenlegi helyzete megnehezíti a sima átmenetet. Bölcsesség, türelem és legfőképpen sok szakmai egyeztetés kell ahhoz, hogy a betegek és dolgozók érdeksérülése nélkül mehessen végbe az átalakulási folyamat. A Dékáni Vezetés legfontosabb feladata az, hogy az orvostudomány egysége az alapozó, átvezető és klinikai tantárgyak között – a körülményektől függetlenül - szervezetileg is garantált legyen.

Talán mindenki egyértelműen belátja, hogy a külföldi programok „üzemeltetése" az egyetlen kivezető út a nehéz gazdasági helyzetből. Mégis, mindennaposak a zsörtölődések, mert sokan úgy érzik, a külföldiek preferáltabbak, amiért ők a „tőkés befektetőik" az egyetemnek.

Sajnos nem teljesen alaptalanok ezek a felvetések. Egyes oktatóink is hajlamosak arra, hogy Lúdas Matyiból Döbrögivé meglepően rövid idő alatt alakuljanak át.

Az idegennyelvű képzés és a magyar nyelvű képzés díjazásának az integrált reformja elkerülhetetlen.

Ami a Vezetés álláspontját illeti: amikor valaki átlépi az Alma Mater kapuját közösségünk egyenlő polgára lesz nemtől, felekezettől, rasszt ól vagy éppen a pénztárca vastagságától függetlenül. A kétségtelenül meglevő kultúrális határokat erővel letörni nem lehet. Az alkalmazkodás mindig a vendég részéről nehezebb, s ezért türelemmel kell lennünk. Ugyanakkor a vendégnek is fel kell ismerni, hogy Magyarországon van...

Látni kell azt, hogy a jelenlegi oktatói – személyi feltételek és az infrastruktúra telített. Ez önmagában is feszültségeket okoz. A kihasználtság korrekt felmérése után, ezen a helyzeten javítani fogunk. A menedzsmentstruktúrát hatékonyabbá és áttekinthetőbbé akarjuk tenni. Ennek a fő gazdája Csernus professzor úr. Szeretném, ha a belülről építkezés az angol és német program hallgatói között ugyanúgy létezne, mint a magyar hallgatók között. A HÖK mintájára a külföldi hallgatóknak is szervezkedni kell. Ebben az ügyben már találkoztam is néhány képviselőjükkel. Támogatni fogom a közös rendezvényeket és egyeltalán minden kezdeményezést, ami a hallgatókat közelebb hozhatja egymáshoz és oktatóikhoz.

Aki figyeli a napi politikai helyzetet, sejtheti, hogy az elkövetkező időszak inkább a nehézségek terén kecsegtet újdonságokkal. Mit gondol, hogyan fogja ezt átvészelni az oktatási struktúra vagy a klinikum?

Részleteikben már utaltam ezekre a kérdésekre. Azt kell mondjam, hogy mint vezető beosztású közalkalmazottaknak a mindenkori törvényes kereteken belül kell működnünk. Ezek most gyorsan változnak, s a törvények rendeletek „magyarra fordítása", értelmezése minden felsőoktatási intézménynek sok gondot okoz (pl. színlelt szerződések).

Meggyőződésem, hogy a felsőoktatás olyan terület ahol az állami jelenlét nem kerülhető meg. Alapvető érdekünk, hogy garantált színvonalon felkészített diplomásaink legyenek minden területen. A túltermelési és elégtelen képzési válságokat elkerülhettük volna, ha előrelátóbbak vagyunk és nem hozunk létre a kelleténél gyaníthatóan jóval több képzési helyet bizonyos foglalkozási körökben. Rövid távon a magyar nyelvű orvos és egészségtudományi képzésben ilyen veszély nincsen. Sokkal óvatosabbnak kell lenni az idegennyelvű képzési formákban, melyeket – s ilyenre már volt precedens - a donor országok drasztikusan korlátozhatnak. Számolni kell a környező országok konkurenciájával is. Bízunk abban, hogy a közvetítő cégekkel kialakult jó kapcsolat megmarad.

Alapelvünk, hogy az orvostudományi képzés elképzelhetetlen megfelelő szintű klinikai háttér nélkül. Tehát a Kar és Klinikum kapcsolata az oktatás kérdéseiben nemcsak hogy nem gyengülhet, hanem alapvetőnek gondoljuk a klinikai oktatás színvonalának a fejlesztését. Mint Szkülla és Kharübdisz között a görögök hajója hánykolódik a klinikum.

Egyfelől a költségvetés helyzete akut megszorításokat tesz szükségessé, másfelől a klinikum és általában a gyógyítás költséges reformokat igényel. Szerencsére az Európai Uniós pénzek jelentősen segíthetnek. Abban bizonyos vagyok, hogy a túl nagy hevességgel erőltetett átszervezések több kárt okoznak mint hasznot.

Saját felelősségünk is nagy: szerencsére korábban nem látott harmónia kezd körvonalazódni az Egyetemen az OEKK, az ETK és az ÁOK között. Ehhez jön még az, hogy a szomszéd várakkal (Kaposvár, Szekszárd, Zalaegerszeg és Szombathely) is jó kapcsolatokat tartsunk. Alapvetően optimista vagyok, bízom abban, hogy átmeneti nehéz periódus után mind az orvosképzés mind a klinikum nyertesként kerül ki.

Az ön hatáskörébe tartozik a TDK Tanács, a Könyvtári Bizottság, a Hallgatói Szolgáltató Iroda, a Tanulmányi Bizottság. A teljességet nélkülözi e felsorolás, mégis jelzi, a hallgatókkal az Ön együttműködése lesz a legszorosabb. Mire számíthat a diákság közelebbi és távolabbi jövőben?

Némi korrekcióra van itt szükség. Egyrészt tényleg nem teljes a lista, másrészt viszont a Hallgatói Szolgáltató Iroda munkáját Csernus professzor úrral közösen irányítjuk. Némi fejtörést okoz, hogy miként oszlanak meg a feladatok az oktatási és a diákjóléti dékánhelyettesek között. Nos oktatásszakmai kérdésekben Csernus professzoré a prioritás. Közvetlen egzisztenciális (diákjóléti) kérdésekben pedig az én befolyásom a nagyobb. De valójában a jelenlegi Dékáni Vezetés nem kis merev territóriumokra szabdalt irányítási struktúrában gondolkozik, hanem abban, hogy mindenki látja képességeinek és lehetőségeinek a határát, mely esetben – ahogyan a múltban is - kikérjük egymás véleményét. Természetesen vitás esetben Dékánunk mondja ki a döntő szót. Egyvalami bizonyos: a bizottságok dolgozni fognak. Ez hatalmas rendszer, és az előttünk álló feladatok sokasága sok és jó minőségű előkészítést igényel, amiben még a Tanári Testület is nagy segítséget nyújthat.

Nem akarok ígérgetni! Jóindulatra és a lehetőségeinken belüli segítségre a diákság a részünkről bizton számíthat. Azért vagyunk, hogy az orvosképzés, fogorvosképzés és gyógyszerészképzés színvonalát úgy emeljük, hogy a szereplők egyszersmind jól érezzék magukat. Persze az is a feladatunk, hogy tudatlan vagy éppen lelkiismeretlen egyéneket ne engedjünk a betegek közelébe (a tévedés lehetőségét fenntartjuk). Lehetőségeink korlátozottak, de úgy vélem, hogy a diákság értékeli az erőfeszítést, a munkát.

A kreditrendszer, főleg a negyedévesek számára, akik a rendszer „kísérleti egyedei", egyre kaotikusabbnak látszik. A klinikai tárgyakhoz csatolt, választható tárgyak késnek, az ígérttel szemben kevesebb kurzust hirdetnek meg, ami a hallgatókat kényszermegoldásokra kényszeríti, és sokan este nyolcig a padokban ülnek. Ugyanakkor teljesen zavaros az elektív és egyéb tárgyak rendszere. Hová vezet ez?

Meg kell mondjam, ezen a területen nem vagyok szakértő, ez a kérdés inkább Csernus professzort illeti. Elmondhatom viszont azt, hogy a gondokat a dékáni vezetés érzékeli. Igyekszünk abba az irányba hatni, hogy a lehetőségekhez képest egyszerűsítsünk, a réseket pedig minőségi kurzusokkal töltsük ki. Azt hiszem, a kreditrendszer még a gyermekbetegségeitől szenved. Itt a hallgatók és kreditbizottság folyamatos problémakezelésére van szükség amíg a kreditrendszer be nem járódik.

Nem kerülhetem ki a témát: mi a véleménye a gyűrűző tandíj-vitáról?

A tandíj bevezetésének az az indoka, hogy így a diákok

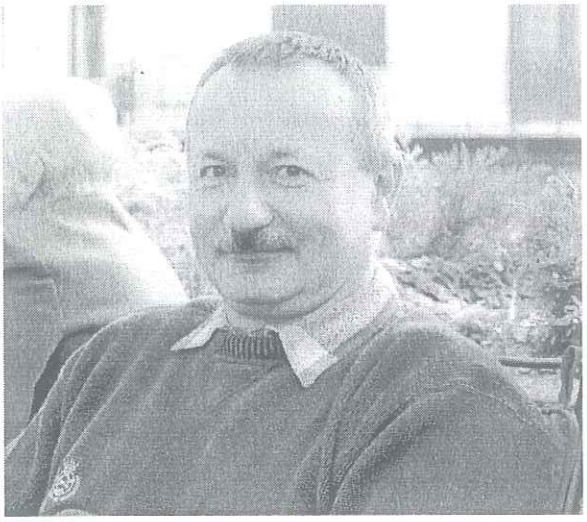

inkább lesznek motiváltak, valószínűleg helytálló. Az is jó, hogy az intézmények bevételei növekednek. Ugyanakkor tartok attól, hogy a hallgatói kvótát az állam csökkenteni, a tandíjat pedig emelni fogja. Tartok attól is, hogy a szegény társadalmi rétegek számára tovább csökken a továbbtanulás lehetősége. A végeredmény az, hogy én a tandíj bevezetésének az ellenzője vagyok. Azt gondolom, hogy a felsőoktatás szponzorálására kifizetett adóforintok még mindig a legjobban felhasználtak között vannak.

Az erre a kérdésre adott válasz kizárólag a magánvéleményemet tükrözi.

Egyes politikai hangok úgy vélik, az egyetemeket egyfajta gazdasági társaságként kívánnák működtetni, mely óhatatlanul azt sugallja, hogy a profit válna a mozgató erővé, nem pedig az oktatás magas szinten tartása...

Önmagában a privát tőke bevonása megfelelő állami kontroll mellett nem aggasztana. A külföldi tapasztalatok a fenti aggodalmakat nem feltétlenül igazolják persze, ha a fejlett országok tapasztalatait vesszük. A baj az, hogy mi nem vagyunk egy fejlett ország, és az „eredeti tőkefelhalmozást" már jópár ágazat megsínylette.

A lényeg mindig a részletekben van.

Végezetül Önnek is egy jövőbe tekintő kérdést kívánok feltenni: mi az az eredmény, ami láttán azt mondaná, hogy igen, érdemes volt belevágni?

Három kívánságom van!

A gazdálkodás olyan mint a szervezet alapműködése: általában tudomást se veszünk róla de, ha baj van, akkor megmérgezi minden percünket. Azt szeretném, hogy egyre kevesebbet kelljen foglakoznunk a gazdálkodás – gazdaság problémaival.

Szeretném, ha a hallgatók elhelyezését a tantermektől a kollégiumokig egy új Diákcentrumban méltóképpen tudnánk megoldani.

Szeretném, ha Kar ügyintézése gördülékeny és jó színvonalú lenne. Ez persze azt is feltételezi, hogy az ott dolgozók megbecsülve, jól érezzék magukat.

Ja, és én is szeretném jól érezni magam...

-Váncsodi József-

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

1956...

mai diákként

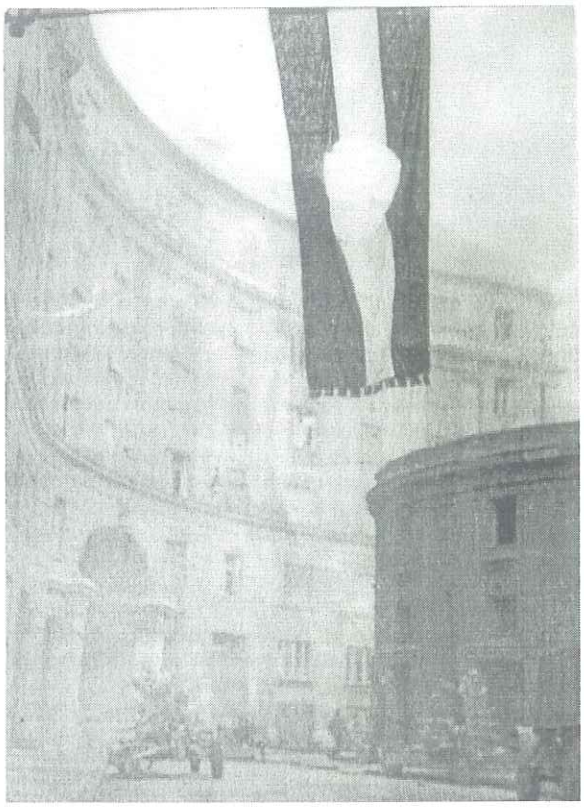

Miért nem írhatok arról, ami nekem fontos... Nem írhatok semmi politikait. Pedig most ez foglalkoztat. De nem lehet, ez egy apolitikus lap. Egyébként is, miért is érdekel engem a politika egyáltalán, hiszen nem én tartom el magam... Miért is kapcsolom be a televíziót, miért is gondolkodom? Miért is fontos nekem, mi hogy megy a világban?
Vagy miért jöttem erre az egyetemre?... A világot akartam megváltani. Azt szerettem volna, ha hatni tudok az emberekre. Pozitív gondolatokat adni át. Elmondani, hogy az élet szép. Azután már mindenki szeretne meggyógyulni. Az egyetem azonban megtanított arra, hogy az emberek önálló lények. Rajtuk múlik, hogy állnak hozzá a betegségükhöz. Javítani lehet ezen, de nem lehet saját arcomra formálni a gondolataikat, nem szabad mereven elzárkóznom attól, hogy az ő meglátásaik is jók lehetnek, akkor is, ha nem egyeznek az enyémmel. A politikával hasonló a helyzet. Sokszor elhatárolódom más állásponttól. Napjaink történéseit is hallgatom. Általában magam formálok véleményt. Hiszek benne, hogy elgondolásaim helyesek (mint mindenki). Hiszem, hogy csak egy igazság van. És sokszor nem tudom, miért nem értik ezt mások.
1956-ról kellene beszámolnom, ehelyett a világ megváltásáról írok. Ami persze nem annyira tér el egymástól, mint amennyire látszik. 50 év eltelt, de az érzés örök. Az emberek igaz ügyért harcoltak. Aki kint volt, hihette, hogy hozzájárul részben a világ megváltásához, Magyarország felszabadításához. Az érzés, hogy az igazságnak kell győznie minden jóérzésű emberben megvan. Esetleg idővel az élet kioltja ezt belőlük.

1956-ban a győzni tudás hite és az ellenállás ereje itatta át az emberek szívét. Mindenki boldog volt, a nemzet pedig egységes.
S ha már pécsi egyetemisták vagyunk, nem árt tudni, milyen is lehetett itt akkor a diákélet. Az egyetemeken politikai körök szerveződtek, reformer gondolatokkal, a karokon belül és a karok között. Három kara volt a Pécsi Egyetemnek: az Orvostudományi, a Jogi és a Tanárképző Főiskola. E szervezetek vezetői alapították meg **október 22**-én a MEFESZ-t (Magyar Egyetemisták és Főiskolások Független Szervezete) Pécsett, ami egy felsőoktatási rétegszerv volt, és komoly részt vállalt a forradalomban. (Egyik vezetője egy III. évfolyamos orvostanhallgató Péter Károly volt.)
Pécsett nem **október 23**-án kezdődtek az utcai megmozdulások, hanem csak másnap **24**-én. Az első felkelők a pécsi gyárakból (Sopiana gépgyár, bőrgyár, sörgyár) és a bányákból (Pécsbánya, Somogy) kerültek ki. E munkások vezetői vették fel a kapcsolatot a MEFESZ vezetőkkel az összefogás reményében. Az egyetemisták csak 25-én vonultak Pécs utcáira. Ekkor Debreczeni László V. éves orvostanhallgató ismertette az egyetemisták követeléseit. A 20000 fős tömeg létrehozta a Forradalmi Bizottmányt. S bár Péter Károlynak egészen estig sikerült megakadályoznia a forradalom radikalizálódását, estére tüntető csoportok elfoglalták a városházát, a főpostát, a rádiót és a nyomdát. A hatalom azonban rövidesen visszavágott, és néhány óra múlva visszafoglalta a közintézményeket.
Nagy Imre **október 28**-i beszéde mérföldkő volt a forradalom menetében, ekkor alakultak meg a forradalom döntéshozó testületei, mint Pécsett a Baranya Megyei Munkásság Nemzeti Tanácsa (BMMNT).
A BMMNT mellett a forradalom másik központjává a háromkari MEFESZ vált, ami szellemi és ideológiai központ szerepét töltötte be. Az egyetemisták tekintélye igen jelentős volt a forradalom többi szereplője, így a munkástanácsok előtt is. Nem csak a nemzetőrségben vállaltak - zászlóaljaik révén - jelentős munkát, hanem egyenként vagy csoportokban járták a környező településeket, a helyi Nemzeti Tanácsok gerjesztői voltak. A már megalakult tanácsoknak pedig tanácsadói. Ismertették az országos politikai helyzetet. Egységes politikát folytattak, amely sem szélsőbal, sem szélsőjobb elhajlást nem engedett meg.
November 3-án a BMMNT és a katonai tanács utasítást adott a „védelmi terv" kidolgozására.
A szovjet csapatok közeledésekor küldötteket rendeltek ki. A sokszoros túlerővel szemben a harc reménytelennek látszott, ezért a vezetők a vérontás elkerülése végett, nem adtak ki harcparancsot.

November 4.
Az orvosi zászlóalj letette a fegyvert a szovjet katonák előtt.
A másik egyetemi zászlóalj, egy bányász zászlóalj és néhány pécsi lakos (több, mint ezer ember) a Mecsek hegység erdeibe vonult. **November 5**-én megkezdődött a mecseki ellenállók katonailag kilátástalan, de emberileg

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

hősies harca. A harcok után a sebesülteket is leszámítva 300 ember bujkált az erdőkben, úgy, hogy a szovjet katonák nem tudtak rajtuk ütni, ők voltak a **Mecseki Láthatatlanok**. Főhadiszállásuk Vágot-puszta volt.

A forradalomban résztvevő hallgatók nagy részét ugyan börtönre nem ítélték, de kizárták őket az ország valamennyi egyeteméről, szakmai előmenetelük derékba tört. A börtönből szabadultak nem tudtak elhelyezkedni. Ráadásul a titkosszolgálat folyamatosan a nyomukban volt.
Ez röviden a pécsi forradalom története. Mi szerencsére már csak demokratikus választásokon vettünk részt. Vigyázzunk erre a demokráciára együtt. Kányádi Sándor egy 1992-ben írt versével búcsúzom.
(Felhasznált irodalom: Pécsi Szemle)

-Böbe-

Kuplé a Vörös villamosról
(avagy abroncs nyolc plusz két pótkerékre)

holtvágányra döcögött végül
a kopott vörös villamos
kalauz és vezető nélkül
döcögött holtvágányra végül
a kopott vörös villamos

nem volt rakva virágos néppel
bezzeg amikor érkezett
bíborló színben sok beszéddel
meg volt rakva virágos néppel
bezzeg amikor érkezett

vöröslött de amint utólag
utólag minden kiderül
bíborát nem a pirkadó nap
vértől vereslett mint utólag
utólag minden kiderül

mint a görög tragédiában
belül történt mi megesett
a színen csak siránkozás van
mint a görög tragédiában
belül történt mi megesett

hát sic tranzit gloria mundi
a dicsőség így múlik el
honnan lehetett volna tudni
hogy sic tranzit gloria mundi
a dicsőség így múlik el

s így állunk *ismét* mint az ujjunk
sok hite-volt-nincs nincstelen
a magunk kárán kell tanulnunk
ismét itt állunk mint az ujjunk
sok hite-volt-nincs nincstelen

s tülekedünk egymásnak esve
ha jön a volt-már villamos
sárgára avagy zöldre festve
tülekedünk egymásnak esve
ha jön a volt-már villamos

félre ne értsd a dalom testvér
nem sirató csak szomorú
nem szeretném ha lépre mennél
félre ne értsd *ismét*/lem testvér
nem sirató csak szomorú

(Mellékdal a pótkerekekre)

de holtvágányra döcögött-e
vajon a veres villamos
eljárt-e az idő fölötte
és holtvágányra döcögött-e
vajon a veres villamos

s nem lesz-é vajon visszatérte
boldog aki nem éri meg
halomra halnak miatta s érte
most is s ha lenne visszatérte
boldog aki nem éri meg

-Kányádi Sándor-

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

HÖK OLDAL

Az elmúlt hónapban kerültek megválasztásra a HÖK választmányi tagok, akik névsora alább kerül részletezésre. A választások kapcsán több kérdés is felmerült, amire ezúton adnék választ.

Mi az a HÖK?
A Hallgatói Önkormányzat a rendszerváltást követően törvényileg meghatározott módon működő testület, amely feladata a hallgatók jogainak érvényesítése, védelme.

Kik azok a HÖKösök?
Hallgatói Önkormányzatnak minden beiratkozott hallgató tagja. A véleménynyilvánítás, problémafelvetés fóruma a választmányi ülés, ahol a szakonként és modulonként általatok választott hallgatók vesznek részt. A Választmány ruházza fel az elnök-alelnök párost a Hallgatói Önkormányzat működtetésére, a vezetőség felállítására.

Mi a HÖK feladatai?
A jogképviseleti feladatok mellett a választmányi tagok részt vesznek szavazati joggal a Kari Tanács ülésein. A HÖK szervezi többek között az elsősök Gólyatáborát és Gólyabálját, tavasszal az egy héten át tartó EFeN programjait és a Medikus Bált. Oktatási Centrum révén internetezési lehetőséget biztosít, továbbá működteti a hallgatói újságot, a Confabulát.
Ezentúl számos testületben képviseli a hallgatóságot, egyéb programokat szervez.

Hova fordulhatok, ha kérdésem van?
Természetesen bármely elnökségi taghoz fordulhattok, de ők is hallgatók, órákon vannak, így napközben nem mindig elérhetőek. Ellenben a Diákiroda minden hétköznap 8:00-tól 16:00 óráig nyitva van, ahol Duga Zsófia - a Diákiroda vezetője - készségesen segít, illetve az illetékeshez irányít. Tájékozódhattok a HÖK honlapján is, ahol a szabályzatok letölthetőek, aktualitások fent vannak. A honlap jelenleg még csak az OC-ből érhető el.

Itt jegyezném meg, hogy a HÖK működésére, tevékenységére vonatkozóan a fenti felsorolás korántsem teljes. Akiben bármilyen kérdés felmerül, bátran tegye fel. **Végül bemutatnám a jelenlegi HÖK vezetőség tagjait és a frissen megválasztott Választmányt:**

Vezetőség:

Sarnyai Ákos elnök
Cserép Gábor alelnök
Balasa Tibor oktatási titkár
Szarka Dániel tájékoztatási és szervezési titkár
Bodrogi Péter külügyi és pályázati titkár
Fürbach Ádám kollégiumi ügyekért felelős titkár
Fekete Lóránd vezető instruktor
Váncsodi József Confabula főszerkesztő
Szabó Ivett Diákjóléti Bizottság elnöke

Választmány, 2006/2007-es tanév:

Alapozó modul - ÁOSZ
Burkus Máté
Császár Máté
Dani Tímea Anita
Jakab Orsolya
Lénárt Petra
Trásy Domonkos
Alapozó modul - FOSZ
Várhegyi Viktor
Alapozó modul - GYOSZ
Gergics Kata
Tancsik Tamás

Preklinikai modul - ÁOSZ
Fekete Lóránd
Horváth Attila
Könnyid Krisztián
Preklinikai modul - FOSZ
Somogyi Dániel
Preklinikai modul - GYOSZ
Katz Zoltán

IV.évfolyam - ÁOSZ
Balasa Tibor
Bodnár Tamás
Váncsodi József
IV-V. évfolyam - FOSZ
Raffai Imre
IV. évfolyam - GYOSZ
Laskai Péter
V.évfolyam - ÁOSZ
Cserép Gábor Ferenc
Dittrich Anikó
Szarka Dániel
V.évfolyam - GYOSZ
Lukács Ádám
VI.évfolyam
Fürbach Ádám
Szekeres Ádám
Szilágyi Szabolcs
Szukits Sándor

-Szarka Dániel-
HÖK tájékoztatási és szervezési titkár

Pécsi Tudományegyetem
Általános Orvostudományi Kar
Hallgatói Önkormányzat

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

HUMSIRC OLDALAK

Volt egyszer egy *emszadzsié...*

Először is elnézést kérek mindenkitől a borzasztó címért. De hát mi, akik (nyakig) benne voltunk, csak így emlegettük: A dzsié. Na, jó, nem borzolom tovább az idegeket, elárulom, miről van szó: az EMSA GA-ről. Akinek ez még mindig kevés: adott egy szervezet: European Medical Students' Association, adott az esemény: a közgyűlés (General Assembly), adottak a dátumok: 2006. október 1-6., és adott a helyszín: PTE Hunyor Vendégház.

Talán sokan még így sem tudjátok elképzelni, mi is ez az egész, íme hát egy rövid kis összefoglaló. Talán tudjátok, hogy egyesületünk (Magyar Orvostanhallgatók Egyesülete Pécsi Helyi Bizottsága) segítségével részt vehettek külföldi cseregyakorlatokban. Ez azért lehetséges, mert tagja vagyunk a Magyar Orvostanhallgatók Egyesületének (=HuMSIRC), ami pedig tagja az IFMSA-nek (International Federation of Medical Students' Association). No, hát az EMSA egy hasonló szervezet, de mégis kicsit más... Az EMSA tagjai nem az országos egyesületek, hanem közvetlenül az egyes orvoskarokon működő szervezetek. A célkitűzéseik is kicsit másként árnyaltak: az EMSA egyik legfontosabb célja, hogy Európa orvostanhallgatóit összefogja, hogy egy emberként tudjanak fellépni bizonyos kérdésekben: oktatási ügyekben, közegészségügyi feladatokban, lehetőségekben; s mindezt felsőbb szervek, akár az Európai Unió vezetői elé tárja.

Na, de térjünk vissza a közelmúlt eseményeihez: az októberi EMSA GA-hez. Néhány konkrétabb részlet: kb. 80-an vettek részt Európa különböző országaiból, úgy mint Németország, Hollandia, Belgium, Spanyolország, Portugália, Görögország, Lengyelország, Szlovénia, Horvátország, Szerbia, Svédország, Nagy-Britannia, Magyarország és meghívott vendégként Malajziából még két fő.

A Közgyűlésen kívül az 5 nap folyamán lehetőség volt kisebb csoportokban megvitatni a prevenciós csoportok munkáját (Teddy Maci Kórház, dohányzás megelőzése, AIDS és nemi betegségek prevenciója, stb.), illetve olyan kérdésekkel is foglalkoztak a résztvevők, mint a kutatások, az orvosképzés és a gyógyszeripari cégek szerepe az egészségügyben.

A Közgyűlés keretein belül megválasztották az EMSA új vezetőségét is. Igazán büszkék lehetünk, hisz' az új elnök Keszthelyi Dániel (V.), az új főtitkár pedig Frank Tünde (VI.) lett. A vezetőség további tagjai: Robbert Duvuvier, alelnök (Hollandia), Anne-Friederike Hübener, gazdasági elnökhelyettes (Németország), Salmaan Sana, Medical Education Director (Hollandia), Richard Schol, Medical Science Director (Hollandia), Karolina Janikowska, Internet Director (Lengyelország). (Ez utóbbiakra sajnos nem találtam a megfelelő magyar kifejezést...)

A délutáni-esti közös programok során igyekeztünk a külföldi hallgatók ittlétét minél kellemesebbé tenni: elvittük őket biliárdozni, egy közeli wellnessfürdőt is meglátogattunk velük, gálavacsorát rendeztünk a tiszteletükre, és persze az elmaradhatatlan „village party" elnevezés mögött mindenki sejtheti, hogy mi rejlik...

És végül egy kis szubjektív... Nehéz ezt egy-két mondatban összefoglalni, de megpróbálom címszavakban. Ahhoz képest, hogy milyen nagyszabású rendezvény volt ez, borzasztó kevesen vettünk részt a szervezésben. Még mindig nem vagyunk elegen az egyesületben. (Ezúton is bátorítalak, Kedves Olvasó, hogy bármikor bekopoghatsz II. emeleti irodánkba, ha érdekelnek az efféle elfoglaltságok... Nagyon kellene a segítő kéz...) Ha belegondolunk, idehívtunk 80 embert szerte a világból, akik szerint ez volt az eddigi legjobban sikerült EMSA Közgyűlés... Továbbá minden dokumentumon, amit a Közgyűlésen elfogadtak, ott lesz, hogy "accepted by the General Assembly blablabla in Pécs" (!)... Nekünk ez nagy büszkeség. És szeretnénk minél több emberrel megosztani...

-Sandi-

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

MEGEMLÉKEZÉS EGY MEGEMLÉKEZÉSRŐL...

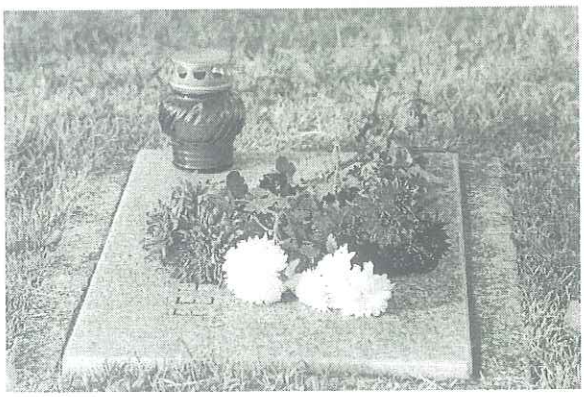

„Okuljatok mindannyian e példán,
Ilyen az ember. Egyedüli példány.
Nem élt belőle több és most sem él,
S mint fán se nő egyforma két levél,
A nagy időn se lesz hozzá hasonló."
/Kosztolányi Dezső: Halotti beszéd/

Hétágra sütött a nap az október végéhez képest igen enyhe pénteki, huszonhetedikei délutánon, mikor is az Anatómia Intézet megtartotta már tradicionálisnak mondható, Halottak Napja előtti megemlékezését a pécsi köztemetőben. Ott voltunk, rengetegen (csak becsülni tudnám, de talán több százan)... és megemlékeztünk... azokról az EMBEREKRŐL; elhunyt embertársainkról, akik még életük során úgy döntöttek, felajánlják testüket azért, hogy mi tanulhassunk rajtuk. Hogy TANULJUNK. Hogy tanuljuk: az ORVOSTUDOMÁNYT. Gondolkodtunk-e már azon, milyen döntés lehet ez egy ember részéről az életben? Milyen érzés maga a tudat? Vagy hogy miként élnek meg egy ilyen helyzetet egy már önmagában is tragikus haláleset után a hozzátartozók, akik elveszítették szeretteiket? Teljes mértékben talán nem vagyunk képesek átérezni. De nem szabadna megfeledkezni róla soha. Sem hallgatóként, sem orvosként.

Hetek óta készültek a hallgatók különböző műsorszámokkal. Kórus állt össze külön erre az alkalomra, voltak olyanok, akik verset szavaltak, aki verset írt, zenélt vagy beszédet mondott. Ökumenikus szertartáson vettünk részt a kápolnában és közösen imádkozott Mindenki. Professzorok, Oktatók, az Intézet Dolgozói, Hallgatók és a Hozzátartozók együtt. Majd kisétáltunk az egyetemi parcellához, ahol megkoszorúztuk az emlékművet, és ahol minden sírra fehér virág és az enyhe szélben pislákoló lánggal égő mécses került.

Egy valami feltűnt. Fogalmazzunk inkább úgy: bosszantott. És itt most engedjen meg a tisztelt Olvasó némi apró kritikát ránk nézve. (Akinek nem inge, természetesen ne öltözködjön...) Úgy gondolom, meglepően kedves gesztus külföldi hallgatóink részéről, hogy ilyen szép számmal jelentek meg a rendezvényen; hogy Ők is ennyire komolyan veszik egy más (néha kicsit idegen) országban a halálnak e rendhagyó formáját és tiszteletét. Fontosnak tartják, hogy Ők is készüljenek a műsorokkal, hogy ilyen formában Ők is őszintén köszönetet nyilvánítsanak... Nekik. Véleményem szerint el kellene gondolkodnunk nekünk, magyar hallgatóknak azon a tényen, hogy legalább ötször annyian voltak külföldi társaink, mint mi. És ez alaposan minket, a mi hozzáállásunkat minősíti. Nem olyan hosszú egy óra, hogy ne lehetne ezt az időt rááldozni. Nem csak azoknak, akik a városban laknak. Talán nem volna óriási áldozat azok részéről, akik péntek délután hazasietnek – egy busszal/vonattal később indulni. Pláne abban a viszonylatban, hogy sok német hallgató is hazalátogatott ezen a hétvégén, és közülük sokan indultak egy nappal később, hogy részt vehessenek a megemlékezésen. Holott ők nem kétszáz, hanem kétezer kilométert tesznek meg az otthonukig. Természetesen még ide tartozik a teljesség kedvéért, hogy nagy-nagy tisztelet a kivételeknek.

Aki netán úgy érzi, hogy a közeljövőben ellátogatna: az egyetem parcellája a temető déli határánál található. Ez egy olyan téma, ahol mi – pont mi – nem engedhetnénk meg magunknak az érdektelenséget, a nemtörődömséget. Ne felejtsük el Őket, az Embereket! Akik – és ez lehet hogy patetikusan hangzik, de így van – kicsit értünk is haltak. Meghaltak, az életért. Tiszteljük Őket és jusson eszünkbe az EMBERI MÉLTÓSÁG. Ne csak Halottak Napja közeledtével, hanem minden alkalommal, amikor átlépjük a bonctermek küszöbét.

-Viktória-
holdraforgo@yahoo.de

(Mielőtt még az olvasó legyintene, hogy „a kutyafáját, már megint egy vers!", megjegyzem, hogy az alábbi sorokat egy hallgatótársunk írta. Nem akarta megjelentetni, de kötöttem az ebet a karóhoz, győzködtem, míg végül Mészáros Laci beadta a derekát. Most, mikor elolvastam a verset, a karomon végigfutó libabőrök jelezték: megérte a győzködés! Csak remélni tudom, hogy még találkozunk a szerzővel a Confabula oldalain... Kedves Olvasó, talán most már Te is elidőzöl a költeménnyel, és hagyod a legyintést másra, máskorra - vj)

Mielőtt még...

Én nem tudom, ki vagy, honnan és miért jöttél.
Csak fekszel itt előttem ebben a hideglevegőjű teremben,
mint ahogy talán régen, fehér partokon, sós déli szélben ott,
ahol a tenger és az ég egymásba lényegül szelíden, és
különválasztani fölösleges.
Vagy ahogyan egy nyáron magas fű közt, egyetlen fa árnyát megtalálva hevertél,
és a világ messze volt tőled, mint a tél.
Állok itt némán, és kérdem tétován:
ki vagy és hol voltál, mikor én még sehol sem?
Születtél ezerkilencszáz-x-ben
valahol Magyarországban
-a kicsiben vagy a nagyban-
Feküdtél illatos bölcsőben,
vagy egy reggel csak felsírtál egy hűvös váróteremben.
Kézen fogva vittek, vagy löktek iskolába,
beleszerettél tanítódba, vagy elszöktél titokba'?
Elalvás előtt néha figyelted-e kicsi öklödet,

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

és gondoltál-e arra, most szíved is ekkora lehet?
Amikor már majd minden pad egy-egy hajdanvolt szerelmet jelentett,
megtaláltad-e azt az egyet?
Gyermekeid voltak és unokáid talán,
vagy csendes napokon szobádba becsöngetett a magány?
Tettél-e ágyad fölé keresztet?
Karácsonyt ünnepeltél vagy fenyőünnepet?
Dalod az Anyagnak zengett vagy Istennek,
Vagy legyintettél csak és vágytál hinni végre egy igaz embernek?
Itt jártál te is- lábad alatt kopott a Kossuth és a Király utca-
vagy csak tündöklő vasárnapokon érkeztél ide az ezerszínű vásárba?
Tiéd volt-e a város köveivel és emlékeivel,
vagy volt ijesztő, hegyre kúszó állat, és menekültél innen el?
Nem tudom.
De most itt fekszel, és nekem meg kell vívnom mindezzel.
Hogy merjem tenni, amit kell.
Hogy majd egyszer méltó lehessek hozzád, te „milliók közt az egy":
Ember.

-Mészáros László-

TÍZ SZENTENCIA

Gabriel Garcia Marquez

1. „Megmutatnám az embereknek, mennyire tévednek, ha azt gondolják, azért nem szerelmesek már, mert megöregedtek; nem is tudják, hogy éppen akkor öregszünk meg, ha nem érezzük többé a szerelmet."

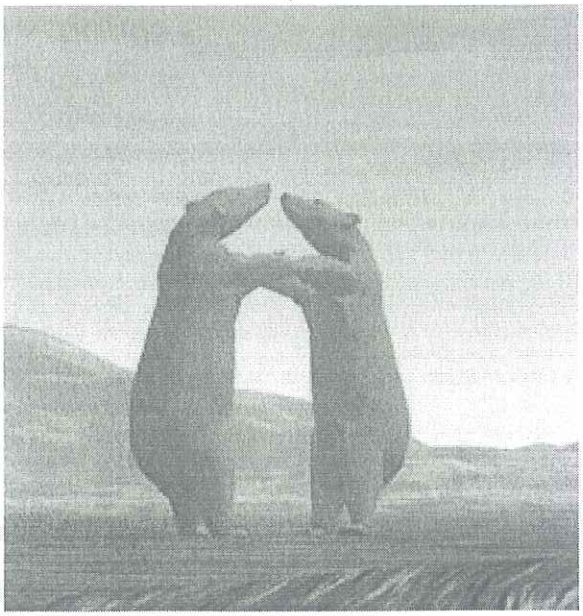

2. „Ne küzdj túl erősen. A legjobb dolgok váratlanul történnek."

3. „Légy jobb ember, és tudd, hogy ki vagy, mielőtt valaki újjal találkozol, akitől azt reméled hogy ismer téged."

4. „Lehet, hogy csak egy ember vagy ezen a világon, de valakinek te jelented magát a világot!"

5. „Akkor a legelviselhetetlenebb valaki hiánya, mikor melletted ül és tudod, hogy sosem lehet a tiéd."

6. „Megtanultam, hogy egy embernek csak akkor van joga a másikra felülről lenézni, amikor annak talpra állni nyújt segítő kezet."

7. „A szerelem egy természetellenes érzés, amely arra ítél két ismeretlen embert, hogy szánalmas és egészségtelen módon függjenek egymástól, úgy, hogy minél erősebb a kötelék, annál hamarabb szakad szét."

8. „Nem azért szeretlek, aki te vagy, hanem azért aki én vagyok melletted.

9. „Ne sírj, mert vége lett - Mosolyogj, mert megtörtént."

10. „Senki sem érdemli meg könnyeidet, aki pedig megérdemli, az nem fog sírásra késztetni."

-Viktória-
holdraforgo@yahoo.de

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

DEKURZÁCIÓ

Izotópdiagnosztikai és radioterápiás módszerek biofizikai alapjai és klinikai vonatkozásai

Azt hiszem, az orvoskarosok népes hadát tekintve a kisebbik csoportba tartozom: ennek az oka pedig az, hogy fizikából felvételeztem; íme egy példa a nagyvilági különbségek közül. Ennek sokféle hozadéka van, például egyfajta frigiditás a kémiával szemben; sajnos! Egy másik pedig a gyöngéd vonzódásom a fizika iránt, ami a mai napig nem akar szűnni, s aminek köszönhetően preferálom a kreditrendszer adta parttalan szabadságban a fizikával kapcsolatos tárgyakat.
Azonban a fenti címben rögzített, végtelenül hosszúnak tűnő névvel megáldott kurzus valahogy a legjobb az összes eddigi, fizikával foglalkozó tárgy közül. Igaz, volt bennem egyfajta várakozás, éppen a címből adódóan, de ugye az ilyen várakozásnak olyan a természete, hogy nem mindig váltja be a hozzá fűzött reményt...
Ráadásul e tárgy oktatása szimbiózisban zajlik: a Biofizika Intézet és a Nukleáris Medicina Intézet összefogásában. Ennek köszönhetően az elméleti alapokon túl a gyakorlatban is találkozhatunk az oktatott módszerekkel, ami számomra különösen izgalmassá teszi a dolgot. Írom ezt azon a napon, amikor közel nyolc tanórát tölthettem el néhány hallgatótársammal a radioaktív sugarakat begyűjtő, különféle, bonyolultabbnál bonyolultabb diagnosztikai gépek között. Látva számtalan betegség foltokban történő manifesztációját, boríték méretű röntgenfilmeken, életre szóló élményt és talán egy aprócska szemléletet is kapva, melyet biztosan használok még, feltéve, hogy életem ösvénye valóban az orvoslás sűrű, nehéz rengetegén át vezet...
Hogy kinek ajánlom ezt a kurzust? Mindazoknak, akik közelebbi barátságba akarnak kerülni az izotópokkal. Akik többet akarnak tudni arról, hogy mi történik a beteggel egy izotópdiagnosztikus vizsgálatkor, annál, hogy ilyenkor nem feltétlenül visszük el a legjobb barátunk fotócikk üzletébe hagyományos filmeket előhívni... Azoknak, akik ámulni akarnak azon, hogy a fizika elméleti módszerei hogyan simulnak össze elválaszthatatlanul a diagnosztikával és gyógyítással. És azoknak is, akik vallják, és ettől megvigasztalódnak, hogy röntgen- és napsugár édestestvérek...

–vj–

Klinikopatológia

Egy kis ajánló következik a következő szemeszterre, ez a kurzus ugyanis majd akkor fog indulni harmadévesek (és idősebbek) számára. Az ember mindig örül, ha a főbb tárgyakhoz valamilyen szinten kapcsolódó kurzust talál, főleg, ha új megközelítésben kerülnek elő a korábban esetleg már előkerült információk. Aki érdekesnek tartja a patológiát, de szeretné egy kicsit a mindennapi medicina szemszögéből átlátni a jelentőségét, az bátran vegye fel ezt a kurzust, relatíve alacsony kreditértéke ellenére is (sajnos csak 1 pont). Heti egy órában ugyanis megtörtént esetek bemutatása zajlik klinikus és patológus együttes elbeszélése alapján, olykor a hallgatók interaktív bevonásával. Hogy ez miért jó? Egyrészt nem feltétlenül a tankönyvi-példákat látjuk csak, hanem különleges, valamint félig-meddig tipikus, de annál gyakoribb elváltozásokra is kaphatunk példát. Másrészt megismerhetünk remek klinikai előadókat, a betegágy mellett dolgozó orvos munkájának nehézségét és sokszor elnézett, pedig megoldható differenciál-diagnosztikai problémákat. Az érdeklődők számára fontos információ még, hogy a számonkérésre egy nagyon korrekt, a hallott esetek végigtanulmányozása után gond nélkül teljesíthető teszt formájában kerül sor. Még egy apró megjegyzés: a Patológia1 tárgy teljesítése természetesen előfeltétele a kurzus felvételének, ezért aki még ez előtt áll, motiválja magát azzal, hogy a sikeres kollokvium után járhat klinikopatológiai esetmegbeszélésekre...

-Metil-

Éhség, jóllakottság és a testsúlyszabályozás zavarai

A kurzus oktatója egyetemünk rektora, az Élettan Intézet professzora, Lénárd László.
A tantárgy neve árulkodik arról, hogy a manapság egyre inkább előtérbe helyezett, sokak iránt érdekelt témáról, a táplálkozásról, annak élettani, hormonális szabályozásáról, megfelelő módjáról szól.
A „táplálékszerzés" illetve annak elfogyasztására irányuló pszichológiai folyamatról, a közreműködő hormonokról, receptorokról stb., és azoknak kutatási eredményeiről nyerhetünk hasznos információkat.
Mindenképpen csak ajánlani tudom a tárgyat. Nem lehet rajta unatkozni, egyrészt a fent említettek, másrészt a Professzor Úr egyéni előadásmódja miatt. Az órákon gyakran kellemes kérdezz-felelek szituációk adódnak, ami ideális atmoszférát kölcsönöz a hallgatók számára. A Rektor Úr örömmel fogadja az észrevételezéseket, a kérdéseket, a hozzászólásokat és a „Nobel-díjas ötleteket". Remélem felkeltettem az érdeklődésedet a tantárgy iránt Kedves Olvasó. Ha a téma érdekel és szellemi éhségedet csillapítani akarod, ezen a kurzuson mindenképpen jóllakatod.

-zomi-

Halál az operaszínházban

Van egy kedd esti kurzus, mely messze eltér a megszokott, orvosi témákat boncolgatóktól, amely visszalopja a művészetet az életünkbe, amely elkalauzol a zene világába, és megtanítja érteni az operák nyelvét. Ez a kurzus az Igazságügy Intézetben van, és Bajnóczky tanár úr tartja más karok bevonásával, hogy összekösse a hasonló érdeklődésű pécsi fiatalokat.
A több nyelven videóra vett előadások lejátszása előtt mindig átbeszéljük a történetek fonalát, majd a nemzetek közül kiválasztjuk a legjobb énekeseket. Másfél óra persze nem elég az egész opera bemutatására, így a legszebb részeket tekintjük csak meg, kiegészítve szóban kerek egésszé a darabot. Annak ajánlom elsősorban ezt az órát, aki szereti a színházat, és szeret ilyen módon aktívan kikapcsolódni.

-Alphy-

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

VILLÁMHÍREK ÉS ÉRDEKESSÉGEK

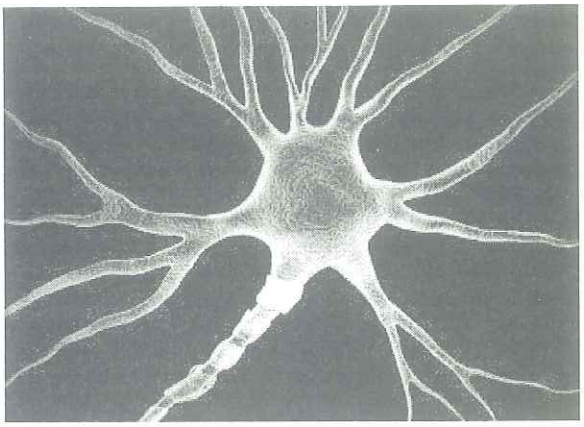

Őssejtekkel az idegsejtek betegsége ellen

Amerikai kutatók patkányokon végzett kísérletekkel kiderítették, hogy a befecskendezett őssejtek késleltetik a motoneuron-betegség megjelenését. Ez egy progresszív betegség, amit az izomtevékenységet irányító idegsejtek pusztulása okoz. A beültetett sejtek 70%-a új idegsejtekké fejlődött, soknak új végződése is keletkezett. A kutatók számára főleg az ígéretes, hogy a beültetett őssejtek nem károsították a körülöttük lévő többi sejtet.

A koffein drog

A chicagoi egyetem kórházában több mint 250 esetben találtak koffeintabletták okozta szövődményeket, ezeknek egy része kórházi kezelést is igényelt (beleértve az intenzív osztályt is). A magukat „túllövők" átlagéletkora 21 év volt. Dr. Danielle McCarthy, a Northwestern Egyetem kutatója szerint: „ Azok a fiatalok, akik az eufóriát keresve, vagy csak mert ébren akarnak maradni, koffeint szednek, gyakrabban kerülhetnek a sürgősségi osztályokra, mint gondolnánk." A lelkes medikus jobban teszi, ha erre a tényre fokozottan figyel...

Étkezési rendellenességekről is árulkodik a hajszál

A Birgham Young Egyetem kutatói egy étkezési rendellenességekkel foglalkozó klinikán kezelt nők hajmintáját összehasonlították egészséges nőkével, és különbséget találtak a nitrogén és szén tekintetében. Ennek alapján az esetek nagy százalékában ki tudták mutatni a rendellenesség okát. A klinikus így objektív alapot kap arra, hogy étkezési rendellenességeket diagnosztizálni tudjon. Ezzel megelőzhető a nem megfelelő étkezés okozta komolyabb szövődmények kialakulása. (A helyes étkezéssel kapcsolatos információkért gyakran forgassuk a Confabula Gastro-oldalait!)

Műtét szike nélkül az elhízás ellen

Mára már több mint egymillió gyomorszűkítő műtétet végeztek az evés mennyiségének csökkentése céljából. Szakértők szerint nemsokára lehetséges lesz ezen műtétek laporoszkóppal való véghezvitele, ami jóval kevesebb kockázattal és rövidebb lábadozással jár. A NOTE (natural orifice transendoscopic surgery) nevű eljárás során még egészen apró metszésre sincs szükség, mivel a szükséges műszereket a szájon át vezetik be. Dr. Philip Schauer clevelandi sebész szerint: „Azt hiszem, most egy újabb forradalom küszöbén állunk".

Vérzést elállító folyadék

A Massachusetts Institute of Technology és a Hong Kong-i Egyetem kutatói a műtét alatti vérzéscsillapítás újfajta módszerével kísérleteznek. Bebizonyították, hogy egy biológiailag lebomló fehérjékből álló folyadék másodpercek alatt elállítja a vérzést a vizsgált hörcsögökben és patkányokban. Ezzel a módszerrel a műtétek időtartama akár a felére is csökkenthető. A seb gyógyulását követően a folyadék által képzett nanoméretű védőréteg molekuláira bomlik, amit a környező sejtek a szövet regenerációjához használnak fel.

A túl sok tesztoszteron pusztítja az agysejteket

Barbara Ehrlich és munkatársai, a Yale Egyetem kutatói, laboratóriumi körülmények között kimutatták, hogy míg a férfihormon kis mennyiségben előnyös hatású, túlzott mennyiségben a sejtek önpusztítását okozza. Ez a folyamat hasonló az Alzheimer-kórhoz. Ez magyarázat lehet arra, hogy miért okozhat agresszivitást, öngyilkossági hajlamot a szteroidok mértéktelen fogyasztása. „Ha legközelebb egy sportkocsiban ülő kigyúrt alak bevág ön elé a sztrádán, ne haragudjék rá, vegyen egy mély levegőt, és gondoljon arra, lehet, hogy nem az ő hibája" – nyilatkozta a kutatás vezetője.

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

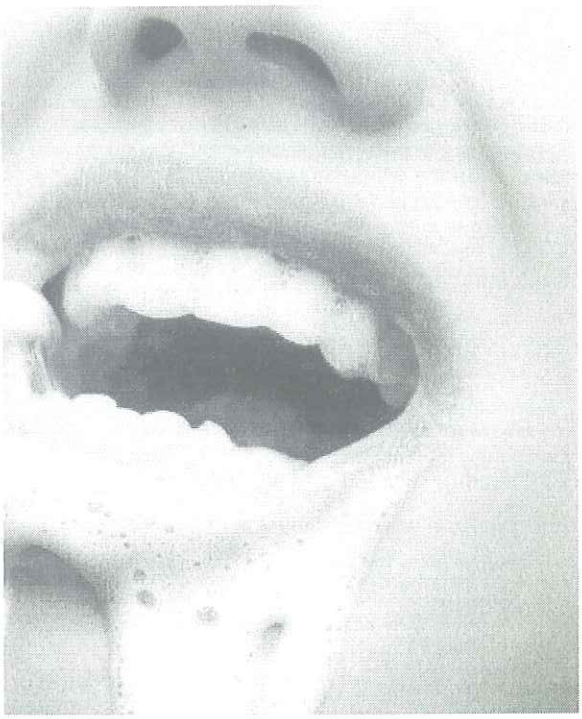

Tablettával a fogínybetegség ellen

Amerikai kutatók olyan gyógyszert fejlesztettek ki, amely elpusztítja a szájban megtelepedő kórokozókat, valamint a duzzanat és fájdalom csillapítása mellett elősegíti a fogíny gyógyulását is. A tabletta oldódás közben szalicilsavat bocsát ki, ezzel csökkentvén a fájdalmat. E mellett háromféle antibakteriális szer is megtalálható benne, amik jótékony hatással vannak a regenerációra.

A mobiltelefon újabb hatásai

Dr. David Sheffield pszichiáter bizonyította, hogy az általa vizsgált – mobilt használó – emberek 16%-a mutatott viselkedési zavarokat. Azonban azoknál, akiknél csökkentették a telefonálással töltött időt, pozitív irányú változást figyeltek meg: nyugodtabbak lettek és a vérnyomásuk is csökkent. Dr. Sheffield szerint ezt a jelenséget hívják felhasználói stressznek. „A mobiltelefonálás így vagy úgy, de életünk valamennyi területét befolyásolja – mondja Sheffield professzor – Igen sok ember túl sokat használja a mobiltelefonját, mely kihatással van az életére, viselkedésére is." Végeredményben tehát a mobil rákot nem okoz, de a mindennapi stressz stabil forrása.

A szén-monoxid a gyógyításban

Amerikai kutatók egereken végzett kísérletek alapján kiderítették, hogy a szén-monoxiddal eredményesen kezelhető egy tüdőbetegség, a pulmonális artériás hipertenzió (PAH). Lényege, hogy az érfalak annyira megvastagodnak, hogy a vérkeringés súlyosan károsodik, így fellépnek a súlyos szív- és tüdőszövődmények. A kutatók naponta kis adag CO-val kezelték az egereket és azt vették észre, hogy a gáz visszafordítja a tüdőerek szűkületét. A hatás azon alapul, hogy a szén-monoxid elpusztítja az érfalban mértéktelenül osztódó simaizom-sejteket, míg ez egészségeseket érintetlenül hagyja. „A szénmonoxid reményeink szerint megtalálja majd helyét a klinikai gyakorlatban mint terápiás lehetőség" – írja a tanulmány szerzője, Leo Otterbein, a Harvard Egyetem sebész professzora.

-Latyak-
lzbarth@yahoo.com

Ristorante & Pizzeria
All' Elefante

"EREDETI OLASZ ÍZEK
A
BELVÁROS SZÍVÉBEN"

5000 Ft feletti kiszállításnál
15% kedvezmény
***
Diákigazolvánnyal 10% kedvezmény
helyszíni fogyasztás esetén
Rendelésfelvétel: 72/216-055, 72/532-189

A DÍJ

Bár sokakban felmerülnek bizonyos kételyek a bizottság objektivitását és tisztaságát illetően, nyilván nem véletlen, hogy a Nobel-díj napjaink legismertebb és elismertebb tudományos kitüntetése (a matematikusok erről persze biztosan másképp vélekednek...). Sokan vannak, akik bár megérdemelték volna, nem kapták meg, érdemtelenül azonban kevesen részesülhettek eme megtiszteltetésben. Íme egy kis ízelítő az idei díjazottakról, illetve eredményeikről:

Kémiai: a nála esélyesebbnek tartott jelöltek helyett Roger D. Kornberg, a kaliforniai Stanford Egyetem Biokémiai Intézetének vezetője kapta, az eukarióta transzkripció molekuláris alapjainak tanulmányozásában elért eredményeiért. Az ifjabbik Kornberg (édesapja is Nobel-díjas tudós, és ő is ezen a területen dolgozott) krisztallográfiás vizsgálatok segítségével az addigiaknál (2001-ben ért el áttörést) jóval pontosabb bepillantást nyerhetett az átíródás folyamatába, és sikerült igen nagy pontossággal tisztáznia annak molekuláris folyamatait.
Úgy hiszem, ennek jelenőségét nem kell magyaráznom a kedves olvasónak...

Orvosi- élettani: Andrew Z. Fire (alul, bal oldal) és Craig C. Mello (alul, jobb oldal) amerikai kutatók az RNS interferencia felfedezésével érdemelték ki. A két kutató egy apró féreg, a C. elegans génkifejeződésének szabályozását vizsgálgatván rájött, hogy bizonyos RNS-eket adva az állatka sejtjeihez azok 1-1 génje (elegánsan) „kikapcsolható". Bár a folyamat pontos mechanizmusa még nem ismert, annyi bizonyos, hogy ezek az RNS-ek az mRNS működést gátolják, méghozzá specifikusan.
Két ismert típusuk a si (small interfering) és a mi (micro) RNS. Fő funkcionális különbségük, hogy míg a siRNS működésképtelenné teszi az mRNS-t, addig a miRNS csak ideiglenesen gátolja annak működését.
E jelenség részletesebb megismerése után elvben létrehozhatóak lennének olyan gyógyszerek, melyek hibás gének működését gátolván képesek lennének pl. öröklött betegségek tüneteinek megszüntetésére.

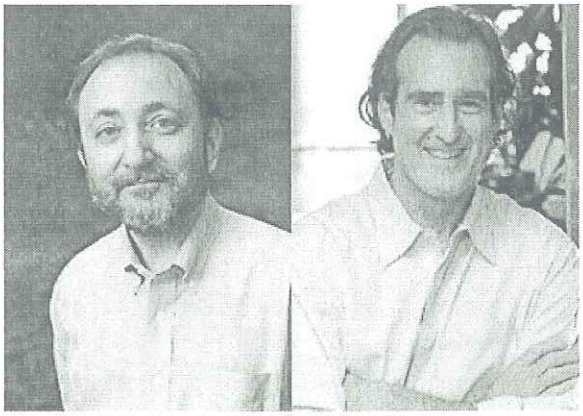

Fizikai: meglepetésre John C. Mather és George F. Smoot amerikai fizikusoknak ítélték egyenlő arányban megosztva a Világegyetem mikrohullámú háttérsugárzás feketetest-jellegének és anizotrópiájának felfedezéséért. Lényegében arról van szó, hogy műholdas mérési eredmények (ún. COBE-kép) segítségével megállapították a kozmikus háttérsugárzás anizotróp jellegét (az intenzitása nem egyenletes a tér egyes irányaiból; a különbség tízezred fokos nagyságrendű), ebből arra következtettek, hogy az ősrobbanás utáni Univerzum hőmérsékletét és sűrűségét tekintve sem volt homogén; a sűrűbb, melegebb részekből jöttek létre a galaxisok, a többi terület a galaxisok közti tér „őse" volt.
Mérési eredményeik segíthetnek a sötét anyag kutatásában is, aminek mibenléte jelenleg a fizika egyik nyitott alapkérdése.

Béke: Muhammad Junusz bangladesi közgazdászra, a Grameen Bank alapító- vezérigazgatójára esett a bizottság döntése. Junusz bankja a legszegényebbeknek is kínál kölcsönöket, lehetőséget adva számukra az anyagi felemelkedésre. A „szegények bankáraként" titulált úriember a díjjal járó pénzösszeget is jótékony célra fordítja.
(csak mellékesen: 144ezer négyzetkilométeres országban mintegy 147 millió ember él, a többség szegény.)

Irodalmi: Orhan Paruk török írót ítélte legjobbnak az akadémia, mert "szülővárosának melankolikus lelkét keresve új jelképeket alkotott az egymással ütköző és egymással összefonódó kultúrákra".
Az 54 éves művész több nemzetközi sikert elért mű szerzője, aki szinte egyedüliként a török társadalomban, elismeri az örmény és kurd népirtás tényét.
Emiatt hazájában bíróság elé is állították.

Közgazdasági: Egmund S. Phelps, a Columbia Egyetem közgazdásztprofesszora részesült az elismerésben, „a gazdaságpolitika hosszú és rövid távú hatásai közti kapcsolat már meglévő ismereteinek elmélyítéséért".
Az indoklás szerint Phelps megmutatta, hogyan vezet egy alacsony inflációjú időszak a jövőbeni alacsony inflációs várakozásokhoz, ezáltal befolyásolva a cégeket és kormányokat döntéseikben. Emellett úttörő kutatásokat végzett a humántőke (azaz az ember) fontosságának elemzésében új technológiák illetve az üzleti és cégvilág növekedése terén.

-Odoaker-

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

Az égbolt visszahódítása

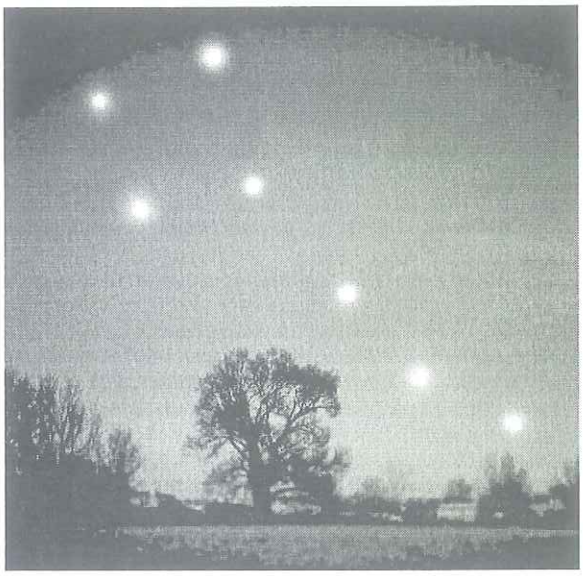

A csillagos eget övező mítoszok, legendák, hiedelmek napjainkban mit sem veszítettek varázsukból. Bár a csillagászat sokat fejlődött, így ma már számos jelenségre megnyugtató és elfogadható magyarázatot kapunk, a csillagok jó része – legyenek azok közeliek vagy távoliak – számunkra távoliak és elérhetetlenek maradtak, és maradnak is még sok emberöltőig.

Bár a planetáriumba látogatókat kétségtelenül közelebb vezetik egy rövid „kirándulás" alkalmával a természet eme rejtelmes, de hétköznapjainktól csöppet sem idegen részéhez, az ottani projektorokhoz használt szoftverek vajmi kevés interaktivitást, aktív közreműködést biztosítanak, ami viszont elengedhetetlen kíváncsiságunk, egyszersmind figyelmünk megragadására. És valljuk be: fényszennyezett világunkban még egy kisközségben élőnek is aligha van alkalma már megbámulni a fénylő eget úgy, ahogy azt őseink tehették. Ehhez persze hozzájárulnak időnként a zavaró légköri jelenségek is.

Egy szóval sem szeretném azt érzékeltetni, hogy az igazi érdeklődőnek nem a szabadban vagy a távcső mögött a helye, de ahogy idelenn nagyobb túrára sem merészkedünk el megfelelő térkép nélkül, úgy odafenn sem veszünk észre túl sokat útmutatások hiányában. Ehhez hozzájárul persze az is, hogy a csillagos ég képe évszakonként, földrajzi helytől függően és napszakonként is változik, de a tengerszinttől számított magasság is változtat az összképen. Erre bonyolult csillagtérképeket szerkesztettek. Én viszont egy háromdimenziós, interaktív, notebook-ra és PC-re is telepíthető, ingyenes „térképszoftvert" mutatok be, a Stellariumot.

A szoftver mindazokat az adatokat és képeket másodpercre pontosan tudja tárolni és megjeleníteni, melyeket említettem. Valós időben nyújt tájékoztatást a látható és alig észrevehető csillagokról, naprendszerünk nyolc bolygójáról és holdjairól, előbbiek pontos helyzetét és fényerősségét is kijelzi. Emellett kirajzolja a csillagképeket nevestül (nyugati, kínai, polinéziai, egyiptomi kultúrkör szerint), a csillagködöket és a Holdunk és a Nap helyzetét is. Négy fajta nézet (sztereografikus, halszem, gömbtükör, perspektivikus) és beállítási lehetőség (légkör ki/bekapcsolása). De aki nem elégszik meg a rengeteg nézettel és opcióval a magyar nyelvű kezelőfelület mellett, a config.ini állományt szerkesztve az utolsó sorban igazi kuriózumra lelhet: naprendszerünk egyik bolygójára költözve (pl. a home_planet= Venus beállítással) is megtekintheti a csillagos égboltot!

Mondanom sem kell, hogy a program legújabb verziójának telepítése csupán egy dupla kattintásba kerül. A http://www.stellarium.org/ oldalon pedig 86 oldalas angol nyelvű használati útmutatót talál a látogató PDF-ben, többek közt néhány asztronómiai útmutatóval, magyarázatokkal, a 3D-térképhez kötődő gyakorlatokkal és feladatokkal és tapasztalt felhasználóknak szánt magyarázatokkal, beállításokkal. Legelső tennivalónk legyen pontos helyünket megjelölni a térképen, vagy a koordinátákat (É-i szélesség, K-i hosszúság; magasság) megadni, majd alapértelmezettként elmenteni. Ezután minden indításkor valós időben látjuk a virtuális égboltot a képernyőn, és tetszőleges időpontra/dátumra is ugorhatunk.

Be kell vallanom, kissé úgy éreztem magam első kipróbálásakor, mint Alice Csodaországban, amiért sokat köszönhetek annak, hogy a fizika ezen része fogott meg a legjobban. Talán a Google Earth tudja kicsalni még ezt az élményt.

Mit sem ér minden előkészület, ha nem vagyunk részei a technika varázsa által nyújtott „játéknak", és nem próbáljuk meg a valóságban is megtalálni mindazt, amit a képernyőn is látunk. Erre buzdítok hát mindenkit, mert a sikerélmény garantált. Emellett olyan ismeretekre tehet szert az érdeklődő, melyek nélkül régi, letűnt civilizációk még tájékozódni sem tudtak, és amelyek alapjai az emberi kultúrának, vagyis saját magunk megismerésének is.

-hoarpi-

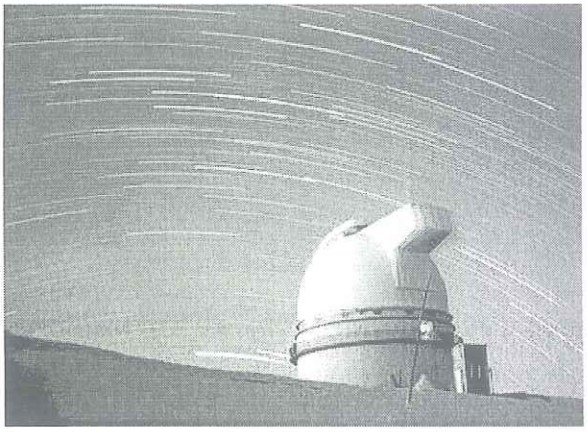

HUMORTUMOR

Gyerekszáj - aranyköpések diákok dolgozataiból

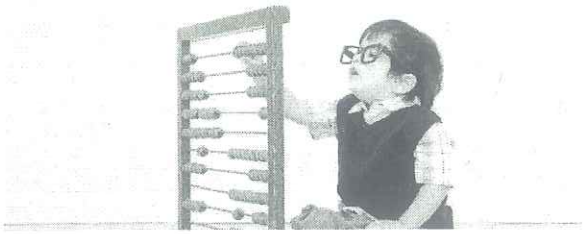

A janicsárok felmentek Budára, ott elszaporodtak és elfoglalták a várost.
Dugovits Titusz a hátsóját a falhoz támasztotta és azon felmászott.
Rákóczit a németek nevelték és német nőt vett feleségül, de ez mind csak részben sikerült.
IV. Béla várromokat épített.
1848-ban megtartották a szabadságharcot és Petőfit a vállán vitték be a sajtóba.
II. Rákóczi Ferenc Rodostóba ment nyugdíjba.
Zrínyi Ilona özvegységében a sárospataki kollégiumot számos ifjakkal gyarapította.
Mátyás király egész nap a sarokban guggolt, de a szarvas nem jött.
Őseink nem éltek haláluk napjáig, mert rendszerint előbb elestek a csatákban.
Arany János költeményeihez számos kútfőből merített, de legtöbbet a saját kútfejéből.
Jóbot számos csapás érte. Gyermekeit elvesztette, barmai megdöglöttek s mindezek tetejében egyedül kellet élnie a pusztában a feleségével.
V. László egy ballada, melyben feldoglozták V. Lászlót.
Az üstökös egy olyan csillag, melynek magja van, és csóválja a farkát.
Hogy mit érzett János vitéz a vörös nadrágban, azt nem lehet elmondani.
Akropolis volt a nőstény farkas, mely Rómeót és Júliát megszoptatta.
Szegény árva kislány volt Marika, sem apja, sem anyja, a nagynénje is csak úgy könyörületből hozta világra.
A szemünk közepén van egy nyílás, ami fekete, mert fejünk belül üres és sötét.
A nők minden munkára alkalmasak, de szervezetük másra is szügséges.
A népdalok különösen az Alföldön tenyésznek.
A tehén egy igen hasznos állat: fejés után tejet ad nekünk, és ha nem sikerül, akkor ökör.
Petőfi megható módon szerette édesanyját, ez kitűnik abból a verséből is, melyben azt írta: "Bár maradtam volna benne végig!"
A petróleum a régen elhalt növények hulladékából táplálkozik.
Zrínyi halálát egy - a bécsi kamarilla által - tragikusan felbőszített vadkan okozta.
A macska igen szívós állat, mert ha agyonverik még sokáig él, mielőtt megdögölne.
A gólya fiai által szaporodik.
Cézár nyílj ki, mondta Brutus, és belevágta a tőrt. Hátul Antoniusék összesúgtak: Ez már döfi.
Egy katona sehogyan nem akart harcolni a légiósok ellen. Azok csodálkozva veszik körbe, de érdeklődésükre csak ennyit mond: Szabin vagyok.
És kezdődött a Kárpát-medence története. Hun volt, hun nem volt...
Nem Töhötöm. Álmos vagyok. Ez Huba. Sétálunk az Árpádok alatt, Géza kézben. István király vágtat fakón.
Hej, magyar hon! Van sok rozsod, volt sok búzád, de nem volt több Árpád... Így halt ki az Árpád-ház.
Moldva csinált problémának hittük a török sereget is, de mikor...
Dugovits tituszt kapott, hát kitört a háború. Néhány végbéli vitéz felsóhajtott: Csak az a vég, azt tudnám feledni...
Bocsánat, elveszett az egész spanyol hajóhad? Nem, csak a harmada. Bléket (Blake) kaptak.
Egy bizonyos Nagy Katalin nevű cárnő így szólott: Elnézést uraim, mennem kell, Szentpéter vár.
Petőfi magának választott csillagot. Kossuthból cigaretta lett. Széchenyi lánchídként végezte a Duna két partja között. Bem apó bemondta az ultimátumot, és mindenki előtt világos lett.
Villon kétszer amnéziát kapott.
Cavour Savoyát és pizzát igérte III.Napóleonnak.
Gáza házassági diplomát folytatott.
Nagyot köszönhetünk Gézának és Istvánnak.
Haydn apja polgármester volt. /bognármester - a szerk./
Szenzualizmus: a világ megismerésében az érzékiség játszik legfőbb szerepet.
A császár alkotmányos elemeket tartalmazó dokumentumot tett közzé, de csak a tálca nélküli miniszterrel képviselhettük volna magunkat.
Szophoklész főbb művei az Antigoné, az Oidipusz és az Oidipusz katarzisban.
Histéria est magistra viteae
Zrínyinek csak fél szeme volt, ám ez nagyon zavarta a csatákban.
A katonák életüket és halálukat kockáztatták.
A víz oxigénből és folyadékból áll.
A mocsári vész 1526-ban volt.
A Szent Jobb István király bal keze.
Janus Pannonius 15 éves korában elterjedt Európában.
A gesztenyesütögető néni kiáll a sarokra, és odacsalogatja az embereket a szagával.
A bronzkorszak tűzzel-vassal pusztította a rézkorszakot.
A sereg táborában kitört a pestis, és a király is csak álruhában menekülhetett.
A középkorban a várakat katakombákkal lőtték.
Kanada területe egyenlő Európa lakosságával.
A kenguru kicsinye fészeklakó.
Toldi a csónak felé indult, mikor a cseh vitéz elővette a kardját és majdnem lelőtte Toldi Miklóst, ő azonban észrevette a fondorlatos tervet.
Boldog Margit az erény útját követte. Ártatlan életét és elsőszülött gyermekét az Úrnak ajánlotta.

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

INTERJÚ

Cukival

Nemes egyszerűséggel kijelenthető, hogy az országunkon végigsöpör(t) a Cuki-őrület! Szűkebb környezetünkben is számtalan embert jó kedvre derítettünk, vagy sokkoltunk a videoklip levetítésével. A nézőpont sokféle lehet, hiszen a próbálkozást felfoghatjuk erőtlen giccs, könnyed játék vagy akár éles társadalomkritika gyanánt is. A lényeg, hogy – tapasztalataim szerint – a mosoly szinte kivétel nélkül garantált, és, ha valakinek sikerül mosolyt csempésznie egy másik ember arcára, az már komoly eredményt jelent! Az ötlet, hogy megpróbálok elkészíteni egy interjút Cukival, játékos és pillanatszerű volt. Meg sem fordult a fejemben, hogy esetleg kudarcot vallhatok, csak leültem a számítógép elé, és beklimpíroztam egy elektronikus levelet. A válasz igenlő, és egészen gyors volt. Eztán már csak néhány kérdést kellett kifundálnom, amit aztán szintén elektronikus formában küldtem el, ami azt is eredményezte, hogy a válaszok tökéletesen tükrözik Cuki bohóságát. Megjegyzem, a Confabulából száműztük a mosolygós (szmájli) jeleket, de ez esetben kivételt tettünk, mert ellenkező esetben a „beszélgetés" veszített volna eredeti zamatából...
A címlap, mely magán viseli Cuki kézzel írt üzenetét, különös kuriózum, és el kell mondanom, hogy a legtöbben még a szerkesztőségben sem tudták, hogy milyen meglepetéssel igyekszünk előrukkolni. Tettük mindezt hihetetlen izgalomban azért, hogy a bomba a lehető legnagyobbat robbanjon!
Aki pedig nem ismeri még Cukit, az látogassa meg a www.cukivagyok.hu címet, nézzen videoklipet, töltsön le háttérképet és küldjön hatalmas, virtuális smici-smacikat... Mert a világ rózsaszínben a legtutibb!

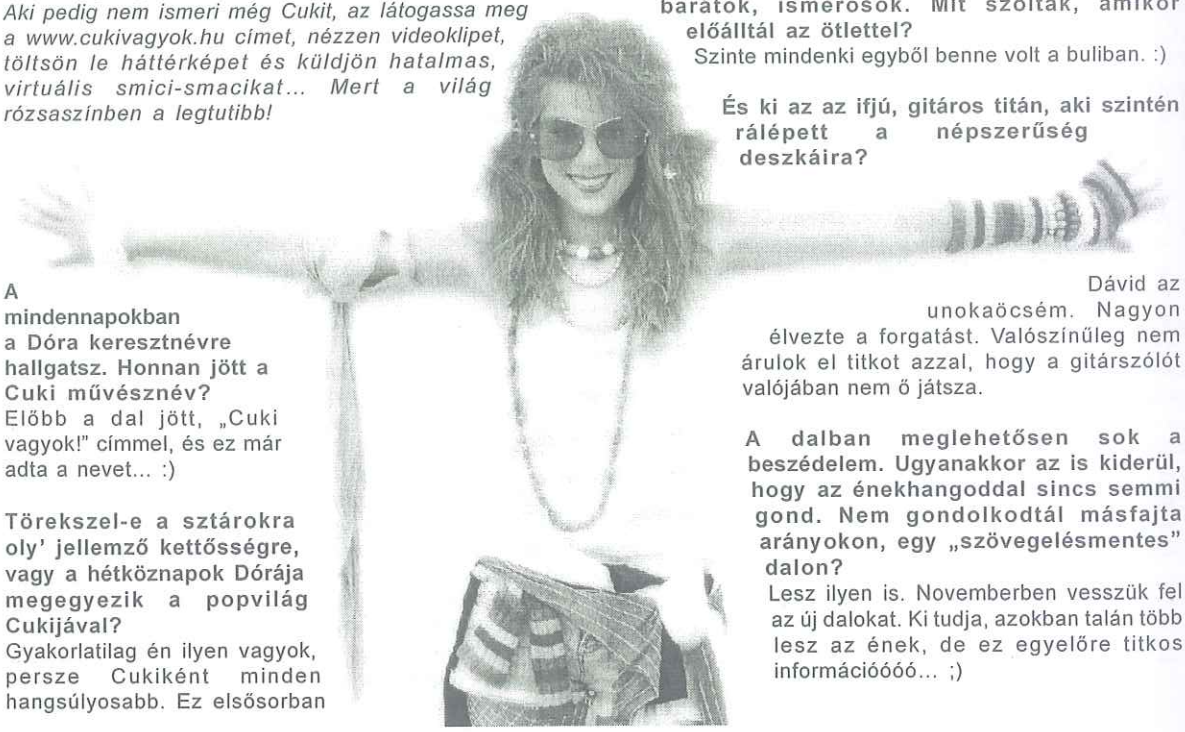

A mindennapokban a Dóra keresztnévre hallgatsz. Honnan jött a Cuki művésznév?
Előbb a dal jött, „Cuki vagyok!" címmel, és ez már adta a nevet... :)

Törekszel-e a sztárokra oly' jellemző kettősségre, vagy a hétköznapok Dórája megegyezik a popvilág Cukijával?
Gyakorlatilag én ilyen vagyok, persze Cukiként minden hangsúlyosabb. Ez elsősorban a külsőségekben jelentkezik, de a szeleburdiságom az életben is beficccen. ;)

Kinek a fejéből pattant ki, hogy az önmegvalósításnak ezt a formáját válaszd?
Sanyi haverom volt az ötletgazda, egyébként ő a produkció menedzsere.

Sokan, sokféle üzenetet olvasnak ki a dalodból. Akar-e többet mondai az elsődleges jelentésén túl, vagy csupán keresztmetszete a mai tizenhat évesek életének?
A dal értelmezését mi eddig is a hallgatóra bíztuk, de számomra ez a dal a vidámságot jelenti, és azt, hogy mindenki bátran vállalja önmagát, még ha egy kicsit őrült is... ;)

A videoklipped a minimál vonalat képviseli. Kérlek, mesélj az olvasóknak a forgatásról, a hangfelvételekről.
A hangfelvétel gyorsan ment, bár a srácok még napokig dolgoztak a keverésen. A videóklip már húzósabb volt, reggel indultak az előkészületek, és majdnem éjfél volt, mire befejeztük a forgatást. A végére mindenki nagyon kész volt, én is. Ezt is többnapi stúdiómunka követte.

Volt-e arculatmenedzsered, vagy Te találtad ki a vad, rózsaszín vonalat?
A rózsaszín tényleg a kedvenc színem, és a klipben a cuccok is a sajátjaim, de az összeállítás szintén a Sanya műve. :)

Valóban ez a „legtutibb szín a világon"?
A leeeeegtutiiiiiiiiiiibbbbbbbbbbbb!!! :D :D :D

A klipben jó néhányan feltűnnek, gondolom barátok, ismerősök. Mit szóltak, amikor előálltál az ötlettel?
Szinte mindenki egyből benne volt a buliban. :)

És ki az az ifjú, gitáros titán, aki szintén rálépett a népszerűség deszkáira?
Dávid az unokaöcsém. Nagyon élvezte a forgatást. Valószínűleg nem árulok el titkot azzal, hogy a gitárszólót valójában nem ő játsza.

A dalban meglehetősen sok a beszédelem. Ugyanakkor az is kiderül, hogy az énekhangoddal sincs semmi gond. Nem gondolkodtál másfajta arányokon, egy „szövegelésmentes" dalon?
Lesz ilyen is. Novemberben vesszük fel az új dalokat. Ki tudja, azokban talán több lesz az ének, de ez egyelőre titkos információóóó... ;)

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

Több széria zenés tehetségkutató műsor lefutott már a magyar médiában. Ott nem próbálkoztál?
Nem. Soha.

Az internet egyértelműen a lehetőségek tárháza. Mondják, az ötleten múlik minden. Gondoltad volna a honlap készítésekor, hogy ilyen gyorsan ismertté válsz?
Nem sűűűrűűn!!! Azt sejtettük, hogy nem marad hatás nélkül, amit csináltunk, de nem számítottunk rá, hogy ekkorát durran. :)

Mostanra milyen látogatottsági adatokat produkált az oldalad, vagy például hány virtuális smici-smaci ért célba?
Túl a félmillióóóón! Az oldal eddigi látogatottsága több mint 600 ezer, és 200 ezernél is több puszi cuppppant. :)

Lesz-e a közeljövőben Cuki CD, hiszen a Cuki-kultusz láttán logikus lépésnek tűnne.
Igen, tervezzük, és remélem hamarosan előrukkolunk vele.

És hogy fogadta a népszerűséget a közvetlen környezeted, milyen volt immáron Cukiként belépni a suliba, vagy szembesülni az irigyekkel?
A barátaim és a családom nagyon örültek a sikernek. Nem tudom kitenni a lábam az utcára úgy, hogy ne kiabálnának utánam, ilyenkor mindenki a „Cuki vagyok!"-ot énekli. A suliban a fiúöltözőből is kihallatszott, ahogy énekelték a skacok. Azért az ismertség nem mindig egyszerű dolog... :)

Vannak e körvonalazódó - esetleg egyértelmű - távoli céljaid? Mi az az eredmény, amit szeretnél elérni? Esetleg nem félsz attól, hogy amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan le is áldozik a sztárság csillaga?
Rózsaszín helikopter! :) Szerintem tetszeni fog a folytatás... Reszkessen mindenki, mert hosszútávra tervezünk...! :D

Ha három szóban kellene megfogalmaznod, hogy ki is vagy valójában, akkor melyek volnának azok?
Cuki, cuki vagyok!

Végezetül hadd tudja meg az Olvasó, hogy hol találkozhat Veled? Van-e kedvenc helyed, valamilyen fórum vagy rajongói klub, ahol megtalálható vagy?
Több helyen is regisztrálva voltam, de mindenhonnan olyan sok megkeresés érkezett, hogy nem tudtam már kezelni, ezért megszüntettem őket. Viszont levélben bárki elér a cukivagyok@cukivagyok.hu címen, szívesen válaszolok a kérdésekre, ahogy győzöm... :) :) :) pussssziiiiiiii!

-vj-
j_vancsodi@yahoo.com

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

PUBLICISZTIKA

A térerő rabjai

A mobiltelefon – talán mondanom sem kell – mindannyiunk hétköznapi eszközévé vált. Amit hozott magával, az nemcsak az állandó kapcsolattartás, a gyors elérhetőség öröme minden pillanatban. Nem tisztem ítélkezni az önfeledten mobilozók, a teljes élettörténetüket a fekete dobozba suttogók felett, de tapasztalataim azt mutatják (és remélem, ezzel nem vagyok egyedül), néha nélkülöznünk kellene szinte állandó „társunkat". Néha hiányzik a nyugodt perc, néha meg a munka folyamatossága a hívások miatt. De ezt mindannyian tudjuk. Kis országunk 10 milliós lakosságára 9 millió használatban lévő mobiltelefon jut.

Ami még megdöbbentőbb, hogy sokan cserélnek szinte évente telefont, bedőlve mindenféle üzleti hókuszpókusznak, csábító ajánlatnak, hűségszerződések tömkelegének. Mert ugye, annyira hiányzik a GPRS, a 2 megapixeles (egyébként semmire sem jó) kamera, a polifonikus csengőhang (akár ezrekért is). Igaz, aki mindezt az extrát önkéntelenül megveszi, pár hét múlva (amennyiben valóban szüksége volt telefonra) el is felejti, mi több, meg sem tudja tanulni zenedoboza használatát. Tisztelet a kivételnek, mely – mint tudjuk, a közhiedelemmel ellentétben – gyengíti a szabályt.

Panaszomról mégis az egyén, és nem a dobozba zárt mikrochip tehet: mióta nem lehet elbotlani a vezetékben, mióta bárkit, bármikor föl lehet csöngetni, mintha elveszett volna az emberi kapcsolatfelvétel eme formáját övező tisztelet, mi több, kultusz. Nem kizárt, hogy csak nekem tűnik így, mert vezetékes korszakban nevelkedtem, és „őseim" is hosszú időn keresztül ápolták a vezetékhez kötődő illemszabályokat, melyeket többnyire a rézhuzalban továbbított elektromos impulzusokon keresztül más is meghatározott. Többek közt eme szabályok megkötötték (nem is szigorúan) a hívás célját, időpontját, a hangnemét és persze a beszéd időtartamát is.

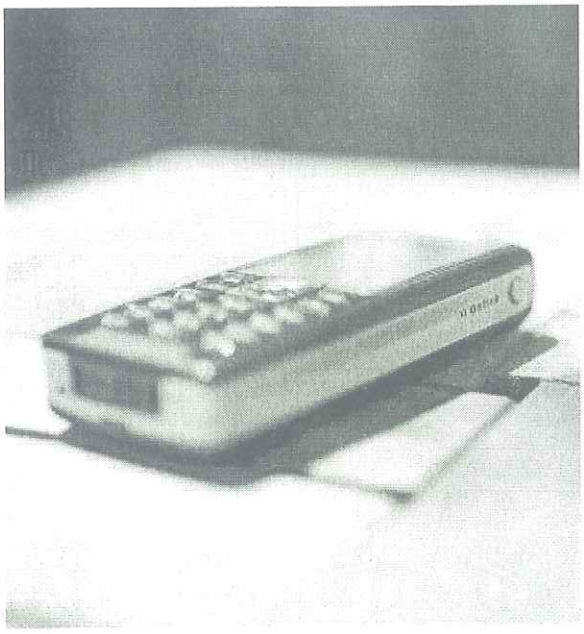

Ha még mindig kételyei vannak olvasómnak bizonyos íratlan szabályok létezéséről, hadd osszam meg néhány friss élményemet.

Gyakorlatok és előadások alatt – minő meglepetés – telefonomat méltóztattam rezgő módra állítani, sőt, ha az sokat rezgett, kinyomni vagy akár kikapcsolni. Kedves hívóm, aki mellesleg szintén nem a 24 órás szabadidőről híres hivatást üzött, ugyancsak méltóztatott megharagudni, mi több, vérig sértődni ezért. Tapasztalataim szerint eme primitív viselkedés mögött nem áll logikus érvelés: először is a délidő az ebédidő, kedves hívogató. De ha ez még nem lenne elég, a délutánt meg pihenésre találták ki. Emellett rengeteg helyről kitiltották a mobiltelefon használatát, be kell vallanom, időnként jogosan. Aztán, hogy tovább gyűrűzzenek soraim, mióta vagyok én köteles válaszolni minden beérkező hívásra? Azt már meg sem említem, újfent a kedves hívó felé fordulva, hogy általában tanfolyam nélkül is el lehet sajátítani az üzenethagyás fortélyait hangpostára, ha már ez a szolgáltatás többünknek ingyenesen megadatott.

Való igaz, amíg ez a kütyű bekapcsolt állapotban van, özönlenek az üzenetek és a hívások, a másik oldalról pedig a próbálkozások lehetősége szinte végtelen. De te, kedves áldozata a kommunikáció forradalmának, emlékezhetnél a viccre (tudom, másképp ismered), és elgondolkodhatnál születésének okán: „mielőtt bárkit felhívnál, jól gondold meg, ér-e annyit gondolatod, mint azé, akiét hívásoddal megzavartad".

De van a telefonálóknak egy másik – talán szándékos, talán csak a hozzá nem értésből származó – nálam különösen nagy népszerűségnek örvendő típusa. Igen, a rejtett számosok. Szinonimái a „nincs szám" (akkor hogyan tudunk majd beszélni), a „hívó ismeretlen" (akkor miért épp engem keres) és a „privát hívás" vagy „privát szám" (akkor meg miért csönget meg csak egyszer, annak reményében, hogy egyszer visszahívom). Persze, tudom, hogy a T-Cucc kitalálta, hogy előfizetőknek külön kell áldozni bizonyos összeget havonta hívószám-kijelzésért, de klasszikusokat csak szó szerint idézve „el lehet menni..." más szolgáltatóhoz. (A hatodik bőr, ugye...)

Sokaknak ismerem érzéseit, amikor privát számról érkezik hívásuk. Ennek az okán is el lehet gondolkodni: vajon fölöttünk állónak érzi magát az, aki a mi számunkat tudhatja, de mi az övét semmiképpen sem? Egyáltalán hogyan alakulhat ki - feltételezem nem egyenrangú felek közt - őszinte párbeszéd? Lehetséges, hogy videotelefon esetében ennek megfelelője az álarcos telefonáló lesz, aki esetleg háttal is ül majd?

Sokat kell még tanulnunk. És ebbe magam is beleértem. A téves használat, a hozzá nem értés senkit sem ment fel már. Elvégre olyan eszközről van szó, amelyet nem kötelező magunkra kötni, főképp nem kolomp módjára nyakunkba akasztani, mi több, használni sem...

-hoarpi-
hornyak.arpad@gmail.com

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

Vizitdíj 2007 - avagy hogyan járhat el a minta háziorvos...

Ugye mindenki számára ismerős, pár hónap és bevezetik... Erről beszélgettem édesapámmal (Dr. Lénárt András, egykori PTE-ÁOK hallgató, jelenleg háziorvosként dolgozik), érdekelt ugyanis, vajon hogy fog kinézni ezután egy rendelés, persze egy kevés túlzással...

Jó napot kívánok, kérem, fáradjon be! Mondja kedves Szabó néni (85), tetszett-e már rendezni a vizitdíjat az asszisztenseknél? Hogy lehet-e kártyával fizetni? Sajnos nem, a leolvasó készüléket csak a jövő héten szerelik be. Nincs elég készpénz Önnél? Pedig kérem nálunk rend van, ha ezt követeli meg az új jogszabály, először a pénz, aztán a panasz. Végül is nem hozhatja anyagilag hátrányos helyzetbe a szolgáltatót azáltal, hogy még a végén méltóztatik elhalálozni a vizsgálat/beavatkozás ideje alatt. Ráadásul még a vizitdíjat sem rendezte... ezt igazán megértheti kedves Szabó néni!
Ja, hogy Ön rászorult? Van Önnek erről igazolása? Ha nincs, először is keresse fel kérem a területi illetékes jegyzőt és mondja el neki indokait! Ha szerencséje van, 30 napon belül írásos választ kaphat onnan. Ugye milyen egyszerű? Persze azért igyekezzen túlélni ezt az időt, egyébként hogyan tölthetnék el Önnel legalább 5percet majd vizsgálat közben? (ugyanis az egészségbiztosító minimum ennyi időráfordítás után téríti meg a beavatkozás költségeit, persze azt is csak 95%-os szinten...) Érti már, miért ilyen fontos nekem az Ön egészsége?!

1 hónappal később...

Szép jó napot Szabó néni, már sikerült is elintéznie a piszkos anyagiakat? Remek. A panaszaira emlékszik még? Még mindig aggasztja? Már elmúltak? Látja, kérem, milyen jól működik ez az új rendszer, ilyen olcsón és gyorsan még sosem gyógyítottam...
De akkor mondja már, miért keresett fel újra? Újabb panaszai vannak? Hallott már Ön a várólistákról? Nos, ha még nem, most megismerkedhet vele. Az ilyen „problémás" betegeket ugyanis csak várólistán tudjuk kezelni. A 6 hónap várakozási idő ugye megfelel Önnek? Tekintve, hogy ez a legkorábbi időpont... Különben megtekintheti a behívási sorrendet nemsokára az intézet honlapján is. Hogyan? Hát mi sem egyszerűbb! Mindössze korlátlan, szélessávú internet hozzáférésre lesz szükség, ez az Önök tanyáján is biztosan megoldható gondolom, nem lesz itt semmi probléma.
Végezetül pedig mondja, kérem, az Ön kezelése nem érte már el véletlenül a maximálisan beszedhető évi 15ezer forintos intézményi hozzájárulást? De igen? Már júniusban? Hát miért nem ezzel kezdte egy hónapja?! Így az Ön gyógyítása, kedves Szabó néni, 3 hónapja ingyen van...

-Heidy-

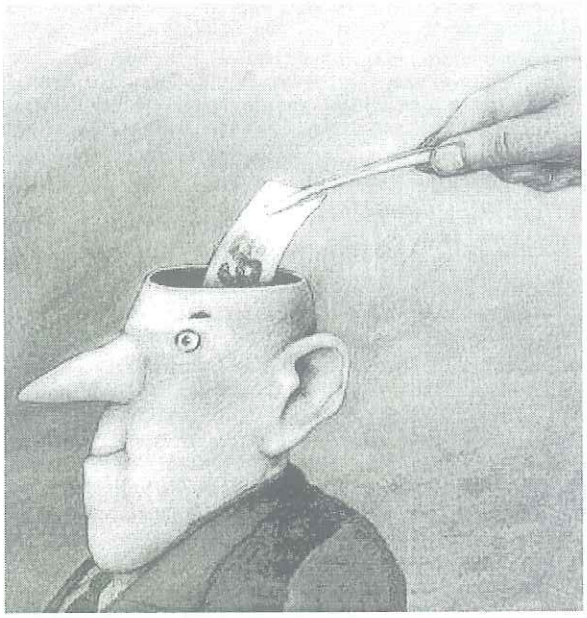

Nagyon sokat gondolkoztam az utóbbi időben, és rájöttem, hogy a legigazságtalanabb dolog az életben az, ahogyan végződik.
Úgy értem, az élet kemény.
Rengeteg idődet felemészti.
És mit kapsz az egész végén?
Halált.
Ez a jutalom?

Szerintem az élet körforgása visszafelé mehetne.
Először kellene meghalnod, hogy túl legyél rajta. Aztán elmész egy öregotthonba.
Majd kirúgnak, mert túl egészséges vagy, megkapod a nyugdíjad és amikor elkezdesz dolgozni, első napodon egy aranyórát kapsz ajándékba, 40 éven át dolgozol, amíg elég fiatal nem leszel, hogy élvezd a visszavonulásod. Az egyetem során alkoholizálsz, bulizol és felkészülsz a középiskolára. Gimi után általános iskolába mész, gyerekké válsz, játszol, semmi felelősséged, csecsemő leszel, visszamész, az utolsó 9 hónapodat lebegéssel töltöd olyan luxuskörülmények között, mint a központi fűtés, gyógyfürdő vagy szobaszervíz, és végül orgazmusként végzed!

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

SZUBJEKTÍV

Fejezetek egy régmúlt szerelem naplójából (wy-nak)

Első kép

Gyerekek voltunk, nem nagyon hittem, hogy ez velünk is megtörténhet. Úgy léptél be az életembe, ahogy a macska jár: puha léptekkel, egészen finoman settenkedtél és türelmesen vártad, hogy elfogadjalak, és úgy hagytál ott, mint macska a ... A másnap reggel sem volt éppen az a fajta, amire az ember lánya vágyik. Emlékszem, ahogy kinyitottam a szememet és azon gondolkodtam, vajon mi a furcsa, és egyébként is mi ez a zakatolás így hajnal hasadtával. Aztán jöttem rá, hogy a szívem megy, nem egészen élettani fordulatszámon. Kiharaptak valamit az életemből, konkrétan Te haraptál, majd köpted ki olyan gyorsasággal, hogy arra sem volt időm, legalább figyelmeztesselek: Várj! A hitemet ne, azt össze ne roppantsd a fogaiddal vagy akármivel, mindegy, azt ne! Te azt is elvitted, na meg a gyerekkoromat, ami addig rózsaszín ködök és légvárak között telt, mondhatni komolyabb harc nélkül. No, de mi ez egy érző kebelnek, jelentette ki Édesanyám - persze sírt ő is - különben is, aki menni akar, az menjen, arrivederci, au revoir, bye, áldjon az Isten, csak erre ne nagyon lássunk többet, mert ugye kinek lenne az jó.

Második kép

Egy hónap telt el, nem több. Otthon sem voltam, tulajdonképpen egészen másutt, nyáron, délután, kutyaugatás és kaszált széna illatában, egy négy éves kisleánnyal beszélgetve, aki a testiségről faggatott (!) séta közben, múlton merengve ültem, amikor érthetetlen módon, ott az otthontól teljesen különböző helyen csörrent a telefon és voltál Te a vonal másik végén, hogy mondd, közöld, kijelentsd, nem is úgy van ahogy eddig: a fehér nem is volt olyan fekete, a jó nem is volt olyan rossz, nem is úgy gondoltad és most újragondoltad - újraérezted - és egy biztos, az édes most keserű és a fehér is fekete. Akkor talán ez az a pillanat - az enyém quasi? Találkozzunk, hisz tudom, hogy látni akarsz... Ne bántsd, mondaná egy angyalszemű fiú, aki bölcsességre tanít engem olykor, de akkor nem ez számított, hanem, hogy eljött az én időm.

Harmadik kép

„Találkoztunk. Te véresre csókoltad a számat és lihegve kértél, hogy maradjak. Nem maradok." Hallod? Köpd ki szépen a hitem és gyermekkorom összecsócsált darabjait, aztán menj és ne is lássalak. Férfi nem sír, mi vagy Te, tán gyerek? Remeg a kezed, nem érted, hogy akkor is elmegyek? Néztél csak rám, mint az elveszett kiskutya, akit meg is vertek, elvertek, átvertek. Ver már az Isten is - ez volt a szemedben. Én meg gázt adtam és otthagytalak, abban a késő nyári hűvösben. Közben persze rájöttem, hogy mindent visszakértem Tőled, csak a lényeget nem, hogy még mindig ott van Nálad, amit patetikusan „szívnek" neveznek. Nem baj - gondoltam én naiv kisleány - hadd fájjon, hagyom.

Negyedik kép

Te komolyan arról akarsz meggyőzni, hogy véletlen volt az egész? Nem is akartad, csak a botlás hozta így, meg az istenek, nimfák. Persze, meg a szférák zenéje nem? Igértél fűt-fát, hetet-havat, szépet és jót, csak éppen mennyországot nem ígértél - hisz mindig tisztességes voltál -, na meg poklot nem, azt végképp. De nem kellettél, sehogyan sem. Aztán csak egy kérdésed maradt, mielőtt végképp kitörölnéd, kisöpörnéd, Te magad is kifelejtenéd magad az életemből, csak egy utolsó, a sátorfaszedés báját növelve: „Miért nem? Csak egy utolsó esélyt, miért nem?". Hányszor éreztem én ezt az életemben, csak úgy egyáltalán az esélyekről. Hogy egy új kéne, megint ugyanaz a szituáció, akkor másképp tehetném - gondoltam én. Hányszor mondtam, hogy „Istenem, add újra ugyanazt, és ígérem, másképp csinálom!" Itt volt a nagy pillanat, amikor Istent játszhattam: „Adjam meg Neki azt, amit csak az Úristen adhat - egy új lehetőséget?" És fiú, ott volt az új esélyed, hogy sáfárkodj vele. Oszd-szorozd, hátha végül mégis marad valami Nekünk.

Ötödik kép

Könnyű, őszi séta, nekem egy bicikli volt az oldalamon, Neked egy táska. Andalgás, nyugalom, éppen kezdted visszaadogatni darabonként azokat az összetört hitrészecskéket. Szívesen fogadtam, mert akkor már újra az a világ kezdett lenni, hogy Tőled megint mindent szívesen vettem. A kezedet is, amit megint óvón nyújtottál felém, én pedig bizonytalankodva, csak óvatosan, de napról-napra biztosabban fogadtam Tőled, hogy megint visszaállt a rend, vagy legalább kezdett visszaállni és a fehér már nem fekete, ha nem is fehér volt, de legalább világosszürke.

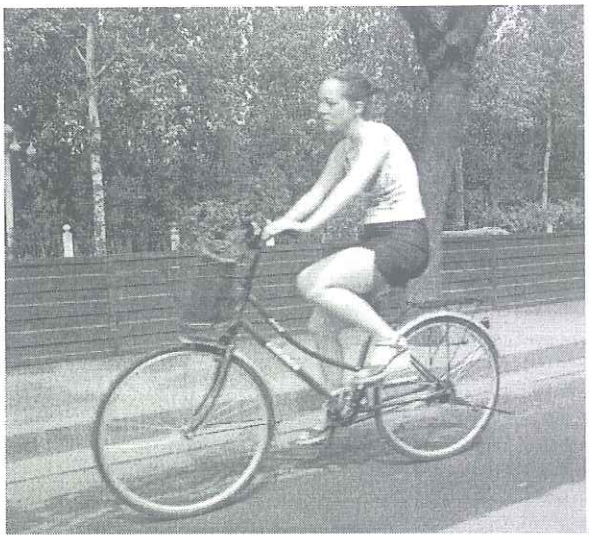

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

Éppen kezdett fehérré, megint hófehérré válni, amikor... Amikor.

Hatodik kép

„Olyan furcsa vagy, valami baj van?"- kérdeztem én Tőled, és a semmit mondó, de valahogy annál kétségbeejtőbb válasz után már nem érdekelt semmi sem, még a patyolattá váló, újra fehéredő, hit-remény-szeretet sem, az sem, hogy köszönés nélkül hagylak ott egyedül az utcán, csak a biciklim, amire akkor felpattantam és minden erőmet összeszedve, minden utolsó kicsi energiamorzsát a pedálba nyomva száguldottam, minden inam teljes erejéből és szakadtából, hegynek fel, aztán le, az sem érdekelt, hogy „lehet, hogy itt a kanyarban meghalok?", minek is érdekelt volna, hisz fiatalság bolondság... Egészen hazáig. Hazaértem. Én kifulladva, a mellkasom meg majd' szétszakadva. Gyorsan fel a szobámba, így mégse lássanak itthon, de kopogtak...

Hetedik kép

Kinyitottam az ajtót. Ott álltál, bőrig ázva az izzadtságtól, kilehelve még azt is, ami sosem volt benned, kapaszkodva az ajtófélfába, mert rohantál utánam, végig a városon, követve a biciklim fényét, ami néha eltűnt a szemeid elől. Felugrottál a hazafelé menő buszra, hogy „ áá, minek? Nincs ennek értelme, ámokfutás csak." A következő ajtón meg le, és rohantál tovább, engem már nem is láttál, csak még tudtad az utat. Szakadt Rólad a víz és nem értettem, hogy kerültél oda, tíz perccel utánam, ez fizikailag nem lehetséges, különben is bajod van, nem akarsz, minden újra kezdődik, engem nem akarsz, elmész megint, újra viszel mindent, ezt meg én nem akarom. Csak rám néztél, és ennyit mondtál:

Nyolcadik kép

Szia! Csak azért jöttem, hogy megmondjam: Szeretlek!

-csj-

Három írás

Múltbéli utazás Kozma Veronikának

Mottó: „Sár, Sár és Gyűlölet van az alján minden csillogó, nagy szerelemnek."
-Radnóti Miklós-

1. SMS

Ismét megfogant a gondolat a fejemben, hogy aztán ugyanazzal a hirtelenséggel csírájában fojtsam el. Talán utoljára tagadom meg testemtől a mozdulatot: Nem írok Neked sms-t! Utoljára, mert már a gondolat, a hirtelen jött indítatás is oly erőtelen, hogy talán ismételt felbukkanásával sem kell számolnom.
Meg aztán miként tudnám e mérhetetlen űrt százhatvan karakternyi virtuális térbe belegyömöszölni? Félre ne értsd: Nem fájdalom gyötör! Sokkal inkább ürességet hagytál magad után, melyben a gondolatok hullva keresik a létezés oldalfalait, hogy meg-megkondulva feltörjék a csendet.

Azok a részek hiányoznak, melyeket magamból Neked adtam, s amiket most nem követelek vissza. Úgy gondoltam, minden egyes ölelkezésünk alkalmával majd kiegészül a rész: Két test, egy lélek leszünk. De csorbám lassan egésszé sarjad. Felépítem magam újra, nagyobbá és erősebbé: *„Váramat többé meg nem töri ember: Sejtjeim majd jó katonákként éberen állnak, hogy kinevethess: „Nincs neked várad sem sereged!" – addig nevess, amíg megteheted." <Kovács Ákos; A hét parancsszó>*
Talán, ha a telefonom képes volna egyszerre három egész üzenetnyi betűt elküldeni: Lehet, hogy megtenném... Az első rész lenne a bevezetés – mint egy tökéletesen szerkesztett irodalmi dolgozatban –, melyben a korhangulatot, az uralkodó lélek-irányzatot festeném le előtted. Aztán következne a tárgyalás: Amiben pontos fogalmazásra törekednék, hogy kiderüljön, miért is emésztették fel lángjaink azt a királyságot, melyben Királynőm lehettél volna. És végül a befejezés értésedre próbálná adni, hogy egyebet sem szerettem volna, mint minden gazdagságodat és hibádat befogadni, úgy, ahogy Te erre nem voltál képes velem szemben...
De én, Kedves, már nem írok Neked sms-t! Talán különös, de felszabadult tavasz költözött arra a helyre, hol egykoron szíved lángolt. S hogy e lángoló szív délibáb volt-e, azt sem firtatom már. Elsimítom lelkem a lüktető virágillatban, és türelmetlenül várom a lobogó pipacsok nyílását, melyek vér-szín szirmaival már sosem égetem meg bőröd bársonyát.
Elmém mélyén leülök a gondolatok szilaj folyamának partjára, türelmesen hajtogatok egy szépséges papírhajót, és belécsempészem emléked utolsó morzsáit. Várok még egy kicsit, aztán játékosan vízre teszem a hajót, és elküldelek a tengerek mélye felé, ahogy egy sms-t küld el az ember...

2. Szelence

Különös, de örülni tudtam az áprilisi hónak. Cseppet sem érdekelt, hogy az emberek miként szitkozódnak körülöttem. Nem zavart, hogy megint jobban fel kell öltöznöm, és a rövidnadrágos ábrándjaimat is feledtem kicsit. Ahogy reggel az utcára léptem, tekintetem az égboltra emeltem,

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

szememet behunytam és csak fürösztöttem arcomat a hűvös hópelyhek tűszúrásaiban.
Persze, sokkal jobb, hogy a hófelhők elszivárogtak, és ismét visszatért a hagyományos értelemben vett tavasz, melyet feledhetetlen madárdallal vértezett fel a Teremtő. Szemem előtt már elsuhant néhány fecske, és biztos forrásból értesültem: A gólyák is visszatértek.
A vénasszonyok nyara is valahogy most azt a tavaszt idézi. Egyébre sem vágyom ilyenkor, mint elnyúlni a kertben, egy kinn feledett nyugágyon, alaposan betakarózni egy gyapjútakaróval, jófajta vörösbort kortyolni és belefeledkezni egy remek könyv mesélő kedvébe. (Biztosan Rólad is ábrándoznék Kedves, de – mint tudjuk – Te már messze ringasz tőlem, annak a papírhajónak a mélyén.)
A szemet kápráztató, zsibbadtan haldokló kertben – mondanom sem kell – az álom ezüstfényű bogarai költöznek szemhéjam redőibe, melyek édes zsongásával még dacolni próbálok, de aztán a kezemből kiforduló könyv jelzi diadalukat... és már pereg is koponyám mélyén a könnyű álom ígérte képsor.
Milyen más e világ: Talán éppen a könnyű szendergés miatt, sokat megtart kertünk emlékezetéből: A neszeket, az illatokat, a levelek tarkaságát. S éppen, mikor elrévednék e csodákon, varázslatos Nőalak jelenik meg szemem előtt, karjaiban szépséges szelencét tartva: Gondolkodnom sem kell, mint régi ismerőst üdvözlöm Pandorát. Örömmel látom, hogy ládikóját visszazárta, s ezzel hitet ébreszt bennem, mely szerint az összes baj és betegség a világból visszaköltözött e szépséges börtönbe. Mosolyát küldi nékem, melytől bennem is öröm ébred. De jaj! E pillanatban a szelencét elejti, és a támadó résen minden baj kiömlik, és a fényes nap elé felhő kúszik, és ebben a szürke viszonylagosságban pattanva bontják bimbaikat a romlás virágai... Felébredek, és rádöbbenek, hogy lehulló könyvem zaja űzte el az áttetsző álmot...
S ebben az álomittas kábulatban különös képzettársítást szül elmém: Az elmúlt pillanatok csalárd, mázas látszatát, úgy festi le szemem előtt, mint azt a drágakővel kirakott szépséges szelencét, melyet Pandóra ölelt keblére... Hogy óvtam én is, és vigyáztam reá, szél ne érje, eső ne mossa, napfény véletlenül se perzselje gyöngyház-színét. Hitem erősített: Ily szép külső, csak csillogó drágakövet rejthet... És amikor remegő ujjaim felpattintották a zárat, drágakő helyett hamu, ragyogás helyett pedig ólomszín ömlött a világra. Kedves! Átkozzam hát kíváncsiságomat? Nem teszem. Némán visszaseprem a hamut szelencédbe, és örökre elzárom megismerni vágyó tekintetem elől... Csupán egy maroknyit tartok meg belőle, melyet a fejemre szórok, és gyászolom még egy kicsit e tiszavirág létű álmot...

3. Halandóság

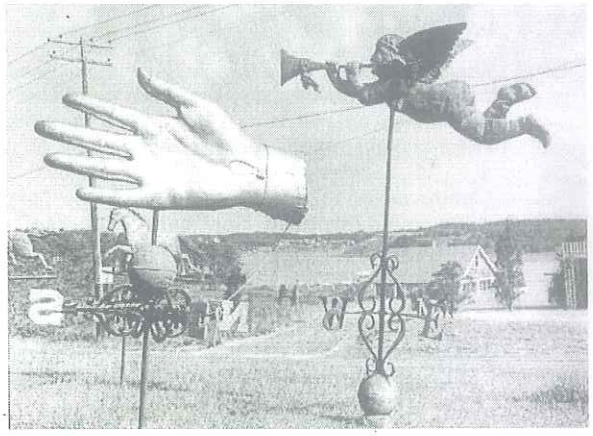

Tisztán emlékszem arra az örömre, mely szegedi utunkat előzte meg... A készülődésre, ami minden mozdulatomat átjárta, akár röntgensugár az eleven szöveteket. Arra, amiképpen a gondosan válogatott hozzávalókból a szendvicseket életre hívtam, hogy az éhséget még hírből se ismerjük. A folyékony aranyra, mely keletet kémlelő szobám ablakain át ömlött szempilláimra, s tette mosolygóssá, a máskor csikorgó ébredést. Kérdő tekintetedre, mikor a rövid kirándulás ellenére nagy csomaggal érkeztem: Mit tehettem volna? Testem mélyére költöztél, s én a kiszorult emlékeimet is magammal akartam cipelni; édes terheimet. Gábor kérdő tekintetére, amikor egymás mellett ülve mindkettőnk kezében olvasni valót látott, s a nyugodt válaszra, hogy különös kapcsolatunknak e csendes béke is része lehet. A vidám szegedi cimborákra, akik önfeledt örömmel tették színesebbé megérkezésünket. Dacod is bennem él, mellyel szívedben egyedüliként nem húztad fel az ajándék pólót, s lógtál ki a sorból akkor is... mint mindig. A zenére, mely még fűszeresebbé tette a szeszélyes tavasz napfényét. Az esti bolyongásra, amikor a gyönyörű város – ki tudja hányadszor – ismét megigézett és lenyűgözött. S a testek fülledt imbolygó hangulatát is nyomokban felfedezem még magamban: ahogy a nekem szánt kincseidet eltékozoltad az éjszakában.
A földre hulló poharak cikkanása is mind itt lakozik a koponyámban, az üveg sikoltása, amikor a benne szertefutó erővonalaknak megadva magát, szilánkjaira bomlik szét. Az éjszaka hűvöse, a ketrec-szerűvé degradált kerthelyiség, ahol a gyertyák is bánatosan imbolyogtak, és menekítették nadrágszárakra fröccsentve testük viaszát.

Egy pillanatra mindennél tisztábban emlékszem: Azt nem tudnám megmondani, hogy a szíved helyett hányszor lobbantottál lángot a dohánylevelek törmelékében; nem is érdekel már. Viszont amikor a hűvös éjszakában a betonszegélyen ültél s kérdőn tekintettem Rád: Kezedet felemelted s tenyeredre mutattál, melyben születésed óta összetöredezve feszült az élet vonala. Ezt mondtad: *„Ha szenvedély, hát legyen halálos..."*

Igazad van Kedves! És én már nem teszlek halhatatlanná...

-vj-
j_vancsodi@yahoo.com

Őszi séta

Magyarország gyönyörű most reggel, mert harmatos a fű, párás minden ablak, és mert az utcákon bájosan ásítozó, olykor ködbe oszló, kezeket dörzsölve melengető emberek összebújnak. A hétvégi reggel csendes is, hisz van idő ébredezni, olykor visszaaludni, de mintha ezeken a napokon halkabban nyújtózna a város is, a tűsarkak nem érnék annyira a járdák betonát, nehogy felverjék kopogásukkal a még szunnyadókat.
Egész korán kelve a hűvös hajnal kirajzolja a leheletet, és hű társként, az árnyakhoz hasonlóan, végigkísér utunkon. Szeretem az ilyen reggeleket sporttal kezdeni. Hozzáérni az uszoda feszített víztükréhez,
a fodrozó hullámok születését bámulva úszásra készülni. Határtalan szabadságot ad tiszta fejjel végiggondolni a teendőket, felkészülni a mindennapok apró harcaira. A futás is hasonlatos ehhez a korai órákban, mert a jövőbe szegezett tekintettel életerőgyűjtés és valamiféle áldás a jutalom érte.
És mi a délelőtt tökéletes befejezése? Egy csésze forró tea mellett várni a még ébredőkre.
A délután egy ajándék az ősztől. Szinte hív az agóniát idéző természet, amely még egy békés búcsút int a téli álomra készülve, de előbb szétszórja pazar kincseit: mert a lepkék nélkülünk is ellejtik utolsó táncaikat, a virágok nélkülünk is ledobják utolsó szirmaikat, és a fák tőlünk függetlenül is elengedik aranyló, vöröslő gyermekeiket, de miért élnénk csodák nélkül, ha karnyújtásnyira van tőlünk Isten hihetetlen, pompás játéka, a paletta és ecset leképezhetetlen alkotásaival?
Az ősz sok élményt kínál: feküdni az avarban, a mohák puha ágyán, hallgatni a szelet, a madárbeszédet, vagy a

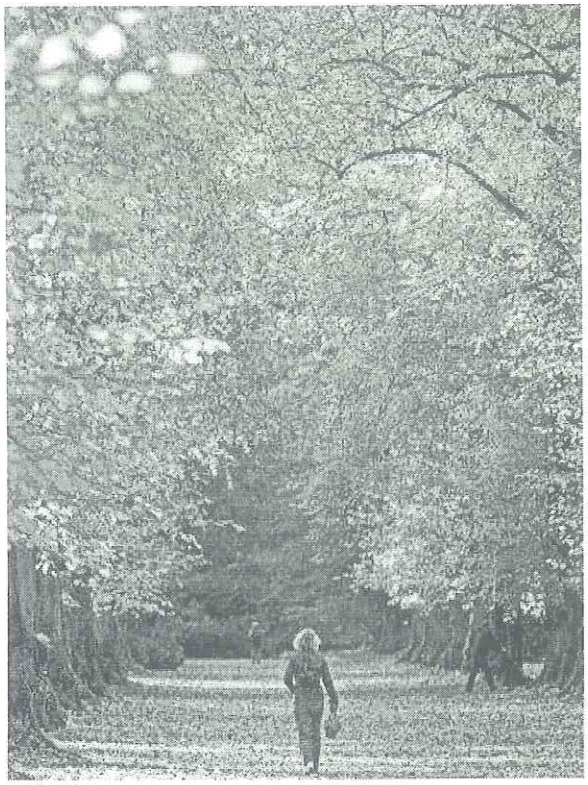

patak cserfes dalát, állatok lábnyomait követve meglesni életük, hagyni magunkat elvarázsolni a színek dimenzió nélküli birodalmában...
Már nem sokáig köszönhetünk el a szendergő erdőktől, és mezőktől, de annyi még a felfedeznivaló, és annyi a lehetőség. Mert indulhatunk gyalogosan, vagy biciklivel is a Tettyére, az Állatkertbe, erdei turistaösvényekre vagy a környező mesebéli falucskákba, de bérelhetünk csónakot is a közeli malomvölgyi és orfűi tavakon, mert szép emlékből sosem lehet eleget eltenni a téli estékre. A bátraknak kalandos lehet a sárkányrepülő, a hőlégballon vagy a lovaglás, melyeknél csak az indulás helye biztos, de ennek ellenére felülmúlhatatlanok.
Azt mondják a súroló fény a fotós barátja, mert misztikussá teszi a tájat, és mert kiemeli a rejtőző szépséget. Ezért bátran ajánlom mindenkinek a kísérletezgetést az utolsó világos órák kezdetén.
A naplemente ámulatba ejtő, merész virtusában a tavak ezüstté válnak, a fák fekete szobrokká, az emberek pedig néha ábrándozó gyermekekké.
Ha még a hegyen fekvő utcák egyikét járva sikerül elkapni a lámpagyújtás pillanatát egy panorámás zugból, részesei lehetünk, amint a várost feldíszíti a sok ragyogó gyöngysor, de a lámpaoszlopok tövénél állva, a magasba bámulva, a fény ihlette koreográfiát is örömmel bemutatja nekünk a sok éjjeli bogár.
A város felé közeledve a tücsök áriáját egyre inkább elhalkítja a zaj, és a csillagok lassan elmosódnak a felettünk kéklő félgömbön a lenti neontenger miatt, de már nem zavar. Az éjjeli város is gyönyörű. Az utcák hangulata különösen kellemes, ha színház vagy mozi után valahogy nem tudunk visszamenni a megszokott négy fal közé, de a beszélgetéseknek, és csapatos mókának is remek színhelye. A Havihegy, az Alagút feletti rész, a Ferencesek útja és még sok-sok hely akad, ahol egyedül is jó, este is. Egyszer a Jókai téren üldögélve odament néhány hajléktalan egy baráti társasághoz, akik valamiért nem küldték el őket. Pénzt kértek, de csak egy feltétellel kaphattak, ha elmesélték, hogyan jutottak idáig, és ők habozás nélkül vállalták. Hosszúra nyúlt az az este, de a legtanulságosabbak egyike lett.
Hiába írták meg annyian szép szavakkal, vagy festették vászonra mennyi kincs vesz körül bennünket, csak azért tudták, mert látták, érezték és egy percre figyelték csendet, ahol a ráció leveti öltönyét, és hagyja elcsábítani magát a gyermeki játékba, amely alatt átöltözik művészetté. Az arcok mosolya annyira tisztán mutatja, hogy van az embernek egy része még mindig, amely otthon érzi magát a természetben, és vágyik rá szüntelen.

-Alphy-

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

Szerelem

„Álmomban mindig egészen enyém vagy,
S hiszem fönn is néha, hogy megcsókoltalak."
-J.A.-

Szűkös ez a hely. Ennél szebb szűkölködés nem létezik. Balra fordulok, te vagy a férjem, aki mellettem fekszel. Úgy alszol, ahogy megszoktad már másvalakivel. Már ezt sem bánom. Ez is csak játék, amiben tudattalanul veszel részt. Én sem gondolom komolyan, rég volt, hogy komolyan gondoltam bármit is, aminek te is része vagy. Részeg álom. Hallom hangod - Miért vagy ilyen? – Milyen? – Ironikus – Mert semmi nem az, mint aminek láttatja magát. Mert hát mennyire nevetséges az is, hogy kérdésedre, amelyre te is tudod a választ, bogárszemeiddel mégis azért könyörögsz, hogy az ellenkezőjét halld tőlem. Én megteszem, mert a fiam is vagy, akinek nem akarom lerombolni az illúzióit.

Álmomban is ezt a játékot játszom, nem tudom, mikor vagyok ébren. Ezért leszek fáradt reggel, amikor kinyitod a szemed, és én újra tizenhét leszek, te pedig újra az a lázadó, aki attól retteg, hogy egyszer úgyis elkerülhetetlen lesz a nősülés, gyerekekkel, kanárival s marokszámra szedett nyugtatóval...
De ezek a percek most örökkévalóságnak tűnnek. Lopva vetek rád apró pillantásokat, amelyek időérzékem elvesztése miatt lehet, hogy órákig is eltarthatnak. Félek, nehogy épp felébredj, amikor nézlek szótlanul. Nem akarom, hogy észrevedd a játékom. Ez a játék annyira személyes és titkos, hogy megijednél, ha tudnál róla. Egy lány, aki még csak nem is szép, néha-néha megolvadó fagyos tekintettel azt kéri, hogy a szeretetet, amit saját magadra pazarolsz, a maradékát meg senkinek teszed félre, abból a szeretetből adj egy kicsit neki is. Mert félt, hogy a magányosság lesz a végzeted, mert azt hiteted magaddal, hogy egész vagy, pedig csak része valamiféle egésznek. Egy lány mondja ezt, aki még csak nem is az igazi.

Enyhe dohány és alkohol szagod van. És gyönyörű ívelésű ajkad. A gyerekeknek, akik a mieink, és a másik szobában alszanak, mindnek ilyen ajka van. Emiatt valami perverz kényszert érzek, hogy szájon csókoljam őket. Kimegyek hozzájuk, benyitok szobájukba, de a helyükön egy ölelkező párt látok. Már majdnem túl komolyan vettem a játékot. Nincsenek ívelt ajkú, tejszőke kisgyerekek, csak éhes-testű nincstelen-tékozlók.
Visszafekszem melléd és elmotyogom neked, hogy nézd, kedves, az idő múlik, hol van már az a parti, melynek éjszakáján egymás mellett aludtunk el, és hol van már az éjjel, mikor kimentem megcsodálni gyerekeinket. Mára már felnőttek, és párjaikat ölelve nyugszanak valahol. Látod, végül ők sem az egyedüllétet választották, ha másért nem, hát a szépen ívelt ajkakért, hogy generációkon át, minden fiúgyermekben tovább öröklődhessen. Rám mosolyogsz, kinyitod a szemed, átölelsz és újra elalszol, így alszunk el. Pár perc alatt lezajló megöregedés.

Ötvenévesek vagyunk. Reggel együtt kelünk fel, közös fogmosás a fürdőben, fogkrémmel rajzolt, féloldalas szív a tükrön, közös kávé, cigaretta nélkül. Visszamegyek a hálószobába megvetni az ágyat – ott fekszik két test, egymásnak háttal, csak a kezük ér össze. Forgolódnak, de soha nem fekszenek egymással szemben. A lány álmában is igazodni próbál a fiú testhelyzetéhez. A fiú öntudatlanul törekszik arra, hogy soha ne kerüljenek egymással szembe. A lánynak alkoholkönnyek kezdenek az arcán peregni. Szépen ívelt ajkú gyerekekről álmodik, közös fogmosásról, közös kávéról, közös ötven évről. A fiú szépen ívelt ajkáról álmodik, és egy reggeléről, amely többnyire fogmosásból, zuhany alatti önkielégítésből, cigaretta nélküli kávéból, és egyedül leélt ötven évéből áll.

Felébredek. Balra fordulok, nem fekszik mellettem senki. Nagyon fáradt vagyok. A szobában minden csupa könny, alkohol és izzadtság szagú. Kimegyek a konyhába. Kávét iszol és cigarettázol. Már nem vagy a férjem. Már csak egy tizenhét éves lázadó vagy, akiről életemben először vagyok képes elhinni, hogy önmagában is képes egészet alkotni.
Előtted állok ebben a furcsa álomszerű érzésben, és már nem tudom, mi az, ami valóban megtörtént. Életem hajszálrepedésein gondolkodom, amiken keresztül valami láthatatlan kiszívta az erőmet, és csodálom, ahogy a fájdalom a szívemig, a torkomig, az agyamig tölt, és hirtelen kibuggyan a szemeimen.

-mk-

Vena Literatura

Én
Énekem
Magányom átható
Mert nem vagyok látható
Milliárd éve egyedül a sötétben
Száguldva vánszorgok térben és
időben
Én vagyok csak magamban
Létezésem hasztalan
Ez a poklom
Éjszaka
Sötét
Éj
Én
Miért
Lettem
Fény az éjben, anyám, Csillagom
Miért dobtál ki engem
Én nem tudok a fényem lennem
Hová megyek, mivé leszek
A mindenségbe beleveszek
Céltalanság fattya lettem
Önmagamba elveszetten
Én fény vagyok
Sötétség
Sötét
Ölel
Öl.

Hajóm, hajóm, édes hajóm
Zsír csöpög a hajópadlón
Ketten vagytok, kicsi hajóm?
Halálfej a kabinajtón
Hová jöttök, drága bárka?
Rossz a kulcs a régi zárba
Menjetek el, buta bárka!
Csontváz ült a piros ágyba
Hol ringtál te koszos ladik?
Az árbocod is lehanyatlik
Meddig mész még halott ladik?
Férges tested görnyed, hajlik
Tűnj már tova ócska csónak!
Vér íze van minden csóknak
Elsüllyedsz hát, csonka csónak,
Halottja egy halott tónak.

-Odoakar-

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

KÖNYVAJÁNLÓ

Wass Albert: Elvész a nyom

Könyvajánlómban egy olyan író könyvét szeretném bemutatni, akinek a műveit vagy imádják az emberek vagy utálják. Vagy láncolvasói a szerzőnek, vagy még a kezükbe sem vennék a könyveit.
Wass Albert igen szélsőséges érzelmeket vált ki. Élete, életszemlélete tükröződik regényeiben: az amerikai emigrációban eltöltött több mint 50 év; az antikommunizmus hirdetése; a fanatikus harc a romániai kisebbségek elnyomása ellen.
(Aki bővebben szeretne az író életrajzáról olvasni, azoknak Raffay Ernő, Vekov Károly, Takaró Mihály, Balázsi Ildikó és Lukácsi Éva új könyvét - A gróf emigrált, az író itthon maradt; alcíme Wass Albert igazsága — javaslom elolvasni.)
Jelen könyv, amit meg szeretnék ismertetni Veletek, egy regény. A témáját nagyon nehezen tudnám meghatározni, talán inkább behatárolni próbálom. A HIT-ről szól. Arról, hogy van-e Isten vagy nincs. Létezik-e egy mindenek felett álló hatalom, vagy kitaláció az egész.

Mielőtt azt hinnétek, hogy ez egy elvont, mély vallási fejtegetésekbe bocsátkozó könyv és elvenném a kedveteket az olvasástól, körvonalazom a történetet.
Egy cserkésztáborból megszökött hat fiú, hogy a tábor programjainál izgalmasabb kalandban legyen részük. Lementek a folyópartra, ahol találtak egy csónakot. A hat fiú élt a lehetőséggel, ellopta a csónakot, és evezőtúrára indult, ám nemsokára váratlan helyzet állt elő: eltörött az evezőjük. A folyó magával ragadta őket, és egyre sebesebben tartott egy nagy vízesés felé. A fiúknak nem volt semmi esélyük arra, hogy valahogyan partra jussanak, a víz csak vitte, vitte őket. A vízeséstől már csak méterekre voltak, amikor csoda történt. A csónak, benne a hat fiúval, megakadt. Valami megakasztotta...
Favágók dolgoztak a közelben, akik észrevették a vízesés fölött a csónakot, és egyesével kimentették a gyerekeket a halál karmai közül. Mikor az utolsó gyerek is partot ért, a csónakot elragadta a víz, és millió darabra törte a zuhatag alján.
A hat gyerek csodával határos módon menekült meg. Ennek a csodának a híre futótűzként terjedt el a kis faluban, így eljutott a csónak gazdájának, Hiribinek, a vén halásznak a fülébe is. Hiribi, ahogy az emberek sem, nem értette, miben akadhatott meg a csónak. Mert sem egy kiálló kő vagy fatörzs vagy egy régi gát maradványa, semmi nem volt ott...
A tábori lelkész tudta a magyarázatot: Istennek köszönhető a megmenekülés.
Ez a magyarázat Hiribi gondolataiba is beférkőzött, de nem tudta, mit gondoljon. Nem tudta, mit higgyen.
Történt ugyanis, hogy Hiribi hosszú–hosszú éveken keresztül hívő ember volt. Aztán elveszítette a fiait, és ekkor elveszítette a hitét is. Mert azt mondta, ha van Isten, nem engedte volna, hogy ez megtörténjen. Most viszont, ami történt, csak a csodával volt magyarázható. És ha csoda történt, akkor lehet, hogy mégis van Isten?
Hiribi tudott úgy élni, hogy hitte, van Isten. Tudott úgy élni, hogy hitte, hogy nincs. De úgy élni, hogy nem tudja, létezik-e Isten, nem tudott. Hinni, sőt, tudni akarta, hogy van Isten vagy nincs Isten.
Ezt egy módon tudhatta meg: fogta magát és beült egy másik csónakba. Eldobta az evezőt és hagyta, hogy sodorja a víz a csónakot, ugyanúgy, mint ahogy annak a hat gyereknek a csónakját sodorta.
Egy próbatételről szól a könyv, de mégsem csak egy próbatételről. Sokkal többről annál.

Akinek felkeltettem az érdeklődését, de még bizonytalan: bátran ajánlom, hogy olvassa el! A könyv ezerszer jobb, mint az ajánlója!
Kellemes időtöltést!

-Sipos Eszter-

- Kisfiam! A te korodban George Washington osztályelső volt az iskolában.
- Igen, papa. A te korodban pedig már az USA elnöke.

Mi a különbség a fekete és a morbid humor között?
A fekete humor: 10 hulla 1 koporsóban. A morbid humor: 1 hulla 10 koporsóban...

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

MÚVI KRITIX

Bújócska (Hide and Seek)

Ritkán szoktam idegen véleményt idézni, mégis teljesen egyet kell értenem azzal, hogy tartalmi szempontból újdonságot nem mutató, ám mégis nézhető film ez a 2005-ben készült thriller. Írom ezt azért, mert én magam tévében is láttam már több fantáziával, alaposabb rendezői munkával elkészített, talán óvatosabban tálalt, ugyanilyen tartalmú filmet. Azért mégis azt javaslom azoknak, akik szerették a *Hatodik érzéket*, birkózzanak meg ezzel is, bármit is vetnék papírra ezek után. Érdemes ezt tenni még az „alternatív befejezésékért" is, melyeket azonban (természetesen) csak DVD-n kapunk meg. Megjegyzem, nekem egyik sem hiányzott eddig.

Ajánlom a filmet azért is, mert köztudott, hogy *Robert De Niro*, idén 63. életévét betöltő színész, nem szokott bármilyen szerepet elvállalni, sőt neve sokak számára garancia arra, hogy a film tartalmasnak ígérkezik és szórakoztató lesz, ha nem másért, hát magáért a színészi teljesítményért, amiért én is szívesen látom a vásznakon. Színész szülők gyermekeként született New York City-ben. Bár sokan olasz-amerikai színésznek könyvelték el, valójában háromnegyed részt ír. Az 1974-es akadémiai díjat természetesen A *Keresztapa II. részében* nyújtott teljesítménye hozta meg számára. Megfigyelhető, hogy legtöbbször erőszakra hajlamos, időnként erőszakos, vagy ún. borderline személyiséget játszik.

Legújabb szerepében, felesége tragikus halála után, igyekszik lányának, Emily-nek (*Dakota Fanning*) mindent megadni, szó szerint „főállású apa" lenni. David Callaway, a pszichiáter, szívesen hallgat zenét, miközben íróasztala fölött görnyedve lánya furcsa viselkedéséről ír naplót. Legalábbis úgy tűnik, mintha ezt tenné. Kislánya eközben egyre meglepőbb történetekkel áll elő, és talán kész borzalmas tetteket is végrehajtani, hogy megrémítse a szintén poszttraumás állapotban lévő apát, és minél távolabb tartsa a gyönyörű, egészen véletlenül elvált Elizabeth-től (*Elizabeth Shue*). A legfurcsább állítása, hogy létezik Charlie nevű, egyetlen barátja, akivel alkalmanként bújócskázik, mint ahogy azt szüleivel tette korábban. Innen (is) a film címe. Hogy a cím csupán ezt takarja-e, azt már a gazdagabb fantáziával felvértezett nézőnek kell megfejtenie. Az utolsó bújócska mindenesetre véresen komolyra sikeredik.

A forgatókönyvet talán nem is a megjósolható befejezés, inkább az igazság túl korai megismertetése rontja el, mely után a film utolsó negyedórájában a néző is türelmetlenebb. Márpedig fellélegezni kár, mert Emily csakugyan az apja lánya!

-hoarpi-
hornyak.arpad@gmail.com

Orvos a beteghez: - Az ön betegségének oka az alkohol.
- Végre, ön az első orvos, aki nem engem hibáztat.

- Kovács úr, magának van egy kis szívzöreje, de aggodalomra semmi ok.
- Nézze, doktor úr, ha magának lenne szívzöreje, én sem aggódnék.

Egy férfi rosszul érzi magát, és szól a feleségének, hogy hívja ki hozzá az állatorvost.
- Miért az állatorvost? - kérdezi az asszony.
- Hogy miért? Dolgozom, mint egy igásló, itthon úgy érzem magam, mint egy kivert kutya, ráadásul egy tehén mellett alszom!

Az utolsó tanítási napon a gyerekek ajándékot visznek a tanító néninek.
A virágboltos fia egy csokrot hoz, a cukrász kislánya egy tortát, majd az italboltos kisfia egy nagy dobozt, szépen csomagolva.
A tanító megemeli, és látja, hogy valami szivárog belőle. Viccesen megkóstol egy cseppet, és megkérdi:
- Bor?
- Nem - feleli a fiú.
Újabb cseppet kóstol a tanító.
- Pezsgő?
- Nem.
- Szabad a gazda! - mondja a tanító - Feladom; mi ez?
- Kiskutya...

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

FÜLHÖZ SZÓLÓ AJÁNLATOK

Porcupine Tree

A fenti különös név (ha valaki utánanéz a szótárban, azt jelenti: „tarajos sül fa") egy nem túl ismert, de annál jobb brit zenekart takar. Konkrét stílusba nehéz besorolni őket, és a beskatulyázás ellen ők is hevesen tiltakoznak, legjobban azonban a progresszív pszichedelikus rock megnevezés illik rájuk. Zenéjükben ugyanis éppúgy megtalálható mind a '60-as, '70-es évek prog zenekarainak öröksége, mind a modernebb elektronika vagy a mai brit sláger-rock hatása, mindezt úgy, hogy mégis egyéni és minőségi munkát hallhatunk mindegyik lemezükön. Vannak elszállt billentyűk a legeszementebb hanghatásokkal fűszerezve, finom, beszívott gitárszólók amúgy David Gilmour módra, lüktető basszus-dob összjáték, modern gitárriffek, dallamos ének elgondolkodtató szövegekkel, nyolc-tízperces progresszív elborulások, akusztikus gitáros lazulások és vonósokkal tarkított zongorás balladák, és egy hihetetlen hangulat, valahol ébrenlét és álom közt, csak utazva a dallamokkal. Így leírva talán kicsit furán hangzik, de mint tudjuk, zenéről írni olyan, mint építészetről táncolni...

A zenekar történetéről annyit, hogy az egész Steven Wilson agyából pattant ki, aki mellesleg manapság is úgy néz ki, mint egy füves bölcsész. Steven barátunk énekel, gitározik, kezeli a billentyűs hangszereket, és természetesen ő a fő zeneszerző is. Mindezek mellett remek hangmérnök és producer is. Valamikor a '80-as évek végén a házi stúdiójában összerakott egy albumnyi pszichedeliát, és poénból, mint a '70-es években létező Porcupine Tree lemezeként tálalta a kiadóknak, akik persze belementek az „újrakiadásba", sőt, a további anyagokat is szépen terjesztették. Ahhoz képest, hogy csak egy viccnek indult, elég nagy népszerűségre tett szert a project, így Mr. Wilson beismerte az átverést, keresett maga mellé zenészeket és nekiálltak turnézni illetve lemezeket kiadni. Körülbelül innentől érdemes beszerezni a csapat anyagait. Az 1995-ös The Sky Moves Sideways - az új felállás első terméke - ugyanis egy igazi pszichedelikus mestermű; a szaksajtó akkoriban, mint az új Pink Floyd-ot emlegette Steven-éket, nem is teljesen alaptalanul. A későbbi lemezeken érezhető egy kis elmozdulás a közérthetőség felé, de ez nem ment a minőség rovására, épp ellenkezőleg. Ennek a vonalnak a terméke a Porcupine Tree legjobbjának tartott három legutóbbi album: a Lightbulb Sun (2000), az In Absentia (2002) és a Deadwing (2005). Ha mást nem is, de ezt a három lemezt - különösen az In Absentiát és a Deadwinget - érdemes beszerezni, ugyanis ezeken hallhatjuk a zenekar legérettebb, legletisztultabb oldalát. A zenekar mostanában adott ki koncert DVD-t Arriving Somewhere címmel, a játszott számok alapján ez is remek bevezetés a Porcupine Tree zenéjébe, nekem még sajnos nem volt szerencsém hozzá, talán majd egyszer...
Szóval, aki szereti az elborult zenéket, tegyen egy próbát, Pink Floyd rajongóknak pedig egyenesen kötelező!

-Metil-

Lorraine

Viszonylag friss formációról írnék egy kis ajánlót. Igen-igen már megint norvégok... Tudom, hogy kicsit sokat írok az északi zenékről, de nem tehetek róla, ha ennyire jók. Az Ole Gundersen (ének), Anders Winsents (gitár) és

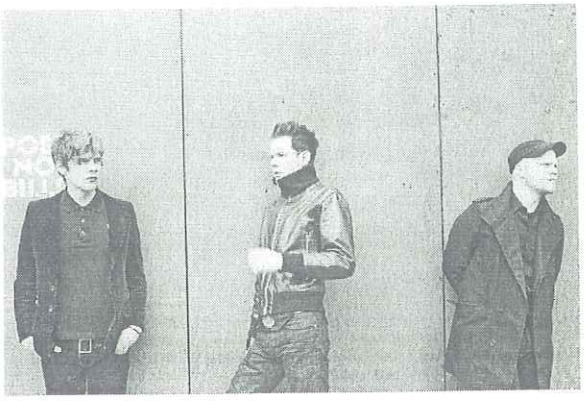

Paal Myran-Haaland (elektronikus kütyük) nevével fémjelzett formáció már 2000-ben elkezdett dolgozni, azonban sokáig nem nagyon lehetett róluk hallani. 2006-ban kezdték csak el hallatni a hangjukat, azonban albumot még nem hoztak ki, de már több kislemezük is megjelent: áprilisban az „I Feel It", majd októberben a „Heaven" és a „Transatlantic Flight". Első nagy sikerüket idén aratták a BT Digital Music Awards-on, ahol a Best Electronic Artist díjat vihették haza. Mielőtt bárki megijedne, nem vegytiszta elektronikus zenéről van szó. Alapokat tekintve valahova az indie kategóriába sorolnám be. Leginkább talán a Zoot Woman-, New Order-féle alternatív dance vonalat képviselik. Egy nem túl erőteljes elektronikus hatással néhol Kraftwerk-es prüntyögéssel (Italian Girlfriend), de egészében a műfaj határain belül marad. Egy szó mint száz, indie rajongóknak kötelező darab. Jelenleg csak Nagy-Britanniában ismertek , de szvsz. nem kell sokat várni, hogy Európa többi részén is befussanak. Addig is hallgassátok a neten:
www.lorrainemusic.co.uk
http://myspace.com/lorrainemusic

-Sanya-

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

GASTRO OLDAL

Bundás kenyér

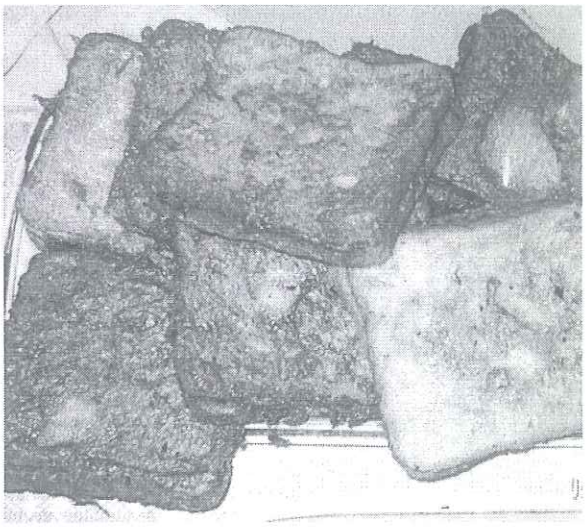

Igazság szerint akár pro és kontrát is lehetne írni erről az ételről, csak nem lenne fer, mert a kontra kimerül annyiban, hogy picit macerás elkészíteni és utána kell gyomor az elmosogatáshoz (ugyanis sok edény és egy elég mocskos serpenyő marad utána). Viszont ha elkészítjük, még az is szívesen, jó étvággyal eszik belőle, aki azelőtt semmi affinitást nem mutatott a bundás kenyér iránt. Elkészíteni pedig egyáltalán nem ördöngősség, csak egy kis türelem kell hozzá!

Alapvetően nem árt, ha az ember jó előre felkészül bundásügyileg, ugyanis némi száraz kenyérből és maradék tojásból összeütött kényszervacsora csak nagy jóindulattal nevezhető bundásnak. Alapvető alapanyag a friss(!) kenyér, tojás (körülbelül 2-3 közepes szeletenként egy), egy kis tej, és a megfelelő fűszerek: kevés só, szárított zöldségkeverék – ha ez nincs, vegeta is jó lesz; fokhagyma ízlés szerint és szerecsendió, természetesen ez utóbbi kettőhöz megfelelő instrumentárium is szükséges (préselő és reszelő eszközök). Nekem személy szerint ez az ízesítés jön be a legjobban, de az egyéni kreativitásnak ez az ajánló nem szabhat határt, ami tetszik, mehet bele! További felkészülés is szükséges tál, tányérok, serpenyő és villák tekintetében, ugyanis mindnek fontos feladata van a bundás elkészítése során.

Először is döntsük el, mekkora mennyiséget kívánunk készíteni, majd ehhez mérten a fenti ajánlás szerint szeljünk kenyeret (házi jellegű és jobb fajta szeletelt is tökéletes) és törjük fel a megfelelő számú tojást. Mielőtt felverjük a tojást, tegyünk bele egy kevés tejet, keverés után pedig fűszerezzük ízlés szerint. Közben tegyük fel a tűzhelyre a serpenyőt (benne természetesen némi olajjal), és készítsünk ki egy papírtörlővel vagy szalvétával kibélelt nagyobbfajta tányért. Most jön a munka érdemi része: a kenyerek megmártása és kisütése, melyhez célszerűbb egy nagyobb villát üzembe helyezni. Nem kell fukarkodni, de nem érdemes eláztatni sem a kenyereket a tojásban, mert akkor forgatáskor bizony könnyen szétesnek. Amint a bundis egyik fele kezd pirulni, forgassuk át az egyenletes sütés érdekében, illetve a közepét nem árt kicsit lenyomkodni, mert a széle hajlamosabb hamarabb sülni. Cave: túl sok olajat felszívott, odaégett valamit még véletlenül se szerencsétlenkedjünk össze! Kis ügyesség és figyelem szükségeltetik ehhez, de nem kell mesterszakácsnak lenni ahhoz, hogy egyenletes aranybarnára süssük a kenyereket, és elhelyezzük őket a valamilyen itatóssal bélelt tányérba, ahol a felesleges zsiradék felszívódik róluk. Ezzel nagyjából meg is volnánk a bundás kenyér elkészítésével; ehetünk hozzá sajtot, felvágottat, tapasztaltabbak akár közvetlenül szendvicsként is megsüthetik. A lényeg az, hogy ha jól csináltuk, a finom, meleg omlós, fűszeres finomságnak senki sem fog tudni ellenállni. Jó étvágyat!

-Metil-

A pulóver az a ruhadarab, amelyet a gyereknek haladéktalanul fel kell venni, ha fázik a mama.

A pesszimista azt hiszi, hogy minden nő könnyelmű, az optimista: reméli.

A kutya a férfi legjobb barátja: nem ad tanácsokat, nem kér kölcsön és nincs rokonsága.

A boldogság az, ha egy gyönyörű nő segítő kezét nyújtja. Az extázis, ha csatolja a többi testrészét is.

Mindenki jó valamire. Ha másra nem, hát elrettentő példának.

A házaspár jelmezbálba készülődik, de a feleségnek hirtelen megfájdul a feje, ezért lefekszik. A férje pedig elindul egyedül a buliba. Egy óra múlva a nő felébredvén konstatálja, hogy a fejfájásnak se híre, se hamva, ezért úgy gondolja, a férje után megy és megnézi, mit csinál a férfi nélküle. A buliban aztán látja, hogy a férj csinosabbnál csinosabb nőkkel táncol, simogatja őket, néha egy puszi is elcsattan, szóval, jól érzi magát.

A feleség kitalálja, hogy próbára teszi. Mivel a férfi nem számíthat rá, meg persze jelmezben nem is ismerheti fel, így hát odamegy és "felkéri" táncolni. A férfi érezhetően izgalomba jön, a nő pedig addig hergeli, míg félre nem vonulnak egy sötét, üres szobába, ahol aztán szeretkeznek egy hatalmasat.

Miután befejezték, a feleség hazasiet, s visszafeküdvén az ágyba, várja a férjét. Amint a férfi hazaér, persze egyből nekiesik:

- Na, milyen volt a buli?

- Áááá, ne is kérdezd! Egyedül nem volt sok kedvem bálozni, így aztán a haverokkal félrevonultunk és egész éjszaka kártyáztunk. De biztos jó buli volt, mert az a pasi, akinek kölcsönadtam a jelmezemet, nagyon jókedvűnek látszott.

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

TESTKULTÚRA

„Kocogj, hogy egészségesebben halj meg!"

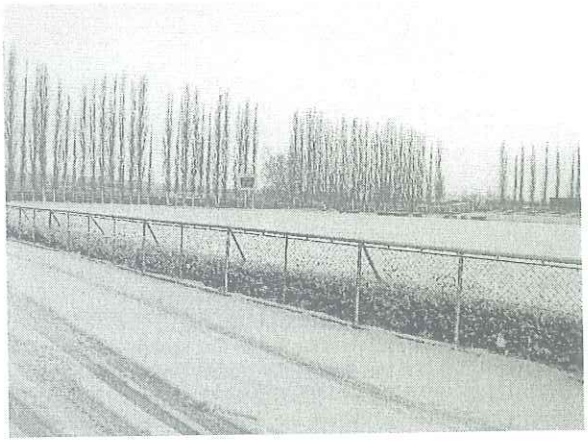

Apu kiskoromban mindig azt mondta, hogy a sport igazi szépsége nem az önsanyargató edzéssekkel teli versenysportban rejlik, hanem abban, hogy van egy olyan hely, ahova ha „lemegy" az ember, akkor olyanok között van, akikkel jól érzi magát, kikapcsolódhat, miközben kifutja magából minden bánatát, és ha szerencséje van, akkor igaz barátokat találhat.
Idén májusban volt egy nap, amikor fáradt voltam és reménytelennek tűnt minden, ültem egy padon az egyetem előtt, és csak folytak a könnyeim. Már haza kellett volna indulnom tanulni, de nem ment. Azon gondolkodtam, hogy hova is mehetnék, hol tudnék egy nyugodt helyet találni. Elindultam, és csak akkor vettem észre, hogy hova is vittek a lábaim, amikor már ott álltam az ismerős zöld kapu előtt. Benyitottam. Előttem volt egy járda, két oldalán rózsabokrokkal és fenyőkkel, a járda túlsó végén ismerős emberek álldogáltak, egy kicsi fehér ház előtt. Észrevettek, ketten odafutottak hozzám, megöleltek, és odakísértek a többiek közé, ahol mindenkinek a szemében láttam, hogy örül nekem. Azután a kis csoport elindult kifelé a kapun. Futni mentek, nem is keveset, az aznapi adag 15 km volt. Nem tudtam velük menni, hiszen felszerelésem nem volt, és nem is edzeni indultam eredetileg. Így ott maradtam a pályán az edzőmmel. Nem kérdezett semmit, hisz az elmúlt 7 évben, mióta ő az edzőm, szinte minden nap találkoztunk, jól ismer, kérdések nélkül is tudta, hogy valami nagyon bánt. Nem faggatott, csak leültetett és elkezdett mesélni, hogy miről, arra már nem emlékszem, csak arra, hogy 3 órát töltöttem aznap a pályán, és amikor hazaértem, úgy éreztem, hogy van erőm tovább küzdeni, mert van egy hely, ahova bármikor mehetek, ahol olyan emberek vannak, akik ismernek és szeretnek, akkor is, amikor éppen minden sikerül, és akkor is, amikor semmi sem. És közöttük tanultam meg az évek során azt is, hogy a sportoló nem attól sportoló, hogy hányadik lesz egy versenyen, hanem attól, hogy bármekkora pofont is kap az élettől, mindig feláll, és küzd tovább.
Nyáron ezen a helyen megkértek, hogy szervezzek egy tömegsportos csoportot, ahova bárki eljöhet futni, nem versenyszerűen, csak úgy, mert kedve van mozogni. Szívesen vállaltam el, és már vannak néhányan, akik hétről hétre rendszeresen járnak. Van olyan, aki 4 kilométert 20 perc alatt fut, de van olyan is, aki ugyanezt a távot 45 perc alatt teszi meg, viszont mindannyiukban közös az, hogy élvezik és jól érzik magukat. Ha Neked is kedved támad, kedves Olvasóm, hogy csatlakozz, akkor kedden és pénteken délután 17:00 órától megtalálsz minket a volt Matáv pályán (Verseny utca 13.).

-stefi-

Bécs-Budapest maraton

Idén, október 19-től 23-ig tartott a 17. Bécs–Budapest Szupermaraton, ami most először egy új állomással is bővült, Pozsonnyal, beszervezve Szlovákiát is ebbe a látszólag őrültségnek tűnő versenybe. Célja azon kívül, hogy népszerűsítse a sportolást és az egészséges életmódot, az is, hogy erősítse a nemzetközi, ezen belül is a három Európai Uniós tagország kapcsolatait, és nem utolsósorban, hogy megemlékezzünk az 1956-os forradalom ötvenéves évfordulójáról. Az útvonal főbb gócpontjai - ahol éjszakánként megszálltunk - a következő nagyobb városok voltak: Bécs, Pozsony, Győr, Tata, Budakeszi és a befutó természetesen Budapesten a Városligetben, a Kós Károly sétányon volt. Összesen 320km. A futáson egyéniben és váltóban is lehetett indulni. Az utóbbi versenyszámban 4+1 fős csapatok vettek részt, akik naponta nagyjából azonos távolságokat futottak úgy, hogy minden napra maradt egy ember tartaléknak, az esetleges sérülések esetére, és hogy lehessen naponta egy embernek pihenni. A futók mellet ebben az évben kerékpáros és görkorcsolyás mezőny is indult, sőt, idén először az Erdélyi Kopó Klub szervezésében egy csapat kutyákkal futott.
A csapatom tagjaival szerda este találkoztam először a Soproni Sportcentrumban a nevezésen. Ugyanis egy teljesen véletlen beszélgetés során derült még ki augusztusban a háziorvosi gyakorlatom során, hogy a mentorom keres még egy embert a csapatába, és mivel már régóta nagy erőpróbának tartottam ezt a versenyt, gondoltam kipróbálom, felmérem, mire is vagyok képes. Fiatal koromban, megközelítőleg 13 és 15 éves korom körül több hosszú távú futóversenyen vettem részt. Soha nem voltam tagja egyesületeknek, csupán magam kedvére

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

futottam esténként, amikor már kellően sötét volt ahhoz, hogy ne ismerjenek föl az utcán. Akkor még nem volt ennyire megszokott látvány a fejpántos, melegítő ruhás alakok esti kocogása, akkoriban még előszeretettel kiabáltak az ember után olyanokat, hogy „hova rohansz" vagy „minek futsz, nem is vagy kövér" és ehhez hasonló bölcsességeket. Majd körülbelül öt évig egy métert se futottam – maximum a busz után, ha késésben voltam – inkább oszlopos tagja voltam az ún. kóstolódó ifjúságnak – mindez persze a mai napig megmaradt a maga keretein belül. Az első nyári vizsgaidőszakom után rádöbbentem, hogy nem lehet két végéről égetnem tovább a gyertyát, ezért elkezdtem újra edzeni, s most itt tartok az első Bécs-Budapest maratonomon túl, négy nap alatt 73km, és teljes szívemből arcon tudom nevetni azokat, akik őrültnek néznek – pedig én tudom jól, hogy nem is emiatt vagyok igazán bolond. Egy menekülési út, kifutni a világból valóban és átvitt értelemben egyaránt, időt húzni tanulás előtt nyugodt lelkiismerettel, ajándék energiákat kapni a naptól, mert nincs szebb annál, mint az őszülő erdő, melyet csak rohanva tekintesz, átadod a fáknak a felesleges terhed, haragod. Végül fényes nappal, hogy mindenki lásson, úgy futsz haza, nem érdekelve téged az emberek sanda nézése, az autókból kikiabáló munkásemberek, mindenkire rámosolyogsz, s úgy érzed boldogságot és energiát hintesz a világban.

-mk-

Rókaűzők 2006

Már sokadik éve képviselteti magát az orvosi kar a Rókaűzők elnevezésű egyetemi futóversenyen. Idén október 14-én került megrendezésre a Kaposvártól Pécsig tartó váltó, melynek mostani főszervezője Menyhárt Csilla, egyetemünk ötödéves triatlonosa volt. Minden csapatot 4 lány és 8 fiú alkot, így biztosítják a szervezők az esélyegyenlőséget, és nem utolsósorban a jó hangulatot. A csapattoborzással most is akadt némi gond, hiszen az emberek többségének a verseny szó hallatán végigfutott a hátán a hideg, majd tiltakozva kereket oldott, de nem adtuk fel, így végül sikerült meggyőznünk annyi hallgatót, hogy a már végzett orvosok csapatai mellett belőlünk is rajthoz tudott állni egy 12-es váltó. Nem értem, miért nem bíznak magukban sokan, és miért becsülik alá képességeiket a sportolók, hisz ez sokkal inkább kaland, mintsem véresen komoly megmérettetés, és ezt bárki elmondhatja, akinek már volt része hasonlóban.

Péntek este érkeztünk Kaposvárra, ahol egy remek kis éttermi ismerkedés, élménybeszámolók és nevetgélés után birtokba vettük az egyetem sportcsarnokának egy szegletét, ahol már javában folyt az éneklés és az „adok-kapok"... Éjfélig még megszavaztuk a csapatok nevét, és beosztottuk, ki mit szeretne ill. kinek mit kell futnia másnap. Így lettünk mi a Megapotens POTE-MIX, a doktoraink pedig a Mezeimaszatok és a Bel Ambi.

Némi zenével tarkított alvás és pakolás után következhetett a reggeli torna, amit a verseny speakere, Péter Attila vezetett volna, ha a Pöcsmadár team nem lépett volna közbe, de ők gondoskodtak róla, hogy a 18-as karika kikerüljön a videofelvételekre. A rajttól kezdve napsütés és nagy vidámság vett körül minket: a sportolókat szállító buszokon, a váltópontokon és a falukon áthaladva, a lakosokon is ezt tapasztaltuk. A táj mesébe illően szép volt, bár próbára tette a legjobbakat is. Itt emelném ki csapatunk kimagasló teljesítményt nyújtó tagját, Bátai Rékát, aki szakaszgyőzelmeivel hozzásegítet minket a jó helyezéshez, és Nagy Balázs Zoltánt (Tigrist), aki összefogott és tapasztalataival segített minket.

A lelkes szurkolás a nap végére észrevétlenül kovácsolt össze minket, de a fergeteges hangulat csak fokozódott az idő előrehaladtával. A Pécs belvárosában megtett, utolsó 5,5 km-es távot együtt tettük meg a rajtszámot viselő csapattaggal, és bátorítottuk őt is, hisz annak a pici táblának megnő a súlya olykor.

Este - a jól ismert tésztaparti előtt - eredményt hirdettek: a

hallgatói gárda 11., a doktorokból állók a 7., és 12. helyen végeztek a 40-ből, ami azért szép, mert sok sport szakos egyetem jött bizonyítani. Több díjat osztottak persze, így például a legjobb csapatnévért a Rosszabbul Futunk, Mint 4 Éve résztvevőit jutalmazták, pedig sok érdekes akadt e téren, így például a Pajzán Majális, a Megvolt Görög Zita, a Hereverő Heverő, a Futó Kaland, a Féreghajtók, a Dühös Bocskor,a Félautomata Váltó, a Kabbe Gyíkok Én Leléptem vagy a Ne Molesztálj, Mert Maszterkálok .

Az ezt követő buliban az állóképességgel már helyenként bajok adódtak bár, de ez nem befolyásolta a felejthetetlen estét.

Az emlékbögréket sokan a régiek mellé tettük, az újak pedig remélem ezentúl gyűjteni fogják őket, hiszen nemcsak ősszel van ilyen verseny, hanem tavasszal is - Eger és Miskolc között zajlik a Szarvasűzők névre keresztelt váltó -, melyre száznál is több egyetemi csapat érkezik.

-Alphy-

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

Human Relationships Between Men And Women...LOVE...Our Problems, Our Faults And Their Solutions (?)

(An Essay; English Homework of a 16 year old girl...)

Relationships in our life...it is impossible to live without them, but with them is sometimes much harder. Maybe absurd, but we have to attempt the impossible in our life. We live in relationships, we are living in love. Yes, almost always we are in love all the time. It is a very strange kind of feeling. It can be sometimes the most interesting and beautiful thing, but sometimes the most terrible. It can be burdensome and indispensable at the same time. Full of opposites and secrets...Love is happiness and sadness too, pleasure and suffering. I don't know exactly, if I believe in a problemless, perfect love. Or I don't belive...but I hope, I will meet them in the future. If there was something like that existing int he planet Earth...

I am not sure...

It is quiet complicated to find the right way to the happiness- an to find that in another person while you are getting in love and while you are in love with him/her. But the biggest difficulty is to keep them safe, to protect your happiness.

Everybody can make a mistake, and sure, we are making mistakes in our lives. Humans are very very fallible. It is an inborn feature, a natural bent. And it is really hard to realize this by the person you love so much, or by yourself as well. We needed more tolerance in our attechments. If you love somebody really much, after a while you should have to learn to love him/her unconditionally and imlicitly. Without any jealousy, without any mistrust. But we are not able to love somebody all with his/her mistakes for a longer time.

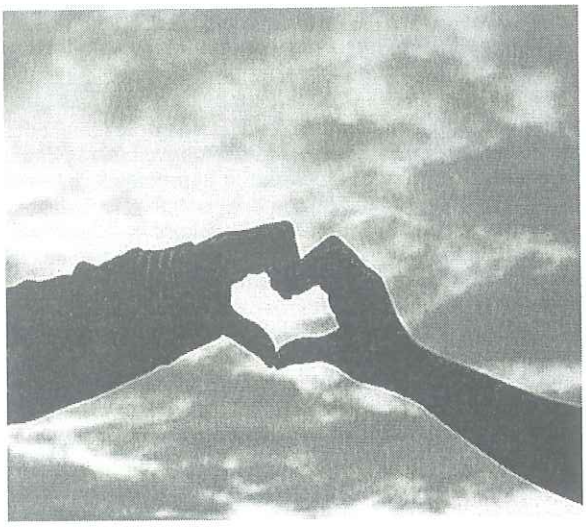

Especially women look frequently on men's mistakes and faluts as an exercise, as a task or as a challenge. Because we can do it. These little or sometimes bigger blemishes and flaws of character are talking to us, calling us: „Come on and change me! I am only a man! Make me better! You are able to do that!!!"- and yes, that's right girls, we are able to practise sometimes magic and to make little miracles with a man. We have a giant power for those things. Every girl and every woman is somehow deep inside a witch...maybe. But of course, we have our own faults too.

The main problems are always based on some simple, natural and unaffected feelings, usually on ridiculous childish oddments: mistrust, illusions-disillusions, jealousy, and love. These are always there. We don't realize them always immediately, but after a while, some of them appear. Our illusions can become a huge trouble. Everybody has got illusions. Our illusoins of a beautiful, magnificient love, illusions of a man, THE MAN...but illusions can be killed very easily by a great disappointment. And it hurts. It hurts terribly and cruelly. And we are getting surprised at the quick process, how fast and suddenly the happines can turn into a deep suffering.

We should learn to love each other sometimes in a „clever" way too. We should try to understand the perspective of the other one, to respect and to accept them. We should pay more attention in our relationships. This could be a soultion for a lot of problems. But after a while –an this word contains the main problem already, the troubles are starting to appear,

Time is a very wicked and strong enemy of the long lasting grave relationships. We can get used to our partner, we become accustomed to our realtionship in the sequence of time. We shouldn't let the love become a customary routine. But sometimes it's too late when we realize the metamorphosis in our life. We would be able to change, to save, to rescue these valuable feelings together, but here comes the second problem of mankind (it is a problem in other fields of the humanity, of life too), that humans are sometimes too obstinately proud, selfwilled and stubborn. We are too proud to admit and to recognize our own faults. If we were able to lay away our pride, we could deal better with our problems.

Because of the routine, from the force of habit, people forget to do little things after a couple of months or years. Little, but somehow grand and significant things. Little oddments, which can show the other one, that she/he is as (or maybe more) important to him/her as at the beginning of the realtionship, when that certain and famous „fire" was still burning so wild, ardently and passionately. These pretty little kind manners and gentlenesses could save a lot of spoiled and ruined relationships. We have to feel every day, that we are loved, we are special in a certain sense and we are the most important thing for somebody. You need the wonderful feeling, that somebody loves you

more than life itself...and it can give you a giant power. But if we don't feel ourself important enough, the third problem is getting a chance to raise its head. A very cruel and terrible thing, maybe well-known to everybody A strange feeling called: JEALOUSY (including its closest relatives: mistrust and fear). A sneaking, treacherous murderer. It has killed millions and millions of relationships. We should behave more carefully and sensibly with it.
One of our hardest challenges in life: trying to live in a happy and healthy, implicit, unconditional, problemless, unselfish, balanced, fiery, ardent, passionate and perfect love relationship together with somebody. Trying to be considerate and understanding with each other. Trying to avoid committing faults, making mistakes, but learning to be able to forgive, to tolerate. To learn how to love right, how to take care of the person we love and how to realize (and after realizing never forgetting) how important he/she is.
More important than anything else, the most important.

-Viktória-
holdraforgo@yahoo.de

Ten Aphorisms

1. „It hurts to find out that what you wanted doesn't match what you dreamed it would be."

(Randy K. Milholland)

2. „Dreams come true. Without that possibility, nature would not incite us to have them."

(John Updike)

3. „We need men who can dream of things that never were."

(John F. Kennedy)

4. „Those who dream by day are cognizant of many things which escape those who dream only by night."

(Edgar Allan Poe)

5. „Perfect as the wing of a bird may be, it will never enable the bird to fly if unsupported by the air. Facts are the air of science. Without them a man of science can never rise."

(Ivan Pavlov)

6. „The important thing in science is not so much to obtain new facts as to discover new ways of thinking about them."

(Sir William Bragg)

7. „The face is the mirror of the mind, and eyes without speaking confess the secrets of the heart."

(Saint Jerome)

8. „The whole art of teaching is only the art of awakening the natural curiosity of young minds for the purpose of satisfying it afterwards."

(Anatole France)

9. „Whatever you are by nature, keep to it; never desert your line of talent. Be what nature intended you for and you will succeed."

(Sydney Smith)

10. „Mediocrity knows nothing higher than itself, but talent instantly recognizes genius."

(Sir Arthur Conan Doyle)

-Alphy-

Ristorante & Pizzeria
All' Elefante

„Original authentic Italian food
in
the heart of the City"

Order more than 5000 HUF
to get 15% discount.
***
Get 10% discount with student ID
when eating at our restaurant.
***
Ordinance: 72/216-055, 72/532-189

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

CYPRUS (gr. Kypros)

Cyprus is a eurasian island nation located in the eastern part of the Mediterranean Sea, south of the Anatolian Peninsula (Asia Minor) or modern-day Turkey. It's the 3rd largest island in the Meditteranean Sea. It's divided into 6 districts: Lefkosia (in english = Nicosia; the capital), Ammohostos (in english = Famagusta), Kerynia, Larnaka, Lemessos (in english =Limassol) and Pafos.

A former british colony, Cyprus gained independence in 1960 and since 1974 the north of the island has been under turkish military occupation. There's a green line between the north and south and the northern part is known by the turks as the „Northern Republic of Cyprus" which is not recognised by any other country. Cyprus (strictly refers to the southern greek part) has been a member of the European Union since the 1st of May 2004.

Where the word 'Cyprus' originated from is uncertain. Certan rumours insist it's due to the large deposits of Copper metal ore found on the island (lat. Cuprum) and others suggest the name came from the cypress tree (Cupressus Sempervirens) which is abundant there.Furthermore various other sources say it came from the greek henna plant Kypros (Lacusonia alba).

History:

Prehistoric and ancient Cyprus: small traces of the Stone Age exist but the Bronze Age was characterized by a well-developed and clearly marked civilization. People quickly learned to manipulate the rich copper mines of the island. Mycenean civilization seems to have reached the island at 1600 b.c. and several greek and phoenician settlements belonging to the Iron Age can be found on the island. In 1500 b.c. Cyprus became an important trade partner for Egypt.

At around 1200 b.c. many settlers arrived to Cyprus (including greek heroes of the famous Trojan War) bringing with them their language, new technology and introduced a new outlook of visual arts. At those times Cyprus supplied the greeks with timber for their fleets.

In the 6th century b.c. Amasis of Egypt conquered Cyprus, then followed Cambyses of Persia (under his reign Cyprus had to provide the persians with ships and crews). To protest against persian rule, the greeks of Ionia and greeks of Cyprus united under their leader called Onesilos (except city of Amathus) and revolted against the persians. Onesilos dethroned his brother King Salamis for not wanting to fight for independence (499 b.c).

Revolts though were unsuccessful. Many futile attempts were made by the greeks to liberate Cyprus but it was not until Alexander the Great (356-323 b.c.) took it from the persians, and by 58-57 b.c. it was annexed by Rome (during this time Apostles Paul and Barnabas accompanied by St.Mark visited the island and converted the roman governor Sergius Paulus to christian, making Cyprus the 1st country in the world to be governed by a christian leader).

Cyprus in ancient myth: it is the legendary birthplace of the goddess of beauty and love, Aphrodite. According to Hesiod's „Theogony", Aphrodite emerged fully grown from the sea where the severed genitals of the god Uranus where (cast by his son Kronos) causing the sea to foam (gr. Aphros= foam). Her birth was famously depicted by the artist Botticelli in the „Birth of Venus". She was born at „Petra tou Romiou" (Aphrodite's rock) near the city of Paphos. Throughout ancient history Cyprus became a flourishing centre for the cultic worship of Aphrodite.

Postclassical and modern Cyprus: Cyprus became part of the Byzantine Empire after the partitioning of the Roman Empire in a.d. 395 for almost 800 years to be later on captured by King Richard I of england in 1191 during the 3rd crusade. He then sold it to Guy of Lusignan and left for the holy land.Republic of Venice took control in 1489 and in 1571 the Ottoman Empire took over the island.

Ottoman rule brought about 2 radical results in the history of the island. For the 1st time since the phoenicians in 9th century b.c. a new population appeared, the turks. Ottoman state granted its soldiers land in Cyprus under the condition that they and their families would stay there permanently. During the 17th century the turkish population grew rapidly and by 1970 turks repesented 18% of the total population of the island.

Second important result benefited the greek peasants who no longer had to remain slaves to their own land; now they could buy it and become owners of it. Ottomans also applied the millet system to Cyprus, which allowed religious authorities to govern their own non-muslim minorities. This gave more power to the Orthodox church and cohesion of ethnic greek population. Heavy taxation imposed later on and abuse by ottoman rulers frustrated the inhabitants of Cyprus and soon turned to Western Europe in search for help for liberation. Between 1572 and 1668 a.d., 25 bloody uprisings took place but all ended in failure.

In 1660 a.d. to relieve the tension, Sultan recognized the Archbishop and Bishops as „protectors of people" and representatives of himself.

In 1760 a.d. the situation in Cyprus became intolerable (epidemic of plague, bad crops, earthquakes, double taxation etc.) driving many cypriots to emigrate.

On the 4th of June 1878, Cyprus was placed under british control as a result of the „Cyprus Convention" which granted control of the island by Britain in return for british support of Turkey during the Russian-Turkish war. Cyprus soon became a strategic naval outpost for the British Empire. In 1913 many cypriots, now british subjects, signed up for the british army in both 1st and 2nd world wars. During 1900s and 1950s cypriots began to demand a union with Greece. In 1955-59 there was the struggle of E.O.K.A. (cyprus greek liberation army) for independence against british rule; finally achieved in 1960.

Post-independence: during 1960 Archbishop Makarios III (1st greek cypriot president) and Dr. Fazil Kücük (turkish

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

cypriot politician) pursued a non-aligned foreign policy cultivating good relationships with Britain, Greece and Turkey.
Tension began in 1963 when some of the rights of the turkish-cypriots were denied by the greek side and clashes soon began between both sides.
In 1974 there was dissatisfaction among greek nationalist right wing extremists which were in favour of the long term ENOSIS (unification with Greece) and a coup d'etat against president Makarios (who was against the idea of enosis) begun, sponsored by the military fascist governtment of Greece (HOUNTA) and led by the Cypriot National Guard. Makarios fled from Cyprus and 7 days later on, on he 20th of July 1974 turks invaded with the excuse to protect the „1960 Guarantee Treaty" (which emphasized equal rights between turkish and greek cypriots). 160000 Greek Cypriots became refugees and several thousands killed. Since 1974 there have been continual efforts for negotiating a settlement.
Turkish cypriots proclaimed a separate state under Rauf Denktas on November 15, 1983 which was denounced immediately by the U.N. security council.Turkey does not recognise on the other hand, the southern greek part and refers to it as the „greek-cypriot administration".
Since the invasion, the Southern part has greatly grown economically and enjoys a high standard of living.North side maintains a low standard due to heavy dependence on Turkey. The former president is Tassos Papadopoulos.
Something i forgot to mention before is that the national anthem of Cyprus is the same as Greece's; the „hymn of freedom" written by Dionissios Solomos.

Geography:

Population: 835000
Area: 9251 km2
It's the largest island in the Mediterranean after Sicily and Sardinia.Turkey is 75km north and other neighbouring countries include Syria and Lebanon to the east, Israel to the southeast, Egypt to the south and Greece west-north-west.
Even though it's in the middle east, politically and culturally it's closely aligned with Europe.
Climate is temperate with hot, dry summers and cool, variably rainy winters. There's sufficient snow for a season ski facility in the Troodos mountains.
The capital city is Nicosia (approx. 250000 population) which is located to the north-east of the centre of the island and it's the only divided capital in the world. All the other major cities are coastal (Paphos on the south west, Limassol south, Larnaca on the south east, Famagusta to the east and Kerynia on the north).

Economy:

Prosperous and diversified in recent years. Cyprus has been sought as a basis for several offshore businesses due to its highly developed infrastructure.Recently, oil has been discovered in the sea south of Cyprus (between Cyprus and Egypt) and talks are underway between the 2 countries to reach an agreement for exploiting these resources.
Cyprus governement will adopt the Euro currency on the 1st of January of 2008 (1 Cyprus pound = ~ 1,7 •).

Demographics:

Greeks are 78% of the population, turks are 18% and 4% by other ethnicities. Greek cypriots are Christian Orthodox in religion whereas turkish cypriots are very open minded Sunni muslims. Along with Malta and Greece, it's known

as 1 of the most religious countries in the E.U. In addition there are also small Roman Catholic, Maronite and Armenian apostolic communities in Cyprus.
Main language is greek and english; the latter is well understood and spoken as it's taught in school from primary age.

Education:

Cyprus has a well developed educational system (primary and secondary) offering both public (greek taught) and private (english taught) education.
Graduates of public school usually either will seek to go to The University Of Cyprus or to greek unversities in Greece. Private school students usually go to the U.K. or U.S.A and other foreign countries.The main problem faced in public education is the need of extended extra lessons whereas in private schools there is no such issue. Private colleges and state-supported universities have been developed by both turkish and greek communities.
Furthermore tradionally the communist party AKEL provides scholarships for its members to study in Eastern European countries, Bulgaria and Hungary being the most popular.
Some well known institutions in Cyprus:
* Cyprus International Institute for Environment and Public Health (in association with Harvard)
* University of Cyprus (no medical field present at the time being)
* Cyprus College
* Intercollege
* Higher Technological Institute
* Frederick Institute of Technology

Some famous cypriot personalities:

* George Michael
* Marcos Baghdatis (winner of China tennis open 2006, ranked as 8th tennis player in the world)
* Peter Andre (famous singer)
* Anthony Costa member of music boy band BLUE.
* Anna Vissi (famous singer)
* Mihalis Constantinou (football player of Olympiakos CFP)
* Kyriacos Costa Nicolaou (famous organic chemist)

-Zarifis Georgios-

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

DEUTSCHE SEITEN

An der Quelle sitzen oder Stöckelschuhe wegwerfen.... .....von einer nach Deutschland Zurückgewechselten

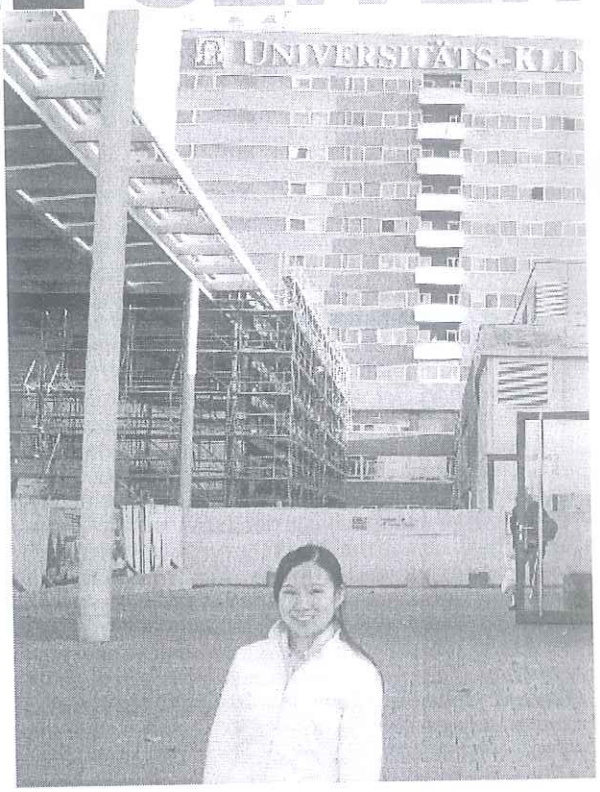

Die Erleichterung war groß, als Anfang Oktober ich endlich es geschafft hatte, mich an der Goethe Universität in Frankfurt zu immatrikulieren. Dafür hatte ich nicht nur zwei Jahre in Ungarn studiert, auch hatte ich vier Wochen im Sommer für die Zusammenstellung der Bewerbungsunterlagen an die 34 medizinische Universitäten Deutschlands gebraucht. Dann ließen die deutschen Unis einem lange zappeln, sodass ich zum 3. Studienjahr wieder nach Pécs zurückkehrte. Als die deutsche Zusage eintrudelte, verließ ich Ungarn Hals über Kopf...

Früher brauchte ich nur 5 Minuten zu Fuß (wohlgemerkt in Stöckelschuhen), um an die POTE zu gelangen. Der Spar Supermarkt lag hinter meinem Plattenbau und eine Straße weiter wohnten die Varjus, die nettesten Vermieter Ungarns. In den Pausen flüchtete ich ins warme Redaktionszimmer und zwei Mal pro Jahr durfte ich auf den Bällen meine weibliche Eitelkeit zeigen.

Heute beginnt die dritte Woche, in der mein Wecker schon um 6:30 Uhr klingelt. Rund eine Stunde sitze ich in der S-Bahn, um von dem kleinen Vorort am Taunus die Bankenmetropole Deutschlands zu erreichen. Das einzig Lohnende an diesem morgen ist wohl der Sonnenaufgang über den Main.

Warum es sich noch lohnt, wieder in Deutschland zu studieren bzw. die ersten zwei Jahre in Ungarn durchgestanden zu haben oder warum es sich nicht lohnt, Pécs verlassen zu haben, erfahrt ihr im folgendem...

Der HNO Professor legte die Nasenzange in mein linkes Nasenloch und spreizte das Instrument bis ich ein „Au-a" Laut von mir gab. „Au-a?", fragte er völlig irritiert. Vor ca. 80 Studierenden (und das ist schon eine untergeteilte Kleingruppe) wollte er die Untersuchung an meiner Nase demonstrieren. Danach sollten alle 80 von uns ans Werk, obwohl es mal wieder nicht genügend von diesen Nasenspreitzer Dinger gab. Eigentlich gibt es auch nur 10 Untersuchungsstühle für uns, aber hier haben wir schon schnell gelernt, zu kämpfen und zu teilen. Mit dieser Studentenzahl wird auch ein riesiger Pathohistologie Raum belegt, in dem ein Mikroskop nach dem anderem eng beieinander gereiht ist. Der Tutor und weitere 4 Hiwis versuchen in der knappen Zeit jeden Studenten durch die Schnitte zu führen. Einzig gut erscheint mir der Jahrgang von rund 200 Studierenden im Vorlesungssaal, wo es einem nicht peinlich sein muss, während der Vorlesungen einzuschlafen.

So oft ist mir das jedoch noch nicht passiert. Denn wer in Ungarn zwei Jahre studiert hat, schätzt jeden Professor, der einwandfrei Deutsch reden kann. Auch in den Untersuchungskursen fällt einem der Patientenkontakt nicht so schwer. Wirklich problematisch gestaltete sich der Anamnesekurs in Pécs jedoch auch nicht. Bekannt als deutsche Enklave Ungarns hatten wir in Pécs sehr oft schwäbisch sprechende Patienten. Lustigerweise mussten wir einmal für unsere ungarischen Dozentin von Schwäbisch auf Hochdeutsch übersetzten.

Wer wie ich in Ungarn das 5. Semester angefangen hat, ist verwöhnt von der Tatsache in Pathologie jede Woche eine Leiche obduzieren zu können. Dass sich Atherosklerose auf den Gefäßen wie Eierschalen knacken anhört und anfühlt, kann man nur in Ungarn erfahren, wo das Gesetz Maria Theresia noch Wirkung zeigt (nämlich, dass viele Leichen noch zum Pathologie geführt werden). In Deutschland sind die Gesetzte in der Hinsicht strenger. Immer mit Bedacht auf die Einverständnis der Angehörigen kommen nur 3% der Leichen unters Messer. An meiner deutschen Uni habe ich im Pathologie Unterricht bisher keine einzige Sektio erlebt.

Nach der neuen Approbationsordnung von 2002 sind an der Frankfurter Uni die klinischen Grundlagenfächer wie Mikrobiologie, Pathophysiologie oder Pathologie sehr verkürzt worden. In einem Semester sollen wir das bewältigen, was in Ungarn über ein ganzes Jahr unterrichtet wird. Nicht selten kommen in den Vorlesungen Hinweise wie „das lesen Sie bitte zu Hause selbst nach" (am liebsten noch in Riesenschinken ? la Lodish in Biologie). Dafür bekommen wir schon jetzt viele klinische Einführungskurse wie z.B. in der Inneren Medizin, Chirugie,

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

Radiologie, Dermatologie oder Notfallmedizin. Zum Teil setzt sich der Unterricht aus Vorlesungen mit Patientenvorführung und sogar Kleinstgruppen bedside teaching Stunden zusammen. Natürlich ist es sehr erfüllend für jeden Medizinstudenten, jetzt schon die Klinik näher betrachten zu können. Auf der anderen Seite komme ich mir oft als blutiger Anfänger vor, wenn auf einmal viele unbekannte Fachausdrücke auf einem einschlagen. Nicht umsonst heißen wir „Studenten im ERSTEN klinischen Semester". Von uns wird Wissen vorausgesetzt, das man eigentlich nur durch klinische Routine erlangt haben könnte. Deswegen bin ich froh, im Sommer nach dem Physikum einen Monat Famulatur gemacht zu haben (mehr dazu im nächsten Artikel).

In punkto Studentenbetreuung können wahrscheinlich nur wenige deutsche Universitäten dem deutschsprachigen Medizinstudiengang in Ungarn das Wasser reichen. Ganz besonders in der Klinik haben die in Pécs gebliebenen Studenten spitzenmäßige in Deutschland als utopisch bezeichnete Bedingungen: Fragen ohne sich zu melden im Unterricht, Hilfe nach den Stunden plus die Handynummer des Dozenten. Außerdem habe ich ganz besonders das nette Team des Studienbüros schätzten gelernt. In Frankfurt dagegen stand ich vier Stunden lang in der Warteschlange zum Studentensekretariat bis ich mich einschreiben konnte.

Natürlich hat das Studium in Ungarn seinen stolzen Preis von rund 5000 Euro pro Semester. Dennoch ist diese Investition wert, wenn man wirklich etwas lernen möchte, ein guter Arzt werden will oder keine Lust hat, sich mit NC-Klage oder einer Institution Namens ZVS auseinander setzten möchte. Außerdem gibt es neuerdings auch in Deutschland bald Studiengebühren von 500 Euro pro Semester (zzgl. des Semestertickets von fast 300 Euro). Falls man in einer Großstadt gelandet ist, bekommt man kein gescheites Dach überm Kopf unter 300 Euro pro Monat. Auch wenn ich es zur Zeit ganz gemütlich finde, wieder zu Hause bei Mama und Papa zu wohnen, vermisse ich

meine Pécser Palastwohnung von 52 m² inklusive große Freiheit sehr.

Doch nicht nur beim Gedanken an die Wohnung überfluten mich nostalgische Gefühle an meine Pécser Zeit. Heute lache ich darüber, wie ich anfangs tagtäglich in einer rostroten Telefonzelle in Pécs stundenlang nach Deutschland telefonierte während mir die Tränen die Wange herunterkullerten. Ich triumphiere über das Glück, in dieser sehr außergewöhnlichen Situation, edle Menschen, Schutzengel und wahre Freunde des Lebens gefunden zu haben. Es waren zwei Jahre, die meine Ausdauer unter Feuerprobe gestellt haben, die meine Persönlichkeit geformt haben, die meine Gefühlspalette erweitert haben und die mir ein anderes Bild von dieser Welt gezeigt haben. Großen Dank ganz besonders an die Leser dieser Zeitung, bei der ich mich in jeder Ausgabe ausgeheult habe. Liebe Pécser deutsche Studis, so schwierig manchmal das Studium im Ausland auch sein mag, bitte schätzt eure Lage in dieser wundervollen Stadt und an der Quelle zum Arztsein! Weiterhin das Beste dieser Welt wünscht euch

-Wu Yen-Ying-

„Original italienische Gerichte im Herzen der Stadt"

Bei einer Bestellung über 5000 Ft ausser Haus gibt es 15% Rabatt.

***

Beim Verzehr in unserem Haus mit Studentenausweis 10% Rabatt.

***

Auftrag: 72/216-055, 72/532-189

CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA CONFABULA

Singas Project

Diesmal was gutes aus unserer kleinen Stadt.

Singas project wurde Ende 2004 gegründet aber schon in diesen kurzen zwei Jahren sind sie einen der bedeutedntsten Gruppen in Pécs geworden. Ihre Musik ist schwer zu brescheiben. Meistens werden sie als eine nu-jazz Formation vorgestellet was einigermassen wahr ist aber sie sind mehr vielfältiger. In ihrem Tracks mischen sich acid-jazz, swing, break'n bossa folk und sogar elektro Elemente. Manchmal sogar spielen sie eine ganz gute trip-hop . Anzuhören ist gut aber es ist noch besser wenn ihr an einen Konzert geht. Der Gesang von Dalma und Piros - die man nur mit den besten jazz Sängerinnen vergleichen kann- und der dazu der ausgezeichnete Vj Programm gibt euch einen Erlebnis die nie vergessen wird.

Ein paar infos noch.
Sie haben ihren ersten Lp „Merry Go Rund" nur in diesem Jahr ausgegeben. Unbedignt anhören!
Der Track „Voice" ist auf der legendären „Café Del Mar" Serie auf Café del Mar Vol 13. erscheinen.
Schaut die websiete www.singasproject.com oft an denn dort könnt ihr die neuesten Tracks anhören und die Konzertdaten anschauen.

-Sanya-

Zozo: synt
Kores: bass-synth
Ády: sax
Csabi: drums
Dalma: vocal (Singas Project)
Piros: vocal (Yazz Stereotype)
Dj Bodoo: soundguard
Vj Tomm: visual&design

Zehn Zitate

1. „Sich selbst darf man nicht für so göttlich halten, dass man seine eigenen Werke nicht gelegentlich verbessern könnte."

(Ludwig van Beethoven)

2. „Auch das kleinste Ding hat seine Wurzel in der Unendlichkeit, ist also nicht völlig zu ergründen."

(Wilhelm Busch)

3. „Wo ein Begeisterter steht, ist der Gipfel der Welt."

(Joseph von Eichendorff)

4. „Da wo du bist, wo du bleibst, wirke, was du kannst, sei tätig und gefällig und laß dir die Gegenwart heiter sein."

(Johann Wolfgang von Goethe)

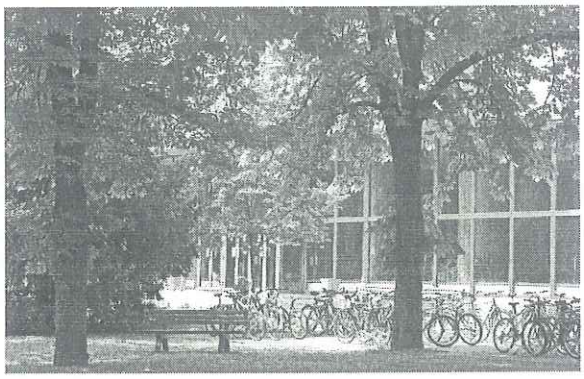

5. „Man muß die Musik das Lebens hören. Die meisten Menschen hören nur Dissonanzen."

(Theodor Fontane)

6. „Der Kampf der Vernunft besteht darin, dasjenige, was der Verstand fixiert hat, zu überwinden."

(Georg Wilhelm Friedrich Hegel)

7. „Oh Menschenherz, was ist Dein Glück? Ein rätselhaft geborener und, kaum gegrüßt, verlorener, unwiederholter Augenblick."

(Nicolaus Lenau)

8. „Wenn der Mensch doch aufhörte, sich auf die Grausamkeit der Natur zu berufen, um seine eigene zu entschuldigen! Er vergisst, wie unendlich schuldlos auch noch das Fürchterlichste in der Natur geschieht."

(Rainer Maria Rilke)

9. „Das Spiel des Lebens sieht sich heiter an, wenn man den sicheren Schatz im Herzen trägt."

(Friedrich Schiller)

10. „Alle Formen nimmt die Geistlosigkeit an, um sich dahinter zu verstecken: sie verhüllt sich in Schwulst, in Bombast, in den Ton der Überlegenheit und Vornehmigkeit und in hundert anderen Formen."

(Arthur Schopenhauer)

-Viktória-
holdraforgo@yahoo.de

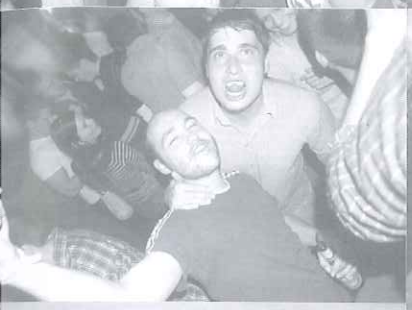

QUIKRS
SILVER

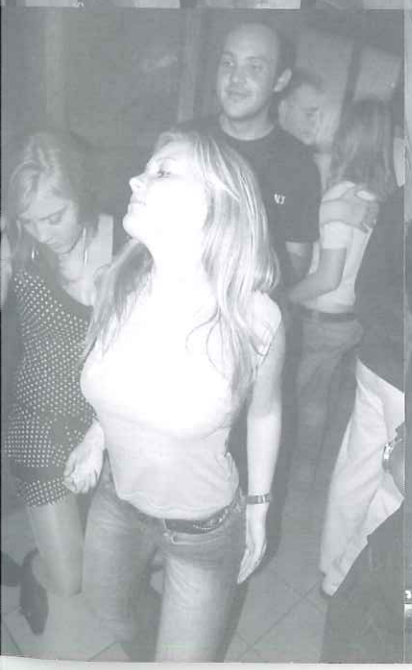

Cuki

Sok puszi a
Czytelnika miłego
oczekiwania

Cuki